தொல்காப்பியர் பொருட்படலப்

புத்துரை.

ச. சோ. பாரதி.

1942

30—சூலை 27— மகள் லலிதா பிறப்பு.

30—ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப்பயணம்.

32—1933—மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கச் செ

33—மே 13—உசிலங்குளத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர்க்கெனத் தொடக்கப்பள்ளி உண்டாக்குதல். (யின் தொடக்க விழா உரை.)

1933—1938—அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த் துறைத் தலைமைப் பணி.

1935—செப்டம்பர் 15 — எட்டயபுரத்தில் 'தமிழகம்' புது மனை புகு விழா.

1936—ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப் பயணம் [2-ஆவது முறை].

1937—செப்டம்பர் 5—சென்னையில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டின் தலைவர்.

1937—அக்டோபர் 25—இந்தி மொழி பற்றிச் சென்னை மாநில முதலமைச்சர் திரு. ச. இராசகோபாலாச்சாரியாருக்கு வெளிப்படைக் கடிதம் எழுதல்.

1942—ஆக. 1—3—மதுரை முத்தமிழ் மாநாட்டின வரவேற்புக் குழுத் துணைத் தலைவர்.

1944—டிச 30—31—ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப்பயணம் [3-ஆவது முறை]ஈழ நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் மன்றத்தாரின் 'நாவலர்' பட்டம்.

1948—பிப்ரவரி 14—சென்னையில் அகில தமிழர் மாநாட்டின் தலைவர்.

1948—சூன் 27—இந்தி மொழி பற்றிச் சென்னை மாநிலக்கல்வி யமைச்சர் திரு.தி. சு.அவினாசிலிங்கஞ்செட்டியாருக்குக் கடிதம் எழுதுதல்.

1954—சனவரி 17— மதுரைத் திருவள்ளுவர் கழகத்தில் 'கணக்காயர்' பட்டமும் பொன்னாடை போர்த்தலும்.

54—சூலை 11 — அண்ணாமலை நகரில், சென்னை மாநிலத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டின் தலைவர்.

55—பிப்ரவரி 9 — அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெள்ளி விழாவில் 'டாக்டர்' பட்டம்.

1955—பிப்ரவரி 28 — அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகத்தி பொன்னடை போர்த்தல்.

1956—சூன் 3—மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன் விழா 5 ஆ நாள் விழாவின் இயலரங்குத் தலைவர்.

1957—சூன் 22 — சென்னைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் 'கேடயம்' வழங்கல்.

1958—டிசம்பர் 14 — பசுமலையில் தமிழகப் புலவர் குழு அமைப்புக் கூட்டம் — குழுவின் தலைவர்.

1959—சூலை 27 — மதுரையில் 'எண்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா' — பாராட்டு.

1959—அக்டோபர் 4 — மதுரையில் தமிழகப் புலவர் குழுவும், மதுரை நகரவையும் பாராட்டுதல்.

1959—நவம்பர் 8 — மதுரை எழுத்தாளர் மன்ற ஆண்டு விழாவில் தொடக்க உரை [நாவலர் கலந்து கொண்ட இறுதிக் கூட்டம்].

1959—டிசம்பர் 2 — பசுமலையில் தமது இல்லத்தில் மயக்க முற்று விழுதல்.

,, 4—மதுரை அரசினர் பெரு மருத்துவ மனை செல்லல்.

,, 7—நினைவிழத்தல்.

,, 14—இறைவனடி சேரல். [இரவு 8-40 மணி]

,, 15—பசுமலையில் உடலுக்கு எரியூட்டல் [மாலை 6 மணி].

,, 15—இறுதிக் கடனிகழ்ச்சி—பல அறிஞர் சொற்பொழிவு, ஏழைகளுக்கு உணவளித்தல்.

1963—'நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கல்வி அறப்பணிக் குழு' தோற்றுவித்தல்.

தொல்காப்பியர் - பொருட்படலம்
மெய்ப்பாட்டிய லுரைப்பாயிரம்.

பொருட்படலப் புத்துரையின் பொதுப்பாயிரம் அகத்திணை யியலுரைத் தொடக்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டுளது. அதை இவ் வியலுரையுடனும் கூட்டிப் படிப்பது நயனொடு பயனுதவும்.*

மெய்ப்பாடுகள் போலவே உள்ளுறை வகைகளும் சிறிது மயக்கம் தருவதால், அவற்றியல் வேறுபாடுகளைத் தெளித்து விளக்கும்படி வற்புறுத்திய மாணவரின் விருப்பத்திற்கிணங்க, உள்ளுறைவிளக்கச் சுருக்கம் இம் மெய்ப்பாட்டியலுரையொடு சேர்த்திருக்கிறது.

'மலையகம்'
பசுமலை.
10-11-42.

ச. சோ. பாரதி.

* படிப்போர்க்குப் பயனுமாறு இப்பாயிரவுரை, இந்நூலில் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது.

அறிவுசான்ற புலவருக்கும், அறிவவாவும் மாணவர்க்கும்,

மெய்ப்பாட்டியற் புத்துரையை

உரித்தாக்கும்

அன்புரை.

கரையிலாக் கடலை யொத்த கல்விதந் நிகரில் காட்சி
புரையிலா வொழுக்கம் பூண்ட புலவர்க்கு முண்மை காண
விரையுநல் லுள்ளந் தூய மேவுமா ணவர்க்கு மெய்ப்பாட்
டுரையையென் னன்பினேடு முரிமைசெய் துவக்கின் றேனல்.

'மலையகம்'
பசுமலை,
11-11-42.

ச. சோ. பாரதி.

தொல்காப்பியர் - பொருட்படலப் பொதுப்பாயிரம்

மக்கள் பேசு மொழிகளில் புலமை சான்ற செய்யுட் செல்வமும் சொற்சிற்ப வளமும் நிரம்பியவை மிகச் சிலவேயாம். அவையனைத்தும் மிகத் தொன்மையும் விரிந்து வரம்பறுத்திறுகிய இலக்கண யாப்புறவும் பெற்றுள்ளன. வளமிகுந்த பிற்காலப் புதுமொழிகள் சுருங்கி நெகிழ்ந்த இலக்கண நொய்மையுடையனவாய் வழங்குகின்றன. திட்பமும் விரிவும் ஒட்பமும் சிறந்த பண்டை மொழிகள் பல, தம் பரந்துசெறிந்த இலக்கணப் பொறையால் நலிந்து நடை தளர்ந்து வழக்கிழந்து, பழமை பாராட்டுவாரளவில் பயிற்சிகுறுகிப் பெரும்பாலோர்க்குப் பெயர் தவிரப் பிரிதறியக்கூடாத மறைமொழிகளாகி விட்டன. யவனம், இலத்தீன், எபிரேயம், பழைய பாரசீகம், ஆரியம் போன்ற பழம்பெரு மொழிகள் எல்லாம் வேண்டாது வியத்தற்குரிய பொருட்காட்சி சாலை வியப்புக்களும், தேடுவார் எளிதிற் தெளியாத இருட்புதர்களுமாயிருக்கின்றன. அவற்றிலமைந்த ஆன்றோர் செய்யுட் சிறப்பை விரும்புவோர் அவற்றை அரும்பொருட் சுரங்கங்களாக் கொண்டகழ்ந்தாராய்ந்தும், சமையக்கோள் வரலாறு சொற்சிற்ப வளர்ச்சிகளைத் தேடுவோர் அவை புதைந்த பாழ்பழம் பரப்புகளாய்த் துருவியும் பேணுவதால், அவைகளிறந் தறவே மறக்கப் படாமலிருந்து வருகின்றன.

தொன்மை, சொற்சிற்பவளம், செய்யுட் சிறப்பு, நூற்றிட்பங்களில் முதுபெரு மொழியினத்திற் சேர்ந்து பிற பல மொழிகளைப்போல வழக்கழியாமல், தளராது வளரும் உயிர்த்திறமும் இறவா இளமை வளமும் பெற்றுச் சாவாமொழி மூவாத்தமிழொன்றே.

ஆழ்ந்தகன்ற நூற்பெருமை செப்பனிட்ட சொற் செவ்விகளில் வடவாரியம் மேல்புலயவனம் முதலிய எதற்கும் இளையாச் சிறப்புடையது தமிழ். என்றாலும், வழக்கொழிந்த பிற முது

மொழிகள் விலேத்திட்பமொன்றே குறிக்கோளாய்க் கொண்ட மைத்த நூற்பொறையால் நலிவுற்றன. அவ்வாறன்றி, எழுத்து, சொல், செய்யுள், பொருள், எல்லாம் திட்பமும் திகழும் ஒட்ப மும் செழித்து, முதிரா இளநலம் தழையும் திறனும் ஒளிர்ந் தொழுகி இழையும் செவ்வியும் நிறைந்து யாப்புறவுற்றது தமிழ்நூல். பிற பெருமொழிகளை நலிவித்த வளர்ச்சியைத் தளர்க்கும் செயற்கைக்கட்டுப்பாடுகளின்றி, இயல்போடியைந்த தன் நயத்தகு நூலே கொழு கொம்பாகத் தமிழ்மொழி நாளும் உயர்ந்து வளர்ந்தது. செறிவும் நிறைவும் செய்யா எழிலும் தழையத் துணைசால் நூல்வளமுடைமை தமிழின் சிறப்பு. அதனால் மூவா முதலாத் தமிழ்மொழி இறவா இளநலம் திகழத் தளரா வாழ்வும் வளரெழில் வளமும் பெற்று என்றும் நின்று நிலவுகிறது.

தற்காலம் தமிழில் தலேசிறந்து நிலவுவது தொல்காப்பியர் நூலே. அது, ஆரியப் பாணினிக்கும் தூரிய மேல்புலயவன அரித்தாட்டிலுக்கும் காலத்தால் முந்திய தொன்மையுடையது; பாணினியின் செறிவும், பதஞ்சலியின் திட்பமும், அரித்தாட்டி லின் தெளிவும், அவையனைத்திலுமில்லா வளமும் வனப்பும் அளவை நூன்முறையமைப்பும் பெற்றுச் செறிவும் தெளிவும் நெறியா நெகிழ்வும் நிரம்பியமைந்தது. இத்தமிழ் நூல் பாணினிக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முந்தியது. வான்மீகர் பாராட்டிய கடல்கொண்ட கபாடம் அழியுமுன், அம்மூதூரி லாண்ட பாண்டியன் ''நிலந்தருதிருவில் நெடியோன்'' காலத் தில், அவனவையை அணிசெய்த புலவருள் தலேமை தாங்கிய பெரியார் 'ஒல்காப்புகழுடைத் தொல்காப்பியரே' தம் பெயரால் இத்தமிழ்ப் பெருநூலே இயற்றினரென்று அந் நூற்பாயிரம் இயம்புகிறது. ஒரு நூற்கு ஏற்ற பெயரிடுவதும், அன்றி அதை ஆக்கியோன் பெயராலழைப்பதுமே பழைய தமிழ் வழக்கு. பாயிரமில்லது பனுவலாகாதென்பர் தமிழ்ச் சான்றோர். பாயிரம் கூற வேண்டிய பலவற்றுள் நூற்பெயரும் நூலியற்றியோர் பெயரும் இன்றியமையாதன. இந்நூலேயாக்கியோர் பெயர் தொல்காப்பியரென்றும், அவர் பெயரே அந் நூற்பெயராக்கப் பட்டதென்றும் இந்நூற்பாயிரம் இயம்புகிறது.

பண்டைத் தமிழகத்தில் ''காப்பியர்'' எனும் இயற்பெயர் தமிழரிடைப் பெருவழக்கிலிருந்ததென்பது, அப்பெயருடைய புலவர் பலர் பண்டைத் தொகைச் செய்யுட்கள் செய்தவராய்க் கூறப்பெறுவதால் நன்கறியலாம். ஒருபெயருடையோர் பலரிருப்பின் அவரிடை வேற்றுமை விளங்கவேண்டி ஏற்புடை அடைகள் அவரவர் பெயரொடு தொடுக்கப்படுஞ் செவ்விய முறையும் தொன்றுதொட்டின்றுவரை நின்றுவரு முண்மை யாவருமறிந்ததே. பல்காப்பியர், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், சேந்தன்தந்தை காப்பியனார், எனக் காப்பியர் எனும் பெயருடைய புலவர் பலரைக் கேட்கின்றோம். அப்பெயருடையார் எல்லார்க்கு மிந்நூலுடையார் காலத்தால் முந்தியவராதலின், இவர் இயற்பெயரொடு தொன்மை சுட்டுங் குறிப்படைகூட்டித் தொல்காப்பியரெனப் பண்டைப் புலவரால் பாராட்டப்பெற்றன ராதல் வெளிப்படை.

தமிழ்ப்பெரியார் அனைவரையும் ஆரியக்கலப்புடையராக்கித் தலைசிறந்த தமிழ்நூல்களுக்கு வடநூற் சார்பு கற்பித்துக்கொள்ளுவதே பெருமையெனக் கருதிய இடைக்காலத்தவர், இறந்த ஆரிய அகத்தியரை எழுப்பித் தமிழ்நூற்கே அவரை முழுமுதற் குரவரென்றொரு கதை கிளப்பித், தமிழ்த் தொல்காப்பியரை ஆரியப் பார்ப்பனராக்கியதோடமையால் அவரை இல்லாஅகத்தியற்குப் பொல்லா மாணுக்கருமாக்கி முடித்தார். ''காப்பியன்'' எனும்தமிழ்ச்சிறப்பியற்பெயரைக்''காவியன்'' எனும்வடசொற் றிரிபாக்கிக், 'கவி' மரபுடைய சுக்கிரன் குடிப்பிறப்பைச் சுட்டும் காரணப் பொதுப் பெயராக்கி, இரண்டாமூழித் துவக்கத்தில் இராமனுக்கு மூத்த பரசுராமனுக்கு இவரைத் தம்பியாக்கிப் பிறகு மூன்றாமூழி யிறுதியில் வடமதுரையாண்ட கண்ணன் உதவிபெற்றுத் தமிழகத்து வந்து குடியேறியவராக ஒரு பொய்ப் புராணமும் புனையப்பெற்றது. இதற்கு வடநூல்களிலும் பழைய தமிழ்ச்செய்யுட்களிலும் ஆதரவு யாதுமில்லை. இவ்வாறரும் பாடுபட்டுத் தமிழ்க் காப்பியனை ஆரியக் கவிக்குலப் பார்ப்பனனாக்கியதோடமையாமல், 'தொல்காப்பியர்' எனும் அவர் தமிழ் நூற் பெயரையும் தொல்காப்பியமென வடநூற் தத்திதாந்த விதிப்படித் திரித்து வழங்கலாயினர். இஃது, இந் நூற் பாயிர வரலாற்றுக்கும் தமிழிலக்கண மரபுக்கும் முற்றிலும்

மூனும் தவறு. தொல்காப்பியன் என்பதே இந்நூலியற்றி யார்க்கியற்பெயரும், அவர் நூலுக் காகுபெயருமாம்.

இவர் தந்நூலிற் பலவிடத்தும், வடநூல் வழிகொள்ளாது தமிழ்மரபு தழுவியும், (அகத்தியரைச் சுட்டாமல்) தமக்கு முந்திய தமிழ்ச் சான்றோரியற்றிய பல முதனூல்களைத் தழுவியுமே தாம் இந்நூலை எழுதியதாகத் தெள்ளத் தெளிய விளக்குகிருர். பாயிரமும் இதனைத் தெளித்து வற்புறுத்துகிறது. எனினும், இவ்வுண்மையை எண்ணுமலும், ஆரியர் வருமுன் தமிழில் விரிந்த பல நூலும் தனிவேறு மரபுகளும் வழங்கிய வரலாறறி யாமலும், வடமொழி வல்லார் இடைக்காலத்தில் தாமறிந்த வடநூன் முடிபுகளை இத்தமிழ்ப் பெருநூலுட் புகுத்தி உரை கூறி னர். அவருரை முடிபுகளைத் தொகுத்துப் பிற்காலத்தில் பன்னூல் பிறந்தன; அவற்றுட் சிறந்தது நன்னூல்.

முப்பதாண்டுகளுக்குமுன் ஓராராய்ச்சிக்காகத் தொல்காப்பி யரின் சொற்படலத்தில் சிற்சில பகுதியைத் துருவ நேர்ந்தது. அவ்வளவில், முன் நன்னூலில் நான் கண்ட சில ஐயமகன்று தெளிவுபெற்றதுடன், தமிழ்ப்பழ மரபு தழுவா வழுவால் முன் உரைகளிலும், அவற்றைப் பின் பற்றிய பன்னூல்களிலும் பொருந்தா முடிபுகள் புகுந்த நெறியும் அறியலானேன். உட னே தொல்காப்பியரின் சொற்படலத்தைப் பழைய பல உரைக ளுடன் ஆய்ந்து துருவி முழுதும் படித்தேன். எழுத்தையும் ஒருமுறை தொடர்ந்தாய்ந்து முடித்தேன். அக்காலத்திலேயே என் பெருமதிப்பையும் உழுவலன்பையும் உரிமை கொண்ட இருமொழி இலக்கியப் பெருநிலைவிளக்காயிலகிய (தற்போது மகாமகோபாத்தியாயராய் விளங்கும்) பண்டிதமணி கதிரேசப் பேராசிரியர் அவர்களோடும், காலஞ்சென்ற இலக்கணக் கடல ஞர் அரசஞ் சண்முகனுரோடும், தொந்நூலொடு நன்னூலை ஒத்துநோக்கிக் கண்ட உண்மைகள் சிலவற்றை எடுத்தளவி இன்பமும் பயனுமெய்தினேன்.

பிறகு, தொகைச் செய்யுட்களைத் துருவுங்கால் பற்பல பாட்டினுட்கோள் தொகுத்தாரின் துறைக்குறிப்பொடு பொருந் தாமை தோன்றியது. அவ்வையமகற்றி உண்மை தெளிய வேண்டித் தொல்காப்பியர் பொருட்படலத்தைப் பல பழைய

உரைகளுடன் ஆராய்ந்தேன். எழுத்தினும் சொல்லினும்விடப் பொருட்பகுதியில் உரைகாரர் தொல்காப்பியர் நூற்கருந்தைப் பல்காலும் பிறழக்கொண்டு மயங்குமுண்மை ஒருவாறு உணர லானேன். பொருளிலக்கணம் தமிழுக்குத் தனிச்சிறப்பாதலா னும், அம்முறையில் வரையறுத்து வடித்தமைத்த வடநூன் முடிபுகளின்மையானும், தமிழ்மரபுகள் மொழி வளர்ச்சியின் மெய்வரலாறுகளைக் கருதாமலுரைகாரர் தத்தமக்குத்தோன்றிய வாறு வடநூன் முடிபுகளை வலிந்து புகுத்தி இந்நூலொடுந் தம்முள்ளும் மாறுபட்டு வெவ்வேறு பொருள்கூறி மயங்கவைத்த பெற்றிமையும் உற்று நோக்க ஓரளவு வெளியாயிற்று. அதன் பிறகு இருபதாண்டு சென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் தலைமைபெற்று உயர்வகுப்பு மாணவருக்கு இத்தமிழ்ப் பெருநூற் பொருட்படலம் உரைக்குங்கால், பழைய உரை விளங்காத பலவிடத் தென்புதியவுரை சொல்லி வந்தேன். அக் கழக ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அயன சஞ்சிகையில், விளங்காமல் மயங்கவைக்கும் சில அரிய நூற்பாக்களைப் பழைய உரைகளுட னுய்ந்து நான்கண்ட முடிபுகளை விளக்கி ஒருசில கட்டுரைகள் வெளியிட்டேன். சில கூட்டங்களிலும் நண்பரிடையும் சில வற்றைச் சொல்லிவந்தேன். உண்மையிலூன்றிய உளச்செல்வ ரான புலவர் சிலர் பொருட் பகுதிக்கேனும் தொடர்ந்தென் புதியவுரையை எழுதிவெளியிடுமாறு வற்புறுத்தினர். தொடர்ந் திருந்து எழுதிவர உடல் நலமும் பிற துணையும் குறைந்ததனுல் இடையிடையே எழுதிய என் குறிப்புகளைத் தொகுத்து வெளி யிடத் துணிந்தேன்.

அகத்திணையியல் முழுவதற்கும் முறையே முதலில் உரை யெழுதி முடிந்து அண்ணாமலைப்பல்கழக ஆராய்ச்சிச்சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. அதைப் புத்தக வடிவில்அச்சிட உதவிய தமிழ்ப் புரவலரும், இளசை வளநாட்டு வேந்தருமான மாட்சி மிக்க இராசசெகவீர ராமமுத்துக் குமார வெங்கடேசுர எட்டப்ப நாயக்க ஐயனவர்களுக்கு அவ்வுரையை அவர்களனுமதிபெற்று உரிமை செய்தேன். அதன் பிறகு, மக்கள் வாழ்வில் பெரும் பகுதியை விளக்கும் புறத்திணையியலுக்கு உரையெழுதி முடித்து வெளியிட முயன்றேன். அதையறிந்தவுடன் அறிவுவளர்ச்சி பெரிதுங் கருத்துடைய செட்டிநாட்டரசர், மாட்சிமிக்க

அண்ணாமலை வள்ளலார் அவ்வுரை வெளியிடும் செலவுக்கு மறு தபாலில் பொருளுதவி ஊக்கினார்கள். அவர்கள் பெருந்தகைமைக்கு அப்புத்துரையை அப்பெரியார்க்குரித்தாக்கி மனமார வாழ்த்துவதன்றி இம்மையில் எம்மனோர் செயற்குரியதெதுவுமுண்டோ? என் மெய்ப்பாட்டியலுரையைப் புலவருக்கும் தமிழ் பயிலும் மாணவர்க்கும் உரித்தாக்கியுள்ளேன். சால்புடைய தமிழ்ப் புலவர் தந்தகவால் என்னுரையை இகழாமல், இந் நூலின்மெய்ப் பொருளாராய்ச்சிக்குத் துணையாந் தூண்டு கோலாய்க் கொள்வரென நன்கறிவேன்; மற்றவரின் அழுக்காற்றை மதித்தல் மிகை.

இவ்வுரை முறையாகத் தொடர்ந்து எழுதப் பெறாமல், வாய்த்தபொழுது நினைவுவந்த நூற்பாக்களைப் பெயர்த்தெடுத்து நெட்டிடைகழிய விட்டுவிட்டெழுதி வெவ்வேறு சஞ்சிகைகளில் வெளியிட்டதனால், சிற்சிலவிடங்களில் சிலகுறிப்புக்கள் மீண்டும் கூறநேர்ந்தது; இக்குற்றம் பொறுத்தற்குரியது.

வழுவின்றி எழுதுதற்கும் அச்சிலெழும் பிழை திருத்தியுதவுதற்கும் உறுதுணைவர் மதுரையில் நான் பெறுவதரிதானதனால், இப்பதிப்புப் பிழை பெருகி, மலர் கனிகள் மணவாமல் "இலை மலிந்த சருக்க" மயமாயினது. அதனுள்ளும் பயன்காணும் அருளுடைமை தமிழறிஞர் கடவுட் சால்பாதலினால், நடுவிகவாத் தமிழறிஞர் நகைக்கமாட்டார்.

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல"; ஆதலின் என்புத்துரையை வித்தகர்வெறுக்கார்; உண்மை நாடியுவக்கும் மாணவர் இஃதவரைச்சிந்திக்கத் தூண்டுந்துணையாகப் பேணுவர். அழுக்காறுடையார் வழுக்காண முயல்வது அவரியல்பாதலின், அதற்கு வருந்தல்வேண்டா. கண்ட உண்மையைக் கரவாதுரைப்ப தென்னியல்பு. என் பல பனுவல்களை மறுப்பொல்லாது வெறுப்பவரும், புதிய என் முடிபுகளைத் தமதாக்கி என் பெயர் குறியாமலே வெளியிட்டுப் புகழ்பெறுபவரும் பலருளர். விலையின்றிக் கொண்டாலும் என் உரைகளிலெதனையுமே படித்துண்மை யுணர்த்தியவர் யாருமிலர். பல கலைக்கழகங்கள் உலகியலறிவை விலை பகர்பவரின் நிலைக்களமாக நிலவுகின்றன. எனினும், தமிழருக்குத் தமிழில்

ஒரு புத்துணர்ச்சி பிறந்து வளர்வதால், இப்புத்துரையை அத் துறையில் ஆராய்வார்க்குதவுமென எண்ணி வெளியிடத் துணிந்தேன்.

தமிழோங்க! தமிழறமும் தமிழகமும் என்றும் தழைக!

'மலையகம்'
பசுமலை,
1-11-42.

ச. சோ. பாரதி.

மெய்ப்பாட்டியல்

முன்னுரை.

தொல்காப்பியர் பொருட்பகுதி தமிழ்கூறுநல்லுலகத்தில் நல்லிசைப்புலவர் புனையும் செய்யுண்முறையும், அச்செய்யுட் கெல்லாம் சிறந்துரிய பொருட்டுறையும், இவற்றின் பல்வேறு உறுப்பியல்களும் வகுத்து விளக்குவதாகும். மக்கள் கருதுவது பொருளே யாதலாலும், செய்யுள் பொருளைப் புனைந்துரைக்குங் கருவியேயாதலாலும், முதலில் சிறப்புடைப் பொருட்டுறை வகைகள் அகத்திணை புறத்திணை களவு கற்பு பொருள் என ஐந்தியலான் வகைபடத் தொகுத்து விளக்கப்பட்டன. பின் அகப்புறப் பொருள்களைப் புனைந்துரைக்கும் செய்யுள் வகை கூறத்தொடங்கி, அச்செய்யுளுறுப்புக்களுள் பொருட்சிறப்பிற்கு மிக்குரிமையுடைய மெய்ப்பாடு உவமை வகைகளை முன் இரண் டியல்களான் முறையே வகுத்து விளக்கி, பிறகு பிற செய்யு ளுறுப்பும் அமைப்பும் வகையும் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியர் தொகுப்பாராயினர். இம்முறையில் இவ்வியல் 'மெய்ப்பாடு' என்னும் செய்யுளுறுப்பை விளக்குவதாகும்.

மெய்ப்பாடு என்பது அகவுணர்வுகளை ஆழ்ந்து ஆரா யாமலே யாரும் இனிதறியப் புலப்படுத்தும் இயற் புறவுடற் குறியாம்.

இயற்றமிழ்ச் செய்யுளில் இயற்குறியன்றிச் செயற்கைக் குறி புணர்க்கும் வழக்காறில்லை; உணர்வோடுள்ளக் கருத்தை யுரைக்கப் பல செயற்கைக்குறி வகுத்துக் கோடல் கூத்துநூற் கொள்கையாகும். (பட்டாங்கு) மெய்ப்படத் தோன்றும் உள்ளுணர்வை மெய்ப்பாடென்றது ஆகுபெயர். உள் ளுணர்வை உரிய இயற்புறக் குறியால் புலவன் செய்யுளில் புலப்பட அமைத்தல் வேண்டுமாதலின், செய்யுளுறுப்புக்களுள் மெய்ப்பாடு சிறப்பிடம் பெற்றது. அதனை விளக்கும் பகுதி மெய்ப்பாட்டியல்.

''உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.'' (செய்.சூ. 204.)

றனும் செய்யுளியற் சூத்திரம் மெய்ப்பாட்டியல் கூறுகிறது.

இம்மெய்ப்பாடுகள் பொதுவாக அகப்புறப்பொருட்டுறை அனைத்திற்கும் அமையவருவனவும், சிறப்பாக அகத்துறைகட்காவனவும் என இயல் வேறுபாடுடையவாதலின், பொதுவியல்புடையவற்றை இவ்வியலில் முதற் கூறிச் சிறப்பியல்புடையன பின்னர் விளக்கப்பெறுகின்றன. ஒருவரின் உள்ளுணர்வுகளுள் மற்றவர் கண்டுங் கேட்டும் அறியப் புறவுடற் குறியாற் புலப்படுபவையே இயற்றமிழ்ச் செய்யுளில் மெய்ப்பாடு எனப்பெறும். பாட்டு உரை நூல் முதலிய எழுவகைத் தமிழ்ச் செய்யுளெல்லாம் 'வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடைத் தமிழகத்து முடிவேந்தர் 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின் நாற்பெயரெல்லை அகத்து யாப்பின் வழியதா' மெனச்செய்யுளியலிலும், ஆரியநூல் வழக்குகளைக் கொள்ளாது தமிழ் மரபினையே தாம் கூறுவதாகப் பலவிடத்தும் தொல்காப்பியரே வற்புறுத்துவதாலும், தொல்காப்பியர் கூறும் மெய்ப்பாடுள்ளிட்ட செய்யுளுறுப்பனைத்தும் இயற்றமிழ் மரபு தழுவியவேயாகும் என்பது ஒருதலை. இவ்வுண்மைக்கு மாருகப் பிற்காலஉரைகாரர் தொல்காப்பியருக்குக் காலத்தாற் பிந்திய வடஆரியக் கூத்து நூல்களின் கொள்கைகளே தொல்காப்பியரும் கூறுவதாகக் கொண்டு இவ்வியற்றமிழ் நூற் சூத்திரங்களுள் வடநூல் வழக்குகளைப் புகுத்தி இடர்ப்பட்டுச் சொல்லொடு செல்லா வல்லுரை வகுத்து மயங்க வைத்தார். சொற்றொடர் சுட்டும் செம்பொருளே செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு மயங்கா மரபிற்புலம் தொகுத்த தொல்காப்பியரின் கருத்தாமாறுணர்ந்து நோக்கின், செய்யுளுறுப்புக்களுள் ஒன்ருய் எண்ணப்பட்டுச் செய்யுளியலில் (204-ஆம் சூத்திரத்தால்) தெளிக்கப்பெறும் இயற்குறியாம் மெய்ப்பாடுகளின் வகைகளே இம்மெய்ப்பாட்டியலில் முறைப்பட எண்ணி விரிக்கப்பெறுஞ் செவ்வி இனிது விளங்கும்.

இவ்வியல் முதற்சூத்திரம் 'எண்வகையியல்நெறி பிழையா' தெனச் செய்யுளியல் (205ஆம்) சூத்திரம்கூறும் அகப்புறப் பொருட்டுறை அனைத்திற்கும் பொதுவாய மெய்ப்பாட்டுப் பொருளா முள்ளுணர்வு முப்பத்திரண்டும் புறத்தே இயற்குறியால் முறையே நானன்காய்த்தொக்கு எண்ணான்காகுமெனக் கூறும். இரண்டாம் சூத்திரம், அவ்வாறு நானன்காய் எண்

வகையாவனவேயன்றி, வேறு எவ்வெட்டாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் மெய்ப்பாடு முப்பத்திரண்டும், இரட்டுற மொழிதலால் நாலிரண்டாகும் என்பதை உம்மைத் தொகையாக்கி நாலும் இரண்டும் கூட்டி ஆறுவகைத் தொகைகளாய் எண்ணப் படுவனவுமாக அகப்பகுதிக்கே உரிய பிற மெய்ப்பாட்டுள்ளுணர்வுகளும் உளவென்பது கூறுகிறது. மூன்றும் சூத்திரம், முதலிற் கூறிய நானான்காய்த் தொக்கு அகம்-புறம் இருபொருட்கும் பொதுவாய்வரும் எட்டு வகைத் தொகை மெய்ப்பாடுகள் இவையென விளக்கும். 4 முதல் 11 வரையிலுள்ள சூத்திரங்கள், அவ்வினத்தொகை எட்டும் தனிவகை பிரிக்கவரு முப்பத்திரண்டன் பெயரும் வகையும் விரிக்கும். 12-ஆவது சூத்திரம், நந்நான்காய் இவ்வாறெண்வகை இயனெறி பிழையாது வருவனவேயன்றி, எவ்வெட்டாய்த் தொகுத்தெண்ணப்படும் மெய்த்தோன்றும் அகவுணர்வுகள் வேறும் உள என முன் இரண்டாம் சூத்திரம் சுட்டியவற்றின் பெயரும் வகையும் கூறும். பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு முடியவரும் ஆறு சூத்திரங்களால் அன்பொடு புணர்ந்த காதற் கூட்டத்தில் தோன்றும் அறுவகைத்தொகைபெறும் அகத்துக்கேயுரிய மெய்ப்பாடுகள் தெளிக்கப்படுகின்றன. 19-ஆம் சூத்திரம், அறுவகைப்படுமவையும் அன்னபிறவும் புணர்வின் நிமித்தமாமென உணர்த்துகிறது. 20ஆம் சூத்திரம், மேலனவற்றிற்குப் புறனடையாய், அவை கூறும் அகத்துறை மெய்ப்பாடுகள் கையறவுற்றுழிக் கூறியமுறையால் வினைப்பட்டுத் தோன்றுது முறை பிறழ்ந்து வருதலும் இயல்பாமெனக்கூறும். 21 முதல் 24 வரையுள்ள சூத்திரங்கள் புணர்ச்சி அல்லாத மற்ற நான்கு அன்புத்திணைகளுக்குரிய மெய்ப்பாடுகளைக் கூறுகின்றன. 25, 26 சூத்திரமிரண்டும் நிரலே அன்புத்திணைக் காவனவும் அல்லனவுமாம் குறிப்புக்களை விளக்குகின்றன. 27 - ஆம் சூத்திரம், இவ்வியலுக்குப் பொதுப்புறனடையாய் மெய்ப்பாடுகளின் இயல்வகைகளை நுண்ணுணர்வுடையாரல்லார் எண்ணி வரையறுத்தலின் அருமை கூறுகிறது.

மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரங்கள்

1. பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்
கண்ணிய புறனே நானான் கென்ப.

கருத்து:— இஃது, இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுள் யாண்டும் பயிலும் பொதுமெய்ப்பாடுகளின் தொகையும், அவை வகைப் படுமாறும் கூறுகிறது.

பொருள்:— பண்ணைத்தோன்றிய எண்ணான்கு பொருளும்=தனிநிலை கருதாமல் ஒருபுறக்குறியால் புலப்படும் இனத் தொகுதியாய் எண்வகை மெய்ப்பாட்டுப் பொருளாகும் உணர்வுகள் முப்பத்திரண்டும்; கண்ணிய புறனே நானான்கென்ப= பொருந்தப் புலப்படும் மெய்ப்புறக்குறியால் நாலுநாலாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் என்பர் புலவர்.

குறிப்பு:—பொருளும் என்பதன் உம்மை, இனைத்தென அறிதலின், முற்றும்மை. பண்ணை என்பது தொகுதி. இஃது இப்பொருட்டாதல் ''ஒலித்தன முரசின் பண்ணை'' என்னும் கம்பரின் (மகரக்கண்ணன் வதை) செய்யுளடியாற் றெளிக; பலமுளை ஒருங்கு கிளைக்கும் ஒரு தட்டைத் தூறும், சுற்றம் செறிந்த ஒரு பெருங்குடியும், உறுப்பினர் நிறைந்த ஒரு கழக மும் தொகுதிபற்றிப் பண்ணை யெனப்படுதலானுமறிக.

இனி, எண்ணான்கு என்றது, ஒத்த குறியியல் கருதித் தொகுத் தினம்புணர்க்காமல், தனித்தனி எண்ணவரும் மெய்ப் பாட்டுப் பொருளாமுள்ளுணர்வுகளின் தொகையென்; நானான் கென்றது அவை முப்பத்திரண்டையும் மெய்ப்படுகுறி யொப்புமையால் நிரலே நந்நாலாக இனம்புணர்த்தெண்ணும் வகைமுறை. இதன்பின் எள்ளல்முதல் விளையாட்டிறுதி தனி வகுத்து எண்ணப்பட்ட முப்பத்திரண்டும், மெய்ப்படு புறக்குறி இயலொப்பால் இனம் புணர்த்து நந்நான்காய்த் தொகுக் குங்கால், நகை முதல் உவகை ஈறாய் ''அப்பாலெட்டே மெய்ப் பாடு'' எனப் படுபவற்றுளடங்கும். குறியொப்பால் இனம் கூட்டித் தொகை பெற்று வருமிவை குறிமுறையால் எண்வகை யியல்நெறி பிழையாமை கருதி இவ்வாறு கூறப்பட்டன என்க.

நான்கன் முன் நான்கு ''நானான்கா'' மாறு, ''நான்கன் ஒற்றே ல-காரமாகும்'' 467; ''வ-கரம் வருவழி 452..........

நான்கன் ஒற்றே ல-காரமாகும் 453''; ''உயிர் வருகாலை 455.........மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென்கிளவியும் தோன்றிய வகரத் தியற்கையாகும்'' 456 எனும் தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரங்களாலறிக. இன்னும், ''க—ச—த—ப—முதன்மொழி வருஉங்காலை, ...மூன்றன் ஒற்றே வந்த தொக்கும்.''447எனவும், ''ந—ம—வருகாலை, ஐந்தும் மூன்றும் வந்ததொக்கும் ஒற்றியல் நிலையே'' 451 எனவும் தெளிக்கும் தொல்காப்பியர், நான்கன் ஒற்று மவ்வாருகும் எனக் கூருமையானும், முதற் பத்தெண்களுள் ''மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்'' எனக் கூறி நான்கன் முதலுக்குக் குறுக்கம் யாண்டும் குறியாமையானும், நானூற்றிசை - (களவழி.6)—நானூறு—நானிலம்—நானூல்—நாலெட்டு—நாலிரைம்பது— நாலிரண்டு ......எனவே பல்காலும் பலவிடத்தும் பண்டைச் சான்றோர் செய்யுட்களில் பயிலுதலானும், ந-கரம் வருங்கால் நான்கன் ஒற்று லகரமாகி முதல் குறுகாது நால் என நின்று, வரு நான்கொடு புணர்ந்து நானூன்கென வருதலே தமிழ்மரபாமாறு தேறப்படும். பிந்திய நன்னூலாரும் ''ஒன்றுமுதலெட்டீருயெண்களுள்.........மூன்றுறேழ் குறுகும்'' எனககூறி யமைந்தாரன்றி, நான்கன் முதலுக்குக் குறுக்கம் கூறிற்றிலர். எனவே, நானூன்கென்பதே பண்டையோர் கொண்ட செய்யுட்சொல் என்பதும், நந்நான்கென்பது (இலக்கண) நூலாதரவற்ற பிற்காலப்பேச்சு வழக்காதலின் உரையிற் கொண்டமைக்கப்பெற்ற சேரிமொழி என்பதும் தெளிதலெளிதாம்.

இனி, 'புறனே' என்றது உள்ளுணர்வு சுட்டும் புறக்குறியை; தத்தம் நிலையில் தனித்தனிக்குறியால் புறத்தே புலனுகாது கருத்தளவில் வருத்தென்னும் எண்ணுன்கு பொருளுரியின்றும், புறத்தே ஒவ்வொரு குறிக்கு நானூன்காய்த் தொகுப் புலனுகும் மெய்ப்பாட்டு வகையைப் பிரித்தலின், புறனே என்பதின் ஏகாரம் பிரிநிலை; அன்றி இசைநிரப்பும் அசை எனினும் அமையும்.

''எண்ணுன்கு பொருளும் நானூன்கென்ப'' எனவே ''எண்வகை'' என்பது பெறப்படு மாதலின், ''கண்ணிய புறனே நானூன்கு'' என இடைப்புணர்த்துரைப்பானேன்? எனின், கூறுதும். உள் உணர்ச்சியளவில் தனிப்பிரித்து ஒருங்கெண்ணப்

படும் முப்பத்திரண்டு பொருளும் புறத்தே மெய்ப்பாடாய்ப் புலனுதல் கொண்டே அறியப்படுதலானும், அவ்வாறு புல னுங்கால் அவைதனித்தனியே எள்ளற்குறி இளமைக்குறி பேதை மைக்குறி மடமைக்குறி என்றிவ்வொன்றும் வெவ்வேருய்த் தனக்குரிய தனிக்குறியாற் ருேன்ருமல், நந்நான்காய்ப் பண்ணே கூடி நகை-அழுகை-இளிவரல்-மருட்கை - அச்சம் - பெருமிதம்- வெகுளி - உவகை எனும் மெய்ப்பாடு எட்டுவகையால் மட்டும் தோன்றுதலானும், இவ்வியல் நெறி குறித்தல் வேண்டி இவ்வாறு கூறப்பட்டதென்க. இன்னும் இச்சூத்திரம் சுட்டுவது இதுவேயென்பது, பின்னும் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியரே அதன் உறுப்பாம் மெய்ப்பாட்டின் தன்மையை விளக்கியபின் அதையடுத்து ''எண்வகை யியனெறி பிழையா தாகி, முந்துறக் கிளந்த முடிவினததுவே'' எனக் கூறுதலானும், அதன் கீழ்ப் பேராசிரியரும் ''மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே இது; அவை நந்நான் காம்'' என உரைப்பதானும் தேறப்பெறும்.

இனி, ''என்ப'' என்றது பிற சூத்திரங்களிற்போல இயற்றமிழ்ப் புலவர் கொண்ட அடிப்பட்ட தமிழ்ச்செய்யுள் மரபிதுவென ஈண்டுச் சுட்டுவதன்றி, யாதொரு வேறு முதனூ லும் அதன் கொள்கையும் குறிப்பதன்று. இச்சூத்திரப் பொருள் இதுவே யென்பது இதன்கீழ் இளம்பூரணர் தரும் குறிப்பானும் தெளிவாகும். அவர் குறிப்பாவது, ''முப்பத்திரண்டாவன:— நகை முதலானவற்றுக் கேதுவாம் எள்ளல் முதலாக விளையாட் டீருக முன்னெடுத் தோதப்படுகின்றன '' என்பதாம்.

இச்சூத்திரத்தின் செம்பொருள் இதுவாகவும், பேராசிரி யரும் பிறரும் ஆன்ற தமிழ்மரபும் தெளி சொற்குறிப்பும் முரண உரைகூறி மயங்க வைப்பர். பேராசிரியர் ''சுவைப் பொரு ளும் அப்பொருள் விளக்கும் சுவையுணர்வும், அவ்வுணர்வால் தோன்றும் உள்ளக்குறிப்பும், இக்குறிப்பின் வழி உடம்பின்கண் வரும் வேறுபாடாம் விறலுமாக நான்கெண்ணி அவற்றைச் சுவையெட்டோடும் கூட்டி ஒன்று நான்கு செய்துறழ, முப்பத் திரண்டாம்'' என அநுமானிப்பர். இன்னும் ''பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணான்கு பொருள்'' என்பதற்கு, நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் காமநுகரும் இன்ப விளை

யாட்டிறுள் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளும்'' எனப் பொருள்கூறி, ''கண்ணிய புறனே நானான்கென்ப'' என்பதற்கு ''அவை கருதிய பொருட்பகுதி பதினாறாகி யடங்கும், நாடக நூலாசிரியருக்கு'', என முடிப்பர். இதில் பொருள் முப்பத்திரண் டென ஒருங்கெண்ணிய பிறகு ''அவை கருதிய பொருட்பகுதி'' எனப் பிரித்துப் பதினாறெனச் சுட்டுமாறென்னே? 'பொருள்கள் கருதிய பொருட்பகுதி' என்பது பொருளில் வெற்றுரையாகும். மேலும் .என்னான்குபொருளும் ஓராங்கே ஒருங்கெண்ணப்படுத லின், அவை ஒருகாப்பொருளாதல் ஒருதலை. அதற்கு மாறாக, அவற்றைச்சுவையூட்டும் புலி முதலிய புறப்பொருள்வேறு.அப் பொருள் விளைக்கும் உணர்ச்சிவகைவேறு,உணர்ச்சியால் எழும் உள்ளக்குறிப்பு வேறு, அக்குறிப்பால் நிகழும் உடற்தறியாம் விறல் வேறு எனத் தம்முள் ஒவ்வா நால்வகையாய் உறழப் பிரித்தல் இங்குத் தொல்காப்பியர் கருத்தாமாறில்லை.அன்றியும் என்னான்காமவை குறியால் நந்நான்கோரினமாய்க் கண்ணிய புறனே என்வகை ஆவதைவிட்டு, பதினாறுவதெப்படி? புறப் பொருளும் அகவுணர்வும் ஒன்றுமேல், உணர்வெழுப்பும் குறிப் பையும் அதனுடன் நிகழும் விறலையும் வேறுபடுத்துவானேன்? அன்றியும் உணர்வூட்டும் புறப்பொருள் ஒன்றும் இல்லாமலே எண்ணி யாங்கே மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் உள்ளத்தெழுமாத லின்,என்வகைமெய்ப்பாடுகளை எனைத்துவகைப்புறப்பொருள்க ளொடும் கூட்டவும் பெருக்கவும்வேண்டா.

இனி, தொல்காப்பியர் இங்கு விளக்குவது இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பன்றிக் கூத்துறுப் பொன்று மன்றுதலின், அவற் றைச் சுவையெனவும் விறலெனவும் கூத்தியற் சொற்களால் யாண்டும் குறியாமல், செய்யுளிற் சுட்டற்குரிய மெய்ப்பாடென வே கூறிப்போந்தார். அன்றியும், புறக்குறியாற் புலனாகும் மெய்ப்பாட்டுணர்வெல்லாம் நந்நான்கும் எவ்வெட்டுமாய்ச் சேர்ந்தே தொகுதியாக இயனெறியாற்றேன்றி வகை பெறுத லான், அவற்றைப் 'பண்ணைத் தோன்றிய' எனச்சுட்டினார். தொல்காப்பியரின் இச் சொற்குறிப்புக்களைக் கருதாமல் உரை காரர் இதில் 'பண்ணை' என்பதை மகளிர் விளையாட்டெனக் கொண்டனர். அதனாற் பிறமொழிக் கூத்தியற் கொள்கைகளை இதிற் புகுத்தி இடர்ப்படலாயினர்.

இன்னும், அகப்புறப் பொருட்டுறை யனைத்திற்குமுரிய இயற்றமிழ்ச் சான்றோர் செய்யுளுறுப்பாவன மெய்ப்பாடென் பதைமறந்து, அவை 'நாடகமகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் காமநுகரும் இன்ப விளையாட்டினுள் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளும்'' எனப் பேராசிரியரும், 'ஈண்டுச் சொல்லப்படுகின்ற பொருளும் கற்று நல்லொழுக்கு ஒழுகும் அறிவுடையார் அவைக்கண் தோன்றாமையால் ''பண்ணைத் தோன்றிய'' என்றார்' என இளம்பூரணரும், மயங்கக் கூறினர். மேலும், உரைகாரர் கூறும் ஆரியக் கூத்து நூற்குறிப்புக்களை தொல்காப்பியர் இதில் கூறக் கருதின், அவற்றை எனைத்தள வும் குறியாமல் வாளா ''என்னான்கு பொருளும் நானான் கென்ப'' எனக் குன்றக்கூறிக் கற்பவர் பொருளறியாமல் மயங்க வைப்பரா?

அன்றியும், இவையெல்லாம் ஆரியக் கூத்து நூலார் கோள்களாதலின் அவை இயற்றமிழ் நூலில் இடம்பெறற் கில்லை. அதுவுமின்றி, இந்நூலில் யாண்டும் எனைத்தளவும் சுட்டாமலே, அயன்மொழிப் பிறநூற் குறிப்புக்களை அறிந்தன் றிக் கற்பவர் பொருளறியாவாறு தடுமாற இவ்வியற்றமிழ்ச் சூத்திரம் இயற்றப்பட்டதெனல் மருட்கையை விளைப்பதாகும்.

''சூத்திரந் தானே
ஆடி நிழலி லறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருள்நனி விளங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே''

எனத் தெளித்த தொல்காப்பியர் தாமே இச்சூத்திரத்தைப் பேராசிரியர் இளம்பூரணர் எனும் இருவரின் விரிவுரை கொண் டும் விளங்காமல் மயங்குமாறு யாத்துவைத்தாரென்பது பொருந்தாது.

இதுவுமன்றி, இவ்வுரைகாரர் கூறும் ஆரிய நாடக நூற் சத்துவங்கள் தொல்காப்பியர் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுக்குக் கூறும் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் ஆகா. இதனைப் பின் மெய்ப் பாட்டு வகை விளக்கும் சூத்திரத்தின்கீழ் விரித்துக் காட்டுதும்.

இனி, 'என்னான்கு பொருளும்' பின் ''எள்ளல் முதல் விளையாட்டீறாக வரும் முப்பத்திரண்டுமாம்'' எனக் கண்டு

கூறும் இளம்பூரணரும், ''நானன் கென்ப'' என்பதற்கு அப் முப்பத்திரண்டுமே நந்நான்காய் எண்வகை பெறும் என்னுமல், சுவையும் குறிப்பும் அகப்புறத்து நிகழும் பொருள் பதினாறும் எனப் பொருள் கூறினர்; சுவைகளின் குறியான விறல்கள் புறத்துநிகழ்வன. சுவையும் அவற்றினகக் குறிப்புப் உள்ளுணர்வேயாமாதலின், அவற்றையும் விறல்களுடன் ஒருங் கெண்ணி ஆகப் பதினாறும் ஓராங்கே புறத்துநிகழ் பொருளெனக் கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாமை ஒருதலே. ஆதலானும் அது பொருளன்மை யறிக.

2. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

கருத்து:— இது, முன்னதற்கோர் புறனடை; மேல் முதற் சூத்திரம் கூறும் எண்ணான்குமேயன்றிச் செய்யுட் பொருளாம் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் வேறுமுளவென்பது கூறுகிறது.

பொருள் :— நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே=செய்யுளுறுப்பாம் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள், மேற்கூறி யாங்கு நந் நான்காய் எண்வகை இயனெறி பிழையாது வருவனவேயன்றி, எவ்வெட்டாய்த் தொக்கு வகைப்பட வருந் தன்மைய பிறவும் உள.

குறிப்பு:— ஈற்றேகாரம், முதலில் கூறிய எண்ணான்கினின் றும் வேறும் உள்ளவற்றைப் பிரித்தலின் பிரிநிலே; ஈற்றசையு மாம். ஆகும் என்னும் வினைக்குச் செய்யுளுறுப்பாம் மெய்ப் பாட்டுணர்வுகள் எனும் எழுவாய், கொண்ட பொருட்டொடர் பால், அவாய் நிலேயிற் பெறப்பட்டது. மார்—அசை.

முன், முதற் சூத்திரத்தில் மெய்ப்பாட்டுணர்வாம் என் ணான்கு செய்யுட் பொருளும் நந்நான்காய்த் தொகைஇ வரு மெனச் சுட்டியதற்கேற்ப, அவ்வாறு தொக்களட்டும் இதன்பின்,

''நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகைஎன்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.''

எனத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டு, அதன் பின் அவ்வெட்டன் வகை யாய்ப் பிரித்தெண்ணப்படுவன முப்பத்திரண்டும் முறையே எள்ளல் முதல் விளையாட்டீருக விரிக்கப்படுகின்றன. அதுவே போல், வேறு எவ்வொட்டாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் இயல்

புடைய முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளும், மேல் ''அப்பா லெட்டே'' எனவும் இங்கு 'நாலிரண்டாகும் பாலுமா ருண்டே'' எனவும் சுட்டியதற்கேற்ப முதல் எட்டு வகை முப்பத்திரண்டும் எள்ளல் முதல் விளையாட்டிருய் முறையே எண்ணி முடிந்த பின், ''ஆங்கவை யொருபா லாக வொருபால்'' எனத் தொடங்கி ......''உடைமை இன்புறல்.........நடுக்கெனு ஆ இவையும் உளவே அவையலங் கடையே'' என வேறுமுப்பத்திரண்டு எண்ணி முடித்துக் காட்டப்படுதலின், இச் சூத்திரப்பொருள் இதுவாதல் தெற்றென விளங்கும். இச் செம்பொருளைவிட்டு இதுசுட்டும் நாலிரண்டும் பின் ''நகையே அழுகை'' என எண்ணப்படும் எட்டுமே ஆமென்பாருரைகொள்ளின், அச் சூத்திரமே 'அப்பா லெட்டே மெய்ப்பாடென்ப'' என அவற்றின் என் தொகை கூறுதலானும், முதற் சூத்திரத்தும் ''நானுன்காய் எண்ணுன்கு பொருளாம்'' என அவற்றின் எண்வகை குறிக்கப் பெறுதலானும், இச்சூத்திரம் இங்கு வேண்டப்படாது மிகை படக் கூறலாய் முடியுமென்பது ஒருதலை. ஆதலின், அது பொரு ளன்மை யறிக.

இனி, உய்த்துக் கொண்டுணர்தல் இரட்டுற மொழிதல் எனும் உத்திகளால் இச்சூத்திரத்துக்குப் பிறிதும் ஒருபொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். இதில் ''நாலிரண்டு'' என்பதை உம்மை தொக்க கூட்டெண்ணாக்கி, நாலுமிரண்டு மெனக்கூட்டி, அறுவகைப்படும் இயல்புடைய அகத்துறை மெய்ப்பாடுகளும் உளவெனப் பொருள்கூறி, அவ்வாறும் முறையே ''புகுமுகம் புரிதல் ....தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப'' எனத் தொடங்கி ''புலம்பிய நான்கே ஆறென மொழிப'' எனஎண்ணி முடிக்கும் மெய்ப்பாட்டுத் தொகை ஆறுமாமென அமைத்துக் கோடலும் தவருகாது.

3. நகையே அழுகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.

கருத்து :— இது, முன் முதற் சூத்திரத்தில் அகவுணர்ச்சிச் செய்யுட்பொருள் முப்பத்திரண்டும் புறத்தே இயலொத்த இனக்குறிபற்றி நந்நான்காய்ப் பண்ணையிற்ருேன்றுமெனச்

சுட்டிய மெய்ப்பாட்டு வகையெட்டும் இன்னவென விளக்கு கிறது.

பொருள் :— நகை=சிரிப்பு; அழுகை=அவலம்; இளிவரல்=இடும்பை, அஃதாவது துன்பம்; மருட்கை=மயக்கம்; அச்சம்=அஞ்சுதல்; பெருமிதம்=வீறு, அஃதாவது தருக்கு; வெகுளி=சினம்; உவகை=மகிழ்ச்சி; என்று அப்பாலெட்டே. மெய்ப்பா டென்ப—என அத்தன்மைய மெய்ப்பாடு எட்டேயா மென்பர் புலவர்.

குறிப்பு :— 'நகையே' என்பதில் ஏகாரம் என் குறிக்கும் 'எட்டே' என்பதில் ஏகாரம் தேற்றமாம். இதில் இனக்குறியால் தொகுதியிற் புறத்திற்கேன்றும் மெய்ப்பாட்டுத் தொகை எட்டும், இதையடுத்து இவற்றின் வகைவிரிகளான எள்ளல் முதல் விளையாட்டீருக முப்பத்திரண்டும் கூறி, பின் இவற்றை 'ஆங்கவை ஒரு பாலாக' எனச்சுட்டிப் பிரித்து நிறுத்தி, 'ஒருபால் எனத் தொடங்கி வேறு முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாட்டுணர்வு வகை குறிப்பதனுல், இவை நந்நான்காய் எண்ணப்படும் பான்மையவாதல் ஒருமுறை, இதன்பின் பிற எவ்வெட்டாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் தன்மையவாதல் மற்றொரு முறை' யென்பது தொல்காப்பியர் குறிப்பாம். அதனுல் இதிற் கூறப் படுவன நாலுநூலாய்த் தொக்கு அம்முறையில் எண்ணப்படும் எட்டாம் என்பது விளங்க ('பால்' தன்மையைக் குறிப்பதாக லின்) இம்மெய்ப்பாடுகள் ''அப்பாலெட்டே'' எனக் குறிக்கப் பட்டன. ஈற்றில் 'என்ப' எனும் வினைக்குப் 'புலவர்' எனும் எழுவாய் அவாய்நிலை.

இனி, இம்மெய்ப்பாட்டுமுறை பிற ஆரியக் கூத்து நூல் வழக்கொடுபடாமல் என்றும் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பாய்த் தொன்று தொட்டு நின்று நிலவும் மரபிற்குகும். இவ்வுண்மை இச்சூத்திரத்தின்கீழ் ''இது பிறர் வேண்டுமாற்றுனன்றி இந் நூலுள் இவ்வாறு வேண்டப்படும் மெய்ப்பாடு என்பது உணர்த் துதல் நுதலிற்று'' எனப் பேராசிரியரே கூறுதலானும் விளங் கும். இவற்றின் இயல்வகை விரிக்கும் பிற சூத்திரங்களானும் இது விளங்கும். அன்றியும் ஆரிய நூலார் கூறும் நவரசங்கள் இம்மெய்ப்பாடுகளின் வேருய் நடன நாட்டியச் சத்துவங்களாம்.

அவை முறையே சிருங்காரம், ஆசியம், கருணை, ரௌத்திரம், வீரம், பயம், குற்சை, அற்புதம், சாந்தம் என்பனவாம்.

இவற்றுள், முதலில் நிற்கும் சிருங்காரம் கற்புக்கருதாக் காமக்களி. அதைச் செய்யுளிற் கொள்ளத்தகும் ஒரு பொருளாகத் தமிழ்ப்புலவர் கருதுகிலர். தமிழர் கூறும் உவகையெனும் மெய்ப்பாடு முறையே அறத்தான் வரும் செல்வம், கல்வியான் எய்தும் அறிவு, கற்புறு காதற்கூட்டம், திளைத்தற்குரிய தூயவிளையாட்டு, இந்நான்கானும் வரும் மகிழ்ச்சியாகும். சிருங்காரத்தை இவ்வுவகையோடு ஒப்பிட ஒல்லாமை கருதி, உவகை நாலில் ஒன்ருய தூய காதற் கூட்ட மலிவோடு உறழ்வித்து அமைதிகாட்ட முயல்வர் பழைய உரைகாரர். உயர் திணைக் குரிப்பொருளாய் இருதலை ஒருவயின் ஒத்த அன்புக் கூட்டத் தூய மகிழ்ச்சியும், பிறனில் பெட்டல் முதலிய தீமையிற் றிராக் கற்பொடு படூஉம் கடப்பாடு கருதாக் கழிகாமத் திளைப்பும் தம்முள் ஒவ்வாமை வெளிப்படை. இனி, ஆசியம் நால்வகை நகையை முற்றிலும் ஒவ்வாமையும் தெற்றெனத் தெளியப்படுவதாகும். கருணை அருள், அதாவது அளியாமல்லால், அழுகையாகாமை தேற்றமாம். அயலார் அல்லலுக்கு இரங்குவது அளி அதாவது கருணையாம்; அழுகையோ தம்பால் தாங்கரும் இழிவு இழவு தளர்வு வறுமைகளால் வருந்துதலாகும். ஏமப் புணைசுடும் இரௌத்திரம் தனக்குத் தீங்கிழைத்த பிறர் மாட்டுச் செல்லும் சினமாம். உறுப்பறுதல் முதல் கொலைவரை நான்கும் தன்னைச் செய்யினும் பிறரைச் செய்யினும் ஒப்ப நிகழும் மனவுணர்வு வெகுளியாகும். வீரம் என்பது பெருமிதம் நான்கனுள் ஒன்ரும் தறுகண்மையில் அடங்கும். பேராண்மைப் பெற்றியொடு குறையா இறவாச் சிறப்பியும் கல்வி புகழ் கொடைகளான் எய்தும் மலிவொடு பொலியும் பெருமிதம், கேவலம் விரத்தின் வேறுதல் வெளிப்படை. குற்சை என்பது அருவருப்பு. இதனை எனைத்து வகையானும் தமிழ்ச்சான்ரேர் செய்யுளில் எஞ்ஞான்றும் உயர்ந்த சுவைதரும் மெய்ப்பாட்டுப் பொருளாகக் கொண்டிலர். அற்புதம் மருட்கை வகையில் ஒன்ருயடங்கும். சாந்தம் பிறிதுணர்வு எதுவும் அற்ற வெறுநிலை ஆதலின் அது மெய்ப்பாடாகாமை தேற்றம். அதனை, உளத்துரனுல் மலரும் உணர்வான நடுவுநிலை யெனும் தமிழ்ச்

செய்யுட் பொருளொடு ஒப்பதுபோலக் கூறுவர் உரைகாரர். சமநிலை அதாவது சாந்தி, உணர்வும் குறிப்பும் ஒன்றுமற்ற வெறுநிலை; எனவே அன்மைப்பொருளது. நடுநிலையோ தகுதி எனும் அறிவுணர்வாகும்; அதனலது நேர்மைசுட்டுமுணர்வுப் பொருட்டாம். இவை தம்முள் இயல் ஒவ்வாமை கண்கூடு; அந்நடுவு நிலையை "அப்பாலெட்டு மெய்ப்பாட்டு" வகையில் அடக்காமல் பின் பிறிதொருபாலாம் முப்பத்திரண்டனுள் வைத்து எண்ணுதலானும், அது இரசம எட்டனேடு கூட்டி எண்ணப்பெறும் சாந்தமாகாமை ஒருதலை.

4. எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று
உள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப.

கருத்து :— இது, முன் சிறந்த செய்யுட்பொருளாம் என்ணுன்குணர்வும் கன்னியபுறனே நானன்காய்ப் பண்ணைத் தோன்றும் "அப்பாலெட்டே மெய்ப்பாடு" எனத் தொகுத்த வற்றுள், முதல் தொகுதியாம் நகை வகை நான்கும் அவற்றி னியல்பும் கூறுகிறது.

பொருள் :— எள்ளல்=நகைமொழி அதாவது கேலி; இளமை=மழவு; அஃதாவது பிள்ளைத் தன்மை; பேதைமை= அறிவின்மை; மடன்=ஏழைமை, அஃதாவது கேராது எளிதில் நம்பு மியல்பு; என்று உள்ளப்பட்ட நகை நான்கென்ப—இந் நான்கும் நகையின் வகைநான்காய்க் கருதப்படு மென்பர் (உள்ளூறும் உணர்வை நுண்ணிதி னுணரும் புலவர்.)

குறிப்பு :— எள்ளல், இழித்தலின் வேறுபட்ட நகைமொழி; பழிப்பில் பரிகாசம்; விளையாட்டுப்பேச்சுப் போல்வது, 'இளிவு' பின் சூத்திரத்தில் அழுகைவகைத்தாய் வேறு கூறப்பெறுதலின், இங்கு நகைவகையுளொன்றெனப்படும் 'எள்ளல்' இழியாச் சிரிப்பாதல் தேற்றம்.

"ஊரன், எம்மிற் பெருமொழிகூறித் தம்இல்
கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல,
மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே"

எனும் ஆலங்குடி வங்கனாரின் குறும்பாட்டில் (குறுந் -8) காதற் பரத்தை, தான் காதலிக்கும் வள்ளற்றலைவனை எள்ளுவதறிக.

"ஒண்டொடி! நாணிலன் மன்றஇவன்;
ஆயின் ஏஎ!
பல்லார் நக்கெள்ளப் படுமடன்மா வேறி
நல்காள் கண்மாறி விடின்எனச் செல்வானும்
எள்ளி நகினும் வரூஉம், இடையிடைக்
கள்வர்போல் நோக்கினும் நோக்கும்"

எனும் (61) குறிஞ்சிக்கலியில், பராவுதற்குரிய தலைவனைத் தோழி எள்ளல் காண்க.

...........''மகளிர்
நலனுண்டு துறத்தி யாயின்
மிகநன் றம்ம மகிழ்ந! நின் சூளே''

எனும் ஓரம்போகியார் குறும்பாட்டிலும் (குறுந். 384) பராவுந் தலைவனை இழியாமல் எள்ளுவதறிக.

"நகையா கின்றே தோழி......
மம்மர் நெஞ்சினேன் றொழுதுநின் றதுவே" (அகம். 56)

எனு மகப்பாட்டடியுமதுவே. இளமை, அறிவுமுதிராப் பிள்ளைமை, பேதைமை, அறிவின்மை (Stupidity); மடம் ஐயுறாது நம்புமியல்பு. (Simplicity or innocence). பேதைமை உவர்ப்பிக்கும்; மடம் உவப்புதவும், எள்ளல் முதல் நான்கும் மகிழ்வொடு மருவும் பெற்றிய; இதனை "நகையெனப்படுதல் வகையா தெனினே... நகையொடு நால்வகை நனிமகிழ்வதுவே", என்ற தொல்லை நல்லுரையானுமறிக.

புறத்தே நகையாய் முகிழ்க்கும்குறி ஒன்றே அகத்து நிகழுமிந் நால்வகை யுணர்வும் தோற்றற்கேற்றதொரு மெய்ப்பாடாமெனு மியல்பைச்சுட்டி, "உள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப" என்று அவற்றினியலும் வகையும் தோற்றுங்குறியும் ஒருங்கு விளக்கப்பெறுதலறிக. இதில் 'என்ப' எனும் வினைக்கு, "உள்ளுறு முணர்வை நுணணிதி னுணரும் புலவர்" எனும் எழுவாய் இடநோக்கி அவாய் நிலையாற் கொள்ளப்பட்டது. மெய்ப்பாட்டியலிறுதிப் புறனடைப் பொதுச் சூத்திரத்தில், உள்ளுணர்வின் நன்னயப் பொருள்கோள் தெரியின, திண்ணிதினுணர்வார்க்கல்லது எண்ணறகரிதாமெனக் கூறுதலால், அதற்கேற்ப ஈண்டு "மெய்ப்பாட்டியல் கூறுபவர் உள்ளுறு

முணர்வை நுண்ணிதினுணரும் புலவர்'' என்றேற்புடை எழுவாய் கொள்ளப்பட்டது. இதில் 'என்று' என்பது பிரிந்து சென்றென்றும் எண்ணிடைச்சொல்; ''என்றும் எனவும் ஒடு வும் தோன்றி ஒன்றுவழியுடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே'' என்பது இடையியற் சூத்திரம்.

5. இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கே.

கருத்து :— இஃது, அழுகை எனுமவலவகை நான்கும் அவற்றி னெப்பொதுவியல்பும் உணர்த்துகிறது.

பொருள் :— இளிவு=இழுதகவு; இழவு=இழத்தல்; அசைவு=தள்ளாத் தளர்வு, அஃதாவது கையறவு; வறுமை= மிடி, அஃதாவது இல்லாமை; என விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கே—என்று, ஒழியா தலமரச் செய்யு மவலம் இந்நால் வகைத்தாம்.

குறிப்பு :—ஈண்டு, இளிவு—பிறரிகழ்வாற் பிறக்குமவலம்; பழி பிறங்கும் பான்மைத்தாம் இளிவரலன்று. அவ் இளிவரலை அடுத்த சூத்திரம் கூறும். ஈண்டு இளிவுக்கு இதுவே பொரு ளாதல், இங்கு ''இழிவே'' எனக் கொண்ட பழம் பாடத்தானும் வலியுறும்.

'' நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே'' [குறுந் 169]
'' இம் மகனல்லான் பெற்ற மகன்'' (கலி. 86)
'' பன்மாயக் கள்வன்'' [குறள். 1258]
'' திரத் தறைந்த தலையுந்தன் கம்பலும்
காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநம்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானை '' [கலி. 65]

இவை அகத்தில் 'இளிவு' குறிப்பன.

'' மக்களே போல்வர் கயவர் '' (குறள். 1071)
'' தேவரனையர் கயவர் '' (குறள். 1073)

இவைபோல்வன புறத்தில் இளிவு குறிப்பன.

ஒழிவு தருவன அழுகை விளையாதாகலின் ''விளிவில் கொள்கை அழுகை நான்கென'' அவற்றின் பொது வியல்பு விளக்கப்பட்டது. ஏகாரங்கள் எண் குறிப்பன; ஈற்றது அசை;

தேற்றமெனினும் தவறுகாது. 'என' என்பது பிரிந்து சென்றென்றும் எண்ணிடைச்சொல்.

6. முப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையொடு
யாப்பற வந்த இளிவரல் நான்கே.

கருத்து :—இஃது, இளிவரல் எனும் மெய்ப்பாடு வகை நான்கும் அவற்றின் பொதுவியல்பும் குறிக்கின்றது.

பொருள் :—மூப்பு=முதுமை; பிணி=நோய்; வருத்தம்= இடுக்கண், அதாவது அல்லல்; மென்மையொடு=எளிமை, அஃதாவது நொய்ம்மையுடன்; யாப்புறவந்த இளிவரல் நான்கே-தொடர்ந்து படும் மானக்குறை நான்கு வகைத்தாம்.

குறிப்பு :—மென்மை, இங்கு மிருதுத்துவம் குறியாது இகழ்ச்சிக்காளாக்கும் எளிமை அதாவது நொய்ம்மைப் பொருட்டாம். இளிவரல், மானம் குன்ற வருவது. ''இளிவரின் வாழாத மானமுடையார்'' எனவும்' ''இடுக்கண் வரினும் இளி வந்த செய்யார்'' எனவும் வருதலான், இளிவரல் இப்பொருட் டாதல் தெளிக. முன் அழுகை வகையுள் ஒன்றாகச் சுட்டப்பட்ட இளிவு அவலிக்கும் அவமதிப்பைக் குறிக்கும். அது பழிபடு குற்றமின்றியும் பிறரிகழ்வாற் பிறக்கும் பெற்றியது; எனவே, இளிவு தன்னெஞ்சு சுடுதலின்மையால் வாழ்வில் வெறுப்பு விளையாது. முன் சூத்திரத்திலிதை இளிவென்றது இழிவென்றே இளம்பூரணர்கொண்ட பாடத்தானும் இவ்வுண்மை வலி யுறும். இச் சூத்திரம் சுட்டும் இளிவரல் உயிர்வாழ ஒல்லாமல் மானம் குன்றவரும் பழிநிலையைக் குறிக்கும்.

'' தண்ணந் துறைவற் றெடுத்து நந்நலம்
கொள்வாம் என்றி தோழி! கொள்வாம்
இடுக்க ணஞ்சி யிரந்தோர் வேண்டிய
'' கொடுத்தவை தா'' என் சொல்லினும்
இன்னா தோ?நம் இன்னுயி ரிழப்பே '' (குறுந். 349)

'' குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல
விளிவாங்கு விளியி னல்லது
களைவோ ரிலையா னுற்ற நோயே '' (குறுந். 305

"இநுமற் றெவனோ தோழி! துனியிடை
இன்ன ரென்னு மின்னாக் கிளவி?
....
திருமணிப் பலகடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே". (குறு.181

இன்ன பலவும் அகத்தில் மூப்பு, பிணி, வருத்தம் மென்மை பற்றிய இளிவரல் குறிப்பன.

"தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
ஈன்ம ரோஇவ் வுலகத் தானே" (புறம். 74)

"தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை" (குறள். 964)

"மருந்தோமற் றூனோம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து". (குறள். 968)

இன்னபலவும் புறத்தில் இளிவரல் கூறுவன காண்க,

இனி, மூப்பு முதல் மென்மைவரை ஒவ்வொன்றும் தன் னளவில வாழ்வொல்லாத்தாழ்வு தொடரும்தன்மைத்தாதலின், அப்பொதுவியல்பு விளங்க இவை "யாப்புறவந்த இளிவரல் நான்கு" எனப்பட்டன.

ஏகாரம், முதலிரண்டும் எண்குறிக்கும். ஈற்ற தசை, தேற்றமெனினு மிழுக்காது. "மென்மையொடு" என்பதன் 'ஒடு' பிரிந்து சென்றுென்றும் எண்ணிடைச் சொல்.

7. புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே.

கருத்து :— இது மருட்கை எனு மெய்ப்பாட்டுவகை நான் கும் அவற்றின் இயல்பும உணர்த்துகிறது.

பொருள் :—புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கமொடு— இந்நான்கினொடும் கூடி! மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே— அறிவு சிறவா மயக்கவகை நான்காம்.

குறிப்பு:—புதுமை, முன்னறியா யாணர்த்தன்மை; அதாவது நூதனம். பறமுக்கு வயிற்றில் புறப்பையுடைய கங்காரு, பறக்குமீன், சிற்றுயிருற்றக்கால் பற்றிப் பிசைந்துண்ணும் பூச்செடி, கையிலடங்குஞ்சிறுநாய், கண்கொள்ளாப் பெருமலை, இருதலை, முக்கண், ஐங்கால், அறுவிரல் முதலிய வழக்கிறந்த உறுப்பு உடைய உயிர்கள் போல்வன காண எழுமுணர்வு, புதுமையிற் பிறக்கும் வியப்பாகும்; அது பெரிதும் இயற்கையிற் றேன்று மியல்பிற்றும். ஆக்கம், அறிவுடைமக்கள் சமைப்பாலாவது; எனவே, ஆக்கமருட்கை செயற்கையிற்றேன்றும் அரும்பொருள் விளக்கும் வியப்பாகும். வானவூர்தி, பேசும் படம் போல்வன ஆக்க மருட்கையாம்.

ஒன்றன் இயல்பு அமைப்பு விளைவுகளைக் கண்டாங்கே ஆய்ந்தறியக் கூடுமிடத்து மயக்கில்லை. மதியால் மதிக்கப்படாவழி மட்டுமே வியப்பு விளையும். ஆதலின், தேர்ந்து தெளியும் திறனற் றறிவுசிறவா நிலையில் வருவதே மயக்கமாமென்பது தோன்ற "மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே" என அவற்றின் இயல்பும் வகையையும் விளக்கப்பட்டன. ஆக்கமொடு என்பதின் "ஒடு" பிரிந்து மற்றைய ஒவ்வொன்றேடும் சென்று சேரும் எண்ணிடைச்சொல். ஈற்றேகாரம் அசை, தேற்றமுமாம்.

8. அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் மிறைஎனப்
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே.

கருத்து :—இஃது, அச்சவகை நான்கும் அவற்றினியல்பும் உணர்த்துகிறது.

பொருள் :—வெளிப்படை; கூருமலே விளங்கும்.

குறிப்பு :—காட்சியளவில் காரணங் காணுவிடத்துக் கடவுள்மேல் ஏற்றிக்கூறு முலகியலில், துன்புறுத்தும் சூர் அதாவது இயவுளாக் கொள்வதை அணங்கென்பது பழ வழக்கு. கள்வர், அஃலத்துப்பொருள் வெளவுவோர். 'இறை' குற்றங் கடிந்தொறுக்கும் வேந்து. குடிக்குற்றம் ஒறுத்தோங்கும் அறம் பிறர்க்கின்மையின் மிறைகடியும் ஒறுப்பச்சம் தரும் வேந்தைத் "தம்மிறை" எனச் சுட்டிய பெற்றியறிக. அச்ச ஏதுவாம் தம் மிறையை (தவற்றை) யும், அதற்குரிய ஒறுப்பாலச்சுறுத்தும்

தம் இறையையும், ஒருங்கே "தம்மிறை" எனச் சுருக்கி இரட்டுற மொழிதலாகச் செவ்வியுணர்க.

இனி, பிணங்கல்—மாறுபடல்; நெருங்குதலுமாம். காரணத்தோடு மாறுபடுவதோ நெருங்குவதோ கூடுவதெதுவும் அஞ்சப்படாததாதலின், "பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே" என்றிந் நான்கன் பொதுவியல் விளக்கப்பெற்றது. எனவும், ஏகாரங்களுள் முன்னவையும் எண்குறிக்கும்; ஈற்றேகாரம் தேற்றம், அசையுமாம்.

9. கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே.

கருத்து :—இது, பெருமித வகையும் இயல்பும் கூறுகிறது.

பொருள் :—கல்வி முதல் கொடையிறுக நான்கும் புகழத்தக்க பெருமித வகையாம்.

குறிப்பு :—பெருமிதம், வெறுப்புக்குரிய செருக்கன்று; வீறு தரும் தருக்காகும்; எனவே, புகழ்க்குரிய பெருமையிற் பிறக்கும் மகிழ்வாம். இதன் பழியில் பெருமைப்பெற்றி தோன்றச் "சொல்லப்பட்ட பெருமிதம்" என விளக்கப்பட்டது. 'சொல்' புகழாதல் வெளிப்படை. ஆகையால் கல்வி, ஆண்மை அதாவது செம்பற்றிறல், சீர்த்தி, வள்ளன்மை என்பவை மீக்கூறப் பெற்றுப் புகழ்தற்குரிய பெருமை யுணர்வூட்டலின், இவை நான்கும் பெருமித வகையாயின.

'என'—எண்ணிடைச்சொல். ஈற்றேகாரம் அசை; தேற்றமுமாம்.

10. உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற
வெறுப்பின வந்த வெகுளி நான்கே.

கருத்து :—இதில், வெகுளிவகை நான்கும் அவற்றின் பொது இயல்பும் கூறப்பெறுகின்றன.

பொருள் :—உறுப்பறை—சினை சிதைத்தல்; அதாவது அங்கபங்கம்; குடிகோள்—ஒப்பற்குரியாரை நலிதல்; அலை—அடித்தும் இடித்தும் அலமரச் செய்தல்; கொலை—கொல்லல்; என்ற வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே—இவை நான்கும் வெறுப்பால் விளையும் வெகுளி வகைகளாகும்.

குறிப்பு :—உறுப்பின் ஊறும், சுற்ற நலிவும், அலைப்பும், கொலையும், வெறுப்பால் விளையும் சினமுதலாதலின் இவை ''வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே'' என அவற்றினின் இயல்பு வகைமைகள் குறிக்கப்பட்டன. தீதில் சினம் அறமாதலின் அதனை விலக்கி வெறுத்தற்குரிய வெகுளிவகையே இங்குக் கூறப்பட்டன. ஈண்டு, ''என நனிவெறுப்பின் வந்த'' என்றிளம்பூரணர் கொண்ட பழைய பாடம், வெறுப்பு மிகுதியால் விளையும் வெகுளியின் வெற்றியை இனிது விளக்குதலறிக. இதில் ''என்ற'', என்பது இளம்பூரணர் பாடத்து ''என' போல என் குறிப்பதை 'என்றும் எனவும் ஒடுவும் என' முன் குறித்த இடையியற் சூத்திரத்தாலறிக. ஈற்றேகாரம் தேற்றம், அசையுமாம்.

11. செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டென்
றல்லல் நீத்த உவகை நான்கே.

கருத்து :—இஃது, உவகை வகையும் இயல்பும் உணர்த்துகிறது.

பொருள் :—செல்வம்—திரு அல்லது ஆக்கப் பெருக்கம்; புலன்—அறிவிலூறும் அகமலர்ச்சி ; புணர்வு—கற்புறு காதற் கூட்டம்; விளையாட்டு—தீதில் பொய்தல்; என்று அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே—இந்நான்கும் அலக்கண் விலக்கிய மகிழ்ச்சி வகையாகும்.

குறிப்பு :—செல்வம், அகமகிழ்விக்கும் ஆக்கப் பொதுப் பெயர். யாண்டும் எனைத்தளவும் உளமுளைய வருவதெதுவும் உவகைப் பொருளாகாது. புலன் ஈண்டுக் கல்விப் பயனு மறிவைக் குறிக்கும். அரிய புதிய ஆய்ந்து நுட்பமுணர்ந் துண் மகிழ்தற் கேதுவாமறிவு ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது. நிறைந்த கல்வி உதவும் புகழ்க்குரிய முன்குறித்த பெருமித உணர்வின் உள்ளூறு மறிவின்பம் வேருதலின், அவ்வறிவின்பம் இங்குப் ''புலனுவகை'' எனக் கூறப்பட்டது. இதனை உரவெடு முரனும் உணர்வு வகையாம் ஐம்பொறி நுகர்வென இளம்பூரணர் கூறுவராலெனின், பொறிவாயிலைந்தும் அவித் தடக்கற் பால வென வெறுக்கப் பெறுதலானும், அவற்றில் அல்லல் நீத்தல் கூடாமையானும், அது பொருளன்மையறிக.

அன்றியும், மெய்ப்பாட்டு வகை அனைத்துமே பொறிவழிப் படும் உணர்வுகளாதலின், அவற்றிலொன்றை மட்டும் பொறி நுகர்வெனக்கூறுதல் பொருந்தாமையானும், அது கருத்தன்மை தேறப்படும்.

இனி, புணர்வு அன்பொடு புணர்ந்த இன்பத்திணை ஐந்தில் இருவயினொத்த கற்புறு காதற் கூட்டமாம். தேறுதலொழிந்த திதுறு காமக்களி என்றுான்றும் "பகை, பாவம், அச்சம், பழி என நான்கு மிகவாவாம்"; ஆதலின், அஃது அல்லல் நீத்த உவகைப்பொருளாகாமை ஒருதலை. அதனலீண்டுப் புணர்வு பழிபடு மிழிகாமச் சுவை கருதாது, கற்புறு காதற்கூட்டத்தையே சுட்டுவதாகும். விளையாட்டு மக்கள் உளங்களித்தாடும் தீதறியாப் பொய்தல், அதாவது ஓரைவகை அனைத்தையும் குறிக்கும். அஃது இருபாலார்க்கும் ஏற்பதாகும். ஆண்மையழிந்து மகளிரை இழிக்கும் பிற்காலத்தில் விளையாட்டை அவருக்குத் தனி உரிமையாக்கி, விளையாட்டுப் பொதுப் பெயர்க்கெல்லாம் மகளிர் விளையாட்டெனப் புதுப் பொருளும் கொள்ளப்பட்டது. கடலாடல், புதுப்புனல் குடைதல், உண்டாட்டு, தீதுதவாக் கூத்துப்போல்வன வெல்லாம் விளையாட்டுவகையாகும். எனில், பிழையுதவு மெதுவும் அழுகை—இளிவரல் முதலிய உணர்வின் வழித்தாமாதலின் அவற்றை விலக்கி, யாண்டும் என்றுான்றும் துன்பம் தீர்ந்த இன்ப வகையே உவகையாகுமென்று அதன் இயல் விளங்க "அல்லல் நீத்த உவகை" எனத் தெளிக்கப் பட்டது.

புலனே என்பதன் ஏயும், 'என்றும்' எண்குறிப்பன. ஈற்றேகாரம் தேற்றம், அசையுமாம்.

12. ஆங்கவை யொருபா லாக, ஒருபா
லுடைமை யின்புற னடுவுநி லையருள
றன்மை யடக்கம் வரைத லன்பெனு அ,
கைம்மிக லலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்த
னுணுத றுஞ்ச லரற்றுக் கனவெனு அ,
முனித லினைதல் வெருஉதன் மடிமை
கருத லாராய்ச்சி விரைவுயிர்ப் பெனு அ,
கையா றிடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொருமை

வியர்த்த லைய மிகைநடுக் கெனுஅ.
இவையு முளவே யவையலங் கடையே.

கருத்து:— இதற்குமுன்வரை முதற் சூத்திரங் கூறும் ''பண்ணைத் தோன்றும் எண்ணான்குணர்வின்'' மெய்ப்பாட்டு வகை விரித்து, இதில் முன் இரண்டாம் சூத்திரம் சுட்டிய நாலி ரண்டாகும் பாலவாய்ச் செய்யுட் பொருள் சிறக்கவரும் உள் ளுணர்வுகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

பொருள் :- ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபால்—இதற்கு முன் ''நகையே.........எட்டே மெய்ப்பாடென்ப'' என்பது முதல் ''செல்வம் புலனே......உவகை நான்கே'' என்பது வரை சூத்திரங்களில் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டுணர்வுவகை எட்டும் ஒருபான்மையவாக, மற்றொரு பெற்றியவாய்; உடைமை...... நடுக்கெனுஅ இவையுமுளவே—உடைமைமுதல் நடுக்குவரை எவ்வெட்டாய் எண்ணப்படு முணர்வுகளும் செய்யுட்பொருள் சிறக்க வருவனவுள; அவையலங்கடையே—இவை உளவாதல் முன் குறித்த மெய்ப்பாடு எட்டன்வகை தோன்றுவிடத்தாம்.

குறிப்பு :—இதில் கூறப்பெறும் உணர்வு முப்பத்திரண்டும் 'எனுஅ' எனும்அளபெடை இடைச்சொற்களால் எவ்வெட்டாய்ப் பிரித்து எண்ணப்படுதலால், இவை முதலிற் குறித்த ''நானான் காய்ப் பண்ணைத் தோன்றும் மெய்ப்பாடு எட்டன்'' வகைகளின் வேறுதல் வெளிப்படை. அன்றியும்' நானான்காய்த் தொகுத்து முன் மெய்ப்பாட்டு வகை எட்டு எனச் சுட்டிய எண்ணான்குணர் வும் புறத்தே மெய்யிற்றோன்றுந் தன்மையவாதல, ''கண்ணிய புறனே நானான்கென்ப'' என முதற் சூத்திரத்தும், ''அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப'' எனத் தேற்றத்துடன் மூன்றுஞ் சூத்திரத்தும் வற்புறுத்தப் பெறுதலால் தெளிவாகும். அதனு லும், அப்பான்மைசுட்டி அவற்றை ஆங்கவை ஒருபாலாக எனப் பிரித்து நிறுத்தி, ''ஒருபால்'' என வேறுதொடங்கி எவ் வெட்டாய் வகுத்து இச்சூத்திரத் தெண்ணப்பெறும் உணர்வு முப்பத்திரண்டும் புறக்குறிச் சுட்டின்றி வாளா கூறப்பெறுத லாலும், நகை முதலிய புறக்குறிபெறும் பான்மைய எண்ணான் குணர்வின் மெய்ப்பாடு எட்டே எனக் குறித்து விலக்கியதாலும், இதில் நாலெட்டும் முன் எண்ணான்கென்ற மெய்ப்பாட்டு வகை

களின் வேறுய்ச் செய்யுட் பொருள் சிறக்கவரும் உணர்வுகளாதல் தேற்றமாகும். இப்பான்மை வேறுபாடு விளங்க, இச்சூத்திரத் துவக்கத்தில் இவ்வுணர்வுகளை எண்ணத் தொடங்குமுன் ''ஆங்கவை ஒரு பாலாக, ஒருபால்'' என நிறுத்த சொற்பெய்த குறிப்புமறிக. இவை புறக்குறிச்சுட்டுப் பெருமையால், மெய்ப்பாடாகச் சிறவாவெனினும் மெய்ப்பாடுகள போலச் செய்யுட்பொருள் சிறக்கவரும் உள்ளுணர்வுகளாதலின் இவ்வியலில் ஒப்பமுடித்துக் கூறப்பெற்றன.

இனி, இவ்வாறு எண்ணான்கும் நாலெட்டுமாய் வகைபெறலொன்று, புறக்குறிச் சார்புடைமையும் இன்மையும் ஒன்று, ஆக இவ்விருதிற வேறுபாடேயுமன்றி, இவற்றிடை இன்னுமொரு தன்மை வேறுபாடுமுளது. மெய்ப்பாட்டுவகை எண்ணான்கும் அகப் புறப் பொருட் பகுதிகளிரண்டிற்கு மொப்பவருபவை. இதிற் குறிக்கும் உணர்வுவகை நாலெட்டும் அகத்துறைகளுக்குச் சிறப்புரிமை பெறுவன. இவை எவ்வெட்டாய், முறையே ''இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் பாங்கொடுதழாஅலும் தோழியிற் புணர்வு மென்றாங் கந்நால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு;' கண்ணிய நால்வகைக் கேற்பத் தொகுக்கப்பட்டுள.

இனி, உடைமை என்பது பொருண்மை. அஃதாவது மதித்து உரிமைகொள்ளும் பெற்றியாகும். மதிக்கப்படுவதே பொருளாம்; ''பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்'' என்பது காண்க. இனி ஒருவர் மற்றவர்க்குப் பொருளாதல் காதலின் முதற்படி. காதற்றலைவனைத் தலைவிக்குக் கிழவன் எனவும், தலைவியைத் தலைவனுக்குக் கிழத்தியெனவும் சொல்லும் மரபு இப்பொருட்டாதலறிக. 'பிறன்பொருளாள்' என மனைவியை உடைமைப் பொருளாகக் கூறியதும், உரிமை என்றே பெட்புடைமனைவிமார் அழைக்கப்பெறுவதும், ''யானுன் உடைமை'' எனக்காதலர் தம்முள் வழங்குவதும், இச்செவ்வி கருதியேயாம். எனவே அன்பின் வழித்தாம் உரிமையுணர்வே உடைமையாகும். இன்புறல், அக்கிழமையுணர்வால் விளையு மகிழ்வாகும். நடுவுநிலை, காதலுங் கடனும் மோதக் கோடா மனச்செப்பம்; விழைவுக்கடிமையாகாது அறமறவாக் காதற்செவ்வி. நடுவுநிலை ஈண்டுச் சமநிலை எனும் சுவை சுட்டாது,

தனே மறக்கும் கற்புக் காதலின் உணர்வையே குறிக்கும். அருள், தவறுணரா அன்பின் பெருக்கம்; "காணுங்கால்கா ணேன் தவருய" என்பதறிக. தன்மை, தானதுவாகு மியல்பு; 'நோக்குவ எல்லாமவையே போறல்" எனும் மனமாட்சி. அடக்கம்=தன் தலைமைநிலை மறந்து காதலால் மனமொழி மெய்யாற் பணிதல். "ஞாட்பினு ளென்னுரும் உட்குமென் பீடு ஒன்னுதற் கோஒ உடைந்தது" எனவும், "நாணொடு நல்லாண்மை (காதலுக்கு முன்) பண்டுடையேன் " எனவும் வருவனவற்ருல் அன்பு அடக்கம் தருதலறிக. இனி, அடக்கம் மறை பிறரறியாமற் காக்கும் நிறையைக் குறிக்குமெனினும் அமையும்.

வரைதல், நாணுவரை யிறந்து முன் உவந்த பலவும் வெறுத்து விலக்கும் மனநிலை; இது காதலினெழுவது. அன் பென்பது அருட்கு முதலாகி மனத்தின்கண் முற்பட நிகழ்வது. இவை எட்டும் காதலின் முதனிலையா மியற்கைப்புணர்வொடு தொடர்வன.

கைம்மிகல்=அடங்காக் காதற்பெருக்கு. "நோய் மலி நெஞ்சமோடு இனையல், தோழி," என்பதும், "ஆற்ரு(காதல்) நோயட இவளணி வாட" என்பதும் போல வருவன காண்க. "காதல்கைம்மிகல்" எனக் களவியலிலும் (சூ—115) முன் இவ்வியலினும் (சூ—23.) சுட்டுவதானுமுணர்க. நலிதல்= மெலிவு, அஃதாவது வலிஅழிவு. குழ்ச்சி=நேராக் கூட்டம் நிகழவழி யாராய்தல். வாழ்த்தல்=காதலால் நெஞ்சையும் பிறவற்றையும் வாழ்த்துதல். "வாழி என்னெஞ்சே", "நீ, வாழி பொழுது", "வாழி அனிச்சமே" "காதலை வாழிமதி" "புன்கண்ணை வாழி மருண்மாலை" என வருவன காண்க. நாணுதல்=வெள்குதல்; காமமும் நாணும் உயிர்காவாத் தூங்கும் என்நோனு உடம்பினகத்து" எனவும், "பல்லோர் கூற யாம்நாணுதுஞ் சிறிதே" எனவும், "யானேக்குங் காலை நிலனேக்கும்" எனவும், 'கொன்க ஞூர்ந்த கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்..............காணவந்து நாணப்பெயரும்" எனவும் வருவன காண்க. துஞ்சல்=காதற்கனவுற வுறங்கல்; "கயலுண் கன் யானிரப்பத் துஞ்சில்" எனவும், "துஞ்சுங்காற் ருேண்

மேலராகி'' எனவும், ''கனவினுற் காதலற் காணுதவர்'' எனவும் வருபவை கண்டறிக. அரற்றல்=வாய்விடல். ''நெஞ்ச நடுக்குற'' வெனும் பாலைக்கலியில் ''பாயல் கொண்டென்ரேட் கனவுவார், 'ஆய்கோற் ரெடிநிரை முன்கையாள்; கையாறு கொள்ளாள், கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுநள் கொல்லோ?' என்ரு ராயிழாய்'' என வருதலின், தலைவன் அரற்றினமை காண்க. கனு=தூக்கத்திற் ரேற்றுவது. இதுவும் காதலிற் கனிவது. ''நுண்பூண் மடந்தையைத் தந்தாய் போல இன்றுயில் எடுப்புதி கனவே'' *[குறுந். 147]* எனத் தலைவன் கனவலும், ''நனவினு னல்காக்கொடியார்கனவினுன், என் எம்மைப் பீழிப்பது?'' எனத் தலைவி கனவலும் அறிக. இவ்வெட்டும், இடந் தலைப்பாடெனு மிரண்டாம் காதனிலைக்குச் சிறந்துரியவாம்.

இனி, முனிதல் முதல் உயிர்ப்புவரையுள்ள எட்டும் 'பாங்கொடு தழா அல்' எனும் மூன்ருங் காதல் நிலைக்குரிய. அவை வருமாறு:- முனிதல்=முன்விரும்பிய வெறுத்தல். ''பாலுமுண்ணுள் பந்துடன் மேவாள்'' எனுங் கயமனர் குறும்பாட்டால றிக. நினைதல்=விருப்புற்று நினைத்தல், ''நினைப்பவர் போன்று நினையார் கொல்'' எனவும் ''உள்ளாதிருப்பி னெம் அளவைத்தன்றே'' எனவும், தலைவியும், ''நினைத்தனெல் லென்றே பெரிதே'' எனத் தலைவனும் நினைத்தல் காண்க. *[குறுந். 102, 99]* ''..............பெரிதழிந்தெனவ! கேளாய், நினையினை நீ நனி'' எனவரும் நற்றிணைச் *[253]* செய்யுளுமிது வேயாம்.

வெருஉதல்=பிரிவும் ஊறும் அஞ்சுதல். ''அரிதரோதேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும் பிரிவோரிடத்துண்மையால்'' என்பதிலும், ''நாம் நகப் புலப்பினும், பிரிவாங்கஞ்சித் தணப்பருங்காமம் தண்டியோரே'' என்னுங் குறும்பாட்டிலும் (117), ''நீயே, அஞ்சல் என்ற என் சொல்லஞ்சலையே'' என்னும் சிறைக்குடி ஆந்தையார் (குறுந். 300) செய்யுளினும், பிரிவச்சம் கூறுப. ''இரவு நீ வருதலின், ஊறும் அஞ்சுவல்,'' (குறுந். 217) எனவும், ''உள்ளினும் பனிக்கும் ஒள்ளிழைக் குறுமகள்'' (நற். 253) எனவும், ஊறச்சம் கூறுதலும்

உணர்க. மடிமை=ஆற்ருமையின் அயர்வு. இதனை ''விளை யாடாயமொ டயர்வோ ளினியே'' எனவும், ''ஆய்வளை ஞெகி ழவும் அயர்வு மெய்ந்நிறுப்பவும், நோய்மலி வருத்தம் அன்னை யறியின்'' எனவும், வரும் (குறுந். 396, 316] பாட்டடி களானறிக. கருதல்=குறிப்பு. ''நாட்டமிரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக் கூட்டியுரைக்குங் குறிப்புரையாகும்'', ''குறிப்பே குறித்தது கொள்ளுமாயின்'' எனுங் களவியற் சூத்திரங்களானு மிக் கருத்துண்மை தேர்க. ''செருஅச் சிறு சொல்லும், செற் ருர் போனேக்கும் உருஅர்போன் றுற்ருர் குறிப்பு'' (குறள் 1097);''வைகல் தோறும் நிறம் பெயர்ந்துறையுமவன் பைதல் நோக்கம் நினையாய்தோழி.........பிறிதொன்று குறித்ததவன் நெடும்புறநிலையே'' (குறுந். செய் 298); என்பவற்ருலறிக. ஆராய்ச்சி=காதலரன்பு கனிய வழிசூழ்தல். ''மகிழ்நன் மார்பே வெய்யையால் நீ அழியல், வாழிதோழி...வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமாற் சிறிதே'' [குறுந். 73] எனவும், ''அவரொடு சேய் நாட்டு.........பெருங்களிற்றடிவழி நிலைஇய நீரே உணலாய்ந் திசினல்'' எனவும் காதல் பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்தலறிக.

விரைவு=வேகம், ஆர்வ மிகுதியாலெழுவது. ''மாலை வாரா வளவைக் காலியற் கடுமாக் கடவுமதி, பாக!........... உண்கட் தெரிதீங்கிளவி (யோள்) தெருமரல் உயவே''... (குறுந். 250); ''காலியற் செலவின் மாலை எய்திச், சின்னிரை வால்வளைக் குறுமகள், பன்மாணுக மணந்துவக் குவமே'' (குறுந். 189); என்பவற்ருற் காதலின் வேகம் கண்டு தெளிக. உயிர்ப்பு=ஆணுக் காதலின் நெட்டுயிர்த்தல். ''பாணுட் பள்ளி யானையின் உயிர்த்தென்னுள்ளம் பின்னும் தன்னுழையதுவே'' (குறுந். 142) எனத் தலைவனும், ''பள்ளியானையின் உயிர்த் தனன்நகையிற் புதல்வற்றழீஇயினன்'' (குறுந். 359); 'பள்ளியானையின் வெய்ய உயிரினை'' [நற். 253]; எனத் தோழியும், கூடாவழிக்காதலன் நெட்டுயிர்த்தல் குறிக்கப் பெறுதலறிக.

இனி, ''தோழியிற் புணர்வு'' என்னும் காதலின் நான்கா நிலைக்குரிய எட்டும் வருமாறு:- கையாறு=வசமழிவு, அதா

வது செயலறவு: இதுவும் காழ்த்த காதனோயால் வருவது. இதனை, ''பிரிந்தோர் கையற நரலும் நள்ளென் யாமம்'' எனவும் (குறுந். 160), 'பிரிந்தோர் கையற வந்த பையுள் மாலை'' எனவும் (குறுந். 391), ''காலைவருந்துங் கையாறு'' எனவும் (குறுந். 48) வருவனவற்றாலறிக. இடுக்கண் = காதலால் வருந்தும் துன்பம்.

'' யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
செறி துனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே'' [குறுந். 290

எனவும்,

'' நாமில மாகுத லறிது மன்னோ
வில்லெறி பஞ்சி போல...........
.........சேர்ப்பனொடு நகாஅ வூங்கே''

(நற். 299] எனவும்,

'' ....இனி பெரி துழக்கும்
நன்னுதல் பசலை நீங்க, அன்ன
நசையாகு பண்பி னொரு சொல்
இசையாது கொல்லோ காதலர் தமக்கே''

[குறுந். 48] எனவும்

'' படலாற்ரு பைத லுழக்கும் கடலாற்ருக்
காமநோய் செய்தஎன் கண்''

(குறள்.1175) எனவும்,

'' பதிமருண்டு பைத லுழக்கு மதிமருண்டு
மாலை படர்தரும் போழ்து ''

(குறள். 1229) எனவும்,

வருவனவற்ருல் காதல்நோயுழப்பவ ரிடுக்கண் கண்டுணர்க. பொச்சாப்பு=மறதி. இது காதலர் அன்புத் திணைக் குரித்தாதல் ''வேட்கை ஒருதலை'' எனுங் களவியற் சூத்திரத்து மறத்தலையும் களவுக் கைகோளின் சிறப்புடை மரபினவையு ளொன்ருக் கூறுதலானும் விளங்கும். பொருமை=காதலர் ஒருவர் பழி ஒருவர் ஆற்ருமை, ஒல்லாமை. இயற்பழிக்கும் தோழி கூற்றும், ஏனோர் தூற்றும் பழியும் தாங்காது தலைவி வெறுத்தல்

காதலியல்பாம். இயற்பழித்த தோழியை மறுத்து.

'' இதுமற் றெவனோ தோழி! துனியிடை
இன்னர் என்னும் இன்னாக் கிளவி
....
'' திருமணைப் பலகடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே''

[குறுந். 181] எனவும்,

'' ...மான்மறி...பெருவரை நீழ லுகளும் நாடன்
கல்லினும் வலியன் தோழி!'' (குறு: 187) எனவும்,

''.........பெருங்கலுடன், இனிய ளுகலின், இனத்தினியன்ற இன்னுமையினும் இனிதோ இனிதெனப் படுஉம்புத்தே ளுடே'' (குறுந். 288) எனவும், ''நாடன் நயமுடையன்'', அதனுல் 'நீப்பினும் வாடல் மறந்தன தோள்' (ஐந்திணை எழுபது செய். 2) எனவும், ''பெருமலை நாடற்கியானெவன் செய்கோ என்றி; யானது நகை என உணரேனுயின், என்னுகுவைகொல் நன்னுதல் நீயே'' எனவும், தலைவனைப் பழித்த தோழியை வெறுக்கும் தலைவி கூற்று வருதல் காண்க.

வியர்த்தல்=நாணலும் நடுக்கத்தானும் வேர்த்தல். இது காதலரியல்பாதலை, ''பொறிநுதல் வியர்த்தல்'' என இதன் பின்..... சூத்திரத்து வருதலானு மறிக.

''நின் பிறைநுதற் பொறிவியர்
உறுவளியாற்றச் சிறுவரை திற ''

எனவரும் அகப்பாட்டினு மிதுகுறிக்கப்படுதல் காண்க. ஐயம்= காதல் மிகையாற் கடுத்தல். இது முதற்காட்சியினிகழும் ஐய மன்று; அது தெளிந்தபின் எழாதாதலின், ஈண்டு ஊடலில் எழுமையவுணர்வைக் குறிக்கும்.

'' கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக் காட்டிய சூடினீரென்று''; ''வழுத்தினுள் தும்மினேனுக அழித்தழுதாள் யாருள்ளித் தும்மினீர் என்று''; ''தும்முச் செறுப்பவழுதாள், நுமருள்ளல் எம்மை மறைத்திரோ என்று—''; என்பன போல வருவன கண்டுகொள்க.

மிகை=கைம்மிகு காதலான் வரும் நிறையழிவு. இஃது

இப்பொருட்டாதல் ''பொழுதுதலை வைத்த கையறுகாலை இறந்தபோலக் கிளக்குங் கிளவி—மடனே, வருத்தம், மருட்கை, மிகுதியொ - டவை நாற்பொருட்கண் நிகழுமென்ப'' எனப் பொருளியலில் வருதலானறிக. ''மறைப்பேன்மற் காமத்தை யானோ குறிப்பின்றித் தும்மல்போற் றோன்றிவிடும்'' எனவும், ''காமக் கணிச்சியுடைக்கு நிறை என்னும் நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு'' எனவும் தலைவற்கும், ''பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி யன்றோ நம்பெண்மை யுடைக்கும் படை'' எனத் தலைவிக்கும் காதல்மிகையும் அதனால் நிறையழிவும் சுட்டப்படுதலறிக. நடுக்கு=காதலர்க்கு உணர்வு மிகையானும் பனிப்பு. ''ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட்டாங்கு இவள் இடைமுலைக் கிடந்தும் நடுங் கலானீர்'' (குறுந்.178) எனத் தலைவனுக்கும், ''சூர்நசைத் தனையையாய் நடுங்கல் கண்டே.........மடந்தை! பரிந்தனென் அல்லனோ இறை இறையானே?'' (குறுந், 53) எனத் தலைவிக்கும், முறையே காதல்வேகத்தானய நடுக்கம் குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

இவ்வாறு அகத்துறைகளுக்குச் சிறந்துரிய இவற்றையும், முன் ''எட்டே மெய்ப்பாடு'' என வகுத்துப் பிரித்த எண்ணான் குணர்வு போலவே, அகத்துக்கும் புறத்துக்கும் ஒப்பவருவன எனக் கருதுவர் பழையவுரைகாரர். நானான்காய் எட்டுவகை பெற்றுப் புறந்தோன்றலால் மெய்ப்பாடாமெனச் சுட்டி அவற்றை ஒருபால் எனப்பிரித்து நிறுத்தி, பின் மற்றொரு பாலெனக் குறிக்கப்பெற்ற இவை முப்பத்திரண்டையும் தனித் தும் நானான்காயும் எண்ணாமல், எவ்வெட்டாய் நான்கு வகை யிற்றொகுத்ததன் குறிப்பும் பயனும் அவருரையில் விளக்கப் பெருமையானும், இவை முன் முப்பத்திரண்டின் வேறுபட்ட பான்மைய எனச் சூத்திரச் சொற்றொடர் சுட்டுதலானும், அவ வுரை பொருந்தாமையுணர்க. அன்றியும், இவையும்முன்னவை போலப் பொருட்பகுதிகளிரண்டற்கும் பொதுவாய்வருமெனில், பொது உணர்வு பலவிருக்க இவற்றை இவ்வாறு ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறுதலிற் சிறப்பின்மையோடு, இவற்றுட் சில முன் மெய்ப்பாட்டு வகையில் வந்தனவால் ஈண்டு மீண்டுங் கூறுதல் மிகையுமாகும். இதில் வெரூஉதலும் நடுக்கமும் முன் அச்சமாகும்; அரற்றல் முன் அழுகையினடங்கும்; இன்புறல்

முன் உவகையாகும்; மடிமை முன் அசைவிலடங்கும்; இடுக்கண் முன் வருத்தமாகும்; இதனாலும் இவர் கருத்து இச்சூத்திரப் பொருளன்மை தேறப்படும். பிறிதொரு பான்மைத்தாம் இவை முப்பத்திரண்டும் நாலுன்காயும் தனித்தும் எண்ணப்படாமல் எவ்வெட்டாய் நான்கு வகையுற்றெருகுத்த தன் குறிப்பு அவர் கூருமையானும், இவை முன்னவற்றின் வேறுபட்ட பான்மைய என இதில் தெளிக்கப்பட்டமை யானும், அவர் கூற்றுப் பொருந்தாமை ஒருதலை.

13. புகுமுகம்புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே யொன்றென மொழிப.

கருத்து :— மேல் அகத்திணைகளுக்குப் பொதுவாவன நாலெட்டுங்கூறி, அடுத்து அகத்துள்ளும் களவிற் சிறந்து பயிலும் மெய்ப்பாடுகள் உணர்த்தத் தொடங்கி, அவற்றுள் தலைப்படும் அன்பர் உளத்தெழுங் காதல் முதற் குறிகளை இச்சூத்திரம் கூறுகிறது.

பொருள் :— புகுமுகம் புரிதல்=தலைக் காட்சியில் தலைவன் நோக்கெதிர்வைத் தலைவி விரும்புதல்; பொறிநுதல் வியர்த்தல்=காதலால் நோக்கெதிர்ந்த தலைவி தனக்கியல்பாய அச்சமும் நாணும் அலைக்க அவள் நெற்றியின் பொறிவியர் பொடித்தல். நகுநய மறைத்தல்=தலைவன் காதற்குறி கண்ட மகிழ்வால் முகிழ்க்குந் தன்முறுவலைப் பிறரறியாது தலைவியடக்குதல்; சிதைவு பிறர்க்கின்மையொடு = தன்னுள் நிறையழிவைப் புறத்துப் புலனாகாது மறைக்கும் தலைவி திறத்தொடு கூட்டி; தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப=பொருந்த வரிசையில் எழும் இந்நான்கும் காதலின் முதற்கூருகுமென்று கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :— இதில் கூறிய நான்கும் தலைக் கூட்டத்திலன்புறுவார்மாட்டு ஒன்றின்றென்று இன்றியமையாத் தொடர்பொடு பொருந்தத்தோன்றி, அவரகத்து விளையுங்காதலின் முதற்குறியாய்ப் புறத்துப் புலப்படுதலின், இவை ''தகுமுறை நான்கே ஒன்றெனமொழிப'' என ஒருபடித்தாத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன. பெருமையும் உரனுமுடைய தலைவன் தன்

தழையுங் காதலே ஒளியாளுக, 'அச்சமும் நாணும் மடனுமுந் துறுத்த நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய தன்மையால் தலைமகள்தன் சுரக்குங் காதலைக் கரக்குமாதலின்', இம்மெய்ப்பாடுகள் பெரிதும் அவள் மாட்டே காணப்பெறும்.

இனி, ''புகுமுகம்'' என்பதை 'முன்றில்', 'தொழுதெழும்', 'வணங்கி வீழ்ந்தான்' என்பனபோலச் சொன்மாற்றிப் பொருள் கொள்க. புரிதல், விருப்பங் குறிக்கும். தலைவன் நோக்கெதிர் வைத் தலைவி விரும்புதலே, ''நோக்கினாள், நோக்கெதிர் நோக் குதல்'' (குறள். 1082); ''கண் களவு கொள்ளும் சிறு நோக்கம்'' (குறள். 1092); என வருவனவற்றால் அறிக.

நோக்கெதிர்ந்து தலைவன் காதற் குறிகண்டு மகிழுந் தலைவிக்கு உள்ளுணர்வு பொங்கப் பொள்ளெனப் புறம் வியர்த் தல் இயல்பாதலின், மறையா அவள் சிறுநுதலில் குறுவேர்வை தோன்றும். இதற்குச் செய்யுள் :—

1) ''பெரும்புழுக்குற்ற நின் பிறைநுதற் பொறிவியர்'' (136) எனும் அகப்பாட்டடி காண்க.

2) யாழ்ப்போரில் சீவகனை முதலில் எதிர்ந்த தத்தைக்குக் காதற்பெருக்கால் ''காமர் நுதல்வியர்ப்ப'' எனத் திருத்தக்க தேவர் கூறும் குறிப்பும் இம்மெய்ப்பாடேயாகும்.

3) '' யான் தற் காண்டொறும் தான்பெரிது மகிழாள்,
வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி
மிகை வெளிப்படாது நகைமுகங் கரந்த
நன்னுதல் அரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
நியறிந் திலையால் நெஞ்சே
யானறிந்தேன் அது வாயாகுதலே''

(இலக்கணவிளக்க மேற்கோள்)

இப்பழைய பாட்டில், இச்சூத்திரம் சுட்டும் கடவுட் காதலின் முதற்குறி நான்கும் முறையே வருதல் கருதற்குரித்து.

நகுநய மறைத்தலென்பது, முதற்காட்சியில் தலைவன் நோக்கெதிர்ந்து அவன் காதற் குறிப்பறிந்து தலைவிமகிழ்வான் முகிழ்க்குந் தன்முறுவலை ''பிணையேர் மடநோக்கும் நாணு முடைய'' ளாதலின் மறைக்குமவள் முயற்சியைக் குறிப்ப

தாகும். மேல் மூன்றுஞ் செய்யுளில், ''நாணினளிறைஞ்சி, மிகை வெளிப்படாது நகைமுகங் கரந்த நன்னுதல் அரிவை'' என வருதல் காண்க. இன்னும், ''யானேக்கப் பசையினள் பையநகும்'' (குறள். 1098) எனவும், ''கரப்பினுங் கையிகந் தொல்லா நின்னுண்கண் ணுரைக்க லுறுவதொன்றுண்டு.'' (குறள்-1271) எனவும், ''பேதை நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண்டு'' (குறள். 1274] எனவும் வருவனவெல்லாம் தலைவி யின் நகுநய மறைப்பைக் குறிப்பனவாம்.

இனி, நாணிறந்து பெருகுங் காதலால் உருகுந் தலைவி தன்நிறை யழிவு பிறரறியாவாறு மறைக்கு முயற்சி, ''சிதைவு பிறர்க்கின்மை'' எனப்பட்டது. ''மறைப்பேன்மற் காமத்தை யானோ'' (குறள் 1253) எனப் பெண்ணியல்பு கூறும் குறள் இம்மெய்ப்பாடு குறிப்பதாகும். மேற்செய்யுளில் ''நன்னுதல் அரிவை தன் மனஞ்சிதைந்ததை'' நீயறிந்திலையால் நெஞ்சே யானறிந்தேனது வாயாகுதலே'' என வருவதுமதுவே. அதில் நன்னுதல் அரிவை தன் மனஞ்சிதைந்ததை மறைப்பதனால் ''நீயறிந்திலையால்'' எனவும், அவ்வாறு அவள் ''கரப்பினும் கையிகந்தொல்லா (அவள்) உண்கண் உரைக்கலுறும்'' குறிப் பால் தலைவன் அறிந்து அவள்பால் காதலுண்மையைத் தன் தளரு நெஞ்சொடு கிளந்து தேறுவனாதலின் ''யானறிந்தேனது வாயாகுதலே'' எனவும் கூறிய குறிப்பறிக.

சீவகனைத் தத்தை முதலில் கண்டபோது,

''............நிறையெனுஞ் சிறையைக்கைபோய்
இட்டநாண்வேலியுந்திக் கடலென வெழுந்த வேட்கை
விட்டெரி கொளுவ நின்ருள் எரியுறும் மெழுகின்
நின்ருள்.'' (சீவக. 710)

எனினும், அவ்வாறு அழியுந்தன்சிதைவு பிறரறியாதுஅடக்கும் விருப்பால்,

'' பூங்குழல் மகளிர் முன்னர்ப் புலம்பல் நீநெஞ்சே'' [சீவக. 712] என்று நெஞ்சொடு கூறித் தன்தளர்வு மறைக்கின்ற செவ்விகூறும் சிந்தாமணிச் செய்யுளடிகளாலுமிதையறிக.

இனி, தலைக்காதலின் முதற்கூருகும் இந்நான்கு மெய்ப்

பாடுகளையும் ஆரியர்நூல் கூறும் பத்தவத்தைகளுள் முதல தாக்கொள்ளும் உரையாசிரியர் கருத்துப் பொருந்தாமை, பேராசிரியர் இச்சூத்திரத்தின்கீழ் அதனை மறுப்பதாலறிக.

இரண்டாமடி ஈற்றில் 'ஒடு' பிரிந்து சென்றென்றும் எண்ணிடைச்சொல்; மற்றைய மூன்றொடும் தனித்தனிகூடி எண்ணுப் பொருள்விளக்கும் [சொல்—சூத். 289]. 'நான்கே' என்பதன் ஏகாரம் இசைநிறை; அசையெனினுமமையும். 'மொழிப' எனும் வினைக்கு, கொண்டபொருள் தொடர்பால் 'புலவர்' எனும் எழுவாய் அவாய் நிலையிற் கொள்ளப்பட்டது.

14. கூழைவிரித்தல் காதொன்றுகளைதல்
ஊழணிதைவரல் உடைபெயர்த்துடுத்தலோ
டூழிநான்கே இரண்டென மொழிப.

கருத்து :— இது முதலில் கண்டாங்கே கொண்ட காதல் வளர விளையும் விருப்பக்குறிகளை உணர்த்துகிறது.

பொருள் :— கூழை விரித்தல்=(தழையுங்காதல் தன்னுளம் நெகிழ்க்கக்) குழையுங் கூந்தலைத் திருத்தக்குலைப்பது; காதொன்று களைதல்=செவியில் பூட்டாது செறுகிய தோடு ஒன்றைத் திருத்துவாள்போலக் கழற்றுதல்;ஊழணிதைவரல்= பெண்டிர் பண்டை முறையே கொண்டணி தொடி வளைமுதலிய வற்றை நழுவாது செறிப்பது போலத் தடவுவது; உடை பெயர்த்து உடுத்தலோடு=அறியுமுணர்வால் குழையுமுடலில் குலையுங்கலையின் நிலையைத் திருத்தி யணிதலுடனே; ஊழின் நான்கே இரண்டு எனமொழிப=முறையே இந்நான்கும் திரண்டெழும் அன்பின் இரண்டாங்கூறும் எனக்கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :— இதில் கூழை, கழலுங்காதணி, ஊழணி, கலையுமுடைதிருத்தல் எல்லாம் பெண்டிர்க்குரியவாதல் வெளிப்படை.

பாற்பொதுமை விலக்கக் கூழையெனப்பட்டது; பெண்டிர் கூந்தலே கூழையெனப்படுதலின். 'ஒன்று' என்பதை முதனிலை ஆகுபெயராக்கி, பூட்டாது காதில் பொருந்தும் அணியெனக் கொள்ளினுமமையும். ''ஊழணி'' என்பது, கைம்மையரல்லாக் குலமகளிர் களையாது அணியும் வளைபோல்வன வற்றைக் குறிக்கும். இன்றியமையாத இவை குடிப்பெண்டிர்

கொண்டணிதல் முறையாதலின், ஊழணியென உரைக்கப்பட்டன. (ஊழ்=முறை). உடைபெயர்த்துடுத்தலில், பெயர்த்து என்பது மீட்டும் எனும் பொருளைக் குறிக்கும்; அழித்து எனக் கொள்ளுதல் அமைவுடைத்தன்று. முன் கட்டியுள்ள ஆடை நெகிழ்வதை மீட்டும் இறுக்குதலென்பதே பொருந்திய பொருளாகும்; அவ்வாறன்றி ஆடையைத் தலைவனெதிரில் தலைவி தானே அழித்துடுத்தல் பெண்ணீர்மையன்றுதலின் அது பொருளன்மை தேற்றம்.

'' விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅன் ஒருவன்
கண்ணின் நோக்கிய தல்லது தண்ணென
உரைத்தலு மில்லை மாதோ, அவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்லன், அதற்கே
ஓதி முந்துறக் காதொன்று நெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூண் நெஞ்சொடு கழலத்
துகிலும் பன்முறை நெடிது நிமிர்ந்தனவே,
நீயறிகுவை யதன் முதலே,
யாதோ தோழி அதுகூறுமா றெமக்கே.''

எனும் இலக்கணவிளக்க மேற்கோட் பழம்பாட்டில் இச் சூத்திரம் சுட்டும் மெய்ப்பாடு நான்கும் ஒருங்கே நிகழ்ந்தமை தலைவியே கூறுதல் காண்க.

இவை, ''சிதைவு பிறர்க்கின்றி''ப் புறங்காத்து அகத் தழியுந் தலைமகள் ''மறையிறந்து மன்றுபடும்'' தன் நிறையழி காதலை மறைக்குமுயற்சியில் அவள் காதலுணர்வொடு புணரும் குறிகளாம். காதற்கரப்பும், நிறையழிகாதல் மறைப்பினும் அமையாது புறம்பொசியும் சிறப்பும் பெண்ணியலாதலின், அவ்வியல் குறிக்கும் இவ்வுணர்வுகள் ஊழின் நான்கே யெனத் தொகுத்து இரண்டாங்காதற்கூறுய் உரைக்கப்பட்டன. (ஊழ் = இயல்பு, முறை). இவ்விடத்தில் இளம்பூரணர் 'கெழீஇய நான்கே' எனப்பாடங் கொள்வர். அதுவும் இக் குறிப்பினதாதல் காண்க.

இதில், 'ஒடு' எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம் இசை நிறை. 'மொழிப' எனும் வினைக்குப் புலவர் எனும் எழுவாய் கொண்ட பொருட்டொடர்பால் கொள்ளப்பட்டது.

15. அல்குல் தைவரல், அணிந்தவை திருத்தல்,
இல்வலி யுறுத்தல், இருகையும் எடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே மூன்றென மொழிப.

கருத்து :— இது வான்றி வளர்காதலின் மூன்றுங் கூறு பாடுணர்த்துகிறது.

பொருள் :— அல்குல் தைவரல் முதல் கூறிய நான்கும் களவுக்காதலின் மூன்றுங் கூருகுமென்பர் புலவர்.

குறிப்பு :— அல்குல்=இருப்புறுப்பு (ஆசனம்). இனி இதை 'அவையல்கிளவியாகக்கொண்டு கூறும் உரை பொருந் தாது. 'கலையின் மேலணி மேகலை தன்னொடு, தழையின் ஆகிய மேலுடை தொடுவது' இருப்பிடம் ஆவதன்றி, இடக்கர்ப் பொருள் குறிப்பதன்று என்பது தேற்றம்.

'' திருந்திழை அல்குற்குப் பெருந் தழையுதவி''
எனக் கூடலூர்கிழாரும்
'' தழையணி யல்குல் மகளிர்'' என அம்மூவனாரும்
'' தித்தி பரந்த பைத்தகல் அல்குற்
றிருந்திழை துயல்வுக்கோட் டசைத்த பசுங்குழைத்
தழையினும்''— என அஞ்சியாந்தையும் பிறரும் கூறுவர்.

இவ்வாறு பொன்னொடு மணிமிடைந்த மேகலை இழைகளும், கலையின் மேலணி தழையுடை வகைகளும் அசைந்தாடும் உறுப் பெனக் குறிப்பதாலும், இடக்கரென அடக்காமல் அல்குலெனச் செய்யுளில் பல்காலும் வருதலானும், அல்குல் அவையல்கிளவி யாகாமையும் இருப்புறுப்பையே சுட்டுதலும், தெளிவாகும். இனி, தைவரல்=தடவுதலாம். 'உடைபெயர்த் துடுத்திய' பின், குலையாது திருத்திய கலை முன்நிலைபடிய இடைக்கீழ் அவ் வுடைதொடும் தடம்விரி இருப்புறுப்பைத் தடவுதல் இயல்பு. அவ்வியல்பு இங்கு 'அல்குல் தைவரல்' எனக் குறிக்கப்பட்டது. இஃது இப்பொருட்டாதல் இளம்பூரணருக்கும் கருத்தென்பது அவர் உரைக்குறிப்பால் அறிக. எனினும் அல்குலை அவையல் கிளவியாக்கி அவிழ்த்து உடை நெகிழ்த்தவள் தன் அற்றம் மறைப்பதே 'அல்குல் தைவரல்' என்பர் பேராசிரியர். கற்பிற வாக் குலமகள் மணவாத் தலைவன்முன் மறந்தும் அது செய்ய

ஒல்லாள். குலையுங்கலை நிலையைத் திருத்துவதியல்பு. தலைவன் எதிரில் தலைவி உடை அவிழ்ந்துத் திருந்தாளாதலின், அற்றம் மறைப்பதும் அதற்கல்குல் தைவரலும் அவனெதிரில் அவள் எஞ்ஞான்றும் எண்ணவும் ஒல்லாள், அதனால்அஃதுரையன்மை அறிக.

இனி, [கனையா வளைபோன்ற] ஊழணி திருத்தியும், உடை திருத்தியுங் கொண்டபின், விரும்பப் புனைந்த வேறு கலன் திருத்தலும் காதற் காட்சியில் புகுமுகம் புரியும் பெண்டிர்க்கு இயல்பாகலின், அணிந்தவை திருத்தல் இங்குக் கூறப்பட்டது. அணிந்தவை=ஊழணியல்லாப் பிறகலன்களைக் குறிக்கும்.

இவ்வலியுறுத்தலாவது, தனக்கியல்பில்லாத வன்மையைத் தோற்றுவித்தல். தலைவி, தளருந்தன் உளநிலையைத் தலைவனும் பிறரும் அறியாவாறு உரனுடைமை படைத்துக் காட்டுதல். பெருகுங் காதலால் பசைஇ, கண்களவு கொள்ளும் தலைவி தலைவனை ''ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குத''லோடு, 'செற்றார்போல் நோக்கு''வதும், ''நிறையழியுந் தலைவி தனக்கில் வலியுறுத்தும்'' பெண்ணியல்பாதலைக் குறிப்பறியுந் தலைவன் கூற்றால் குறளடிகள் விளக்குதல் காண்க.

இருகையுமெடுத்தல்.தன்மெய் தொட்டுப்பயிலும் தலைவன் தழுவக் குழைபவளுக்கு, முன் தான் கரந்த காதல் கைம்மிக, ''உடல் சிந்தைவச''மாவதால், அவள் கருதாமலே கைகள் தாமே அவனைத் தழுவ எழுவதியல்பாகும். இஃதவள் புணர்ச்சி மருமை உணர்த்தும் குறிப்பாகும். ''ஓதியும் நுதலும்'' எனும் (சூ. 582) இலக்கண விளக்க மேற்கோட் பழம் பாட்டில், ''மெலிந்திலளாகி வலிந்து பொய்த்தொடுங்கவும், யாமெடுத் தனைத்தொறும் தாமியைந் தெழுதலின்'' என வருவது இம் மெய்ப்பாடாகும்.

இதில் ஒடு-எண் குறிக்கும். ஏகாரம்-இசைநிறை. மொழிய என்னும் வினை 'புலவர்' எனும் அவாய்நிலை எழுவாய் கொண்டு முடிந்தது.

16. பாராட் டெடுத்தல், மடந்தப வுரைத்தல்,
ஈரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்,

கொடுப்பவை கோடல் உள்ப்படத் தொகைஇ,
எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

கருத்து :— இது தோலாக்காதலின் நாலாங்கூறுணர்த்துகிறது.

பொருள் :— பாராட்டு எடுத்தல் முதல் கொடுப்பவை கோடல் உள்படத் தொகுத்த நான்கும் தோலாக் காதலின் நாலாங் கூருமெனக் கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :— [i] பாராட்டெடுத்தலென்பது, புணர்ந்த பின் தலைமக்கள் ஒருவர் மற்றவரின் நல்லியல்பினை வியப்பதாகும்.

1) தலைவன் தலைவி நலம் பாராட்டுதற்குச் செய்யுள் :—

'' கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள''.

என்பதுபோல வருவன காண்க.

2] இனி,

'' நிலத்தினும் பெரிதே வானினுமுயர்ந் தன்று
நீரினு மாரளவின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே''

[குறுந். 3]

'' நாடன், தொல்லைத்திங்கள் நெடுவெண் ணிலவின்
மணந்தனன் மன்னெந் தோளே
இன்று முல்லை முகைநா றும்மே'' (குறுந்.193)

'' உவந்துறைவார் உள்ளத்துள் என்றும் இகந்துறைவர்
ஏதிலர் என்னுமிவ் வூர்''. (குறள். 1130)

என்பவற்றில் புணர்ந்த தலைவனலம் தலைவி பாராட்டுதல் காண்க :—

[ii] இனி, மடம் தப உரைத்தலாவது, பேதைமை யொழியப் பேசுதல். முன் காமஞ்சாலாக் காலமெல்லாம் கரவறியாத் தலைவி களவிற் றலைவனை மணந்தபின் முன்னைய குழவி நீர்மை கழியத் தேர்ந்துரையாடத் தேறுதலியல்பு. அந்நிலைதான் மடம் தபுதல். [மடம்=கள்ள மற்ற பிள்ளைத்தன்மை.

நபுதல்=கெடுதல், நீங்குதல்) அவ் வறிமட நிலையிற் றேர்ந் துரையாடலே மடம்தப உரைத்தலெனக் குறிக்கப்பட்டது.

பாராட்டெடுத்தல், மடம்தப உரைத்தல் முதலிய பலவாற் றுனும் மறைத்த கூட்டம் புறத்துப் பொசிய. அயிர்க்தயலார் தூற்றுதற்காளாதலும் அவர் பரிவற்ற பழிச்சொற் கேட்டு நாணுதலும் தலைவிக்குநேரும். அம்பலும் அலரும் கூறும் வம்பர் யாரும் தலைவனறியப் பேசத் துணியார். ஒருவாறு பேசினும், ஊனுடைமையிலை அவன் பொருட்படுத்தாணு தலின், அவர் கூற்றை அஞ்சுவது தலைவிக்கே பெரிதும் இயல்பாம்.

(iii) 'ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்' என்பது. தலைவி தன் களவொழுக்கை ஐயுற்றயலார் தூற்றும் பழிக்கு வெள்கு தல்.

''யானே யீண்டையேனே; என்னலனே
ஆனு நோயொடு கான லஃதே;
துறைவன் தம்மூ ரானே;
மறைஅல ராகி மன்றத் தஃதே''. (குறுந். 97)

இவ்வெள்பூதியார் குறும்பாட்டில் தலைவி அலர்நாணுதல் கூறப்படுதலறிக. ''அலர்யாங் கொழிவ? தோழி!'' எனும் சேந்தன்கீரன் குறும்பாட்டுமதுவே.

(iv) இனி, ''கொடுப்பவை கோட''லாவது, தலைவன் அனுப்பும் தழையும் கண்ணியும் போன்ற காதற் கையுறை யைத் தலைவி மருதேற்றணிந்து மகிழ்தல். முன், அலரஞ்சித் தலைவன் தருவன விலக்கிய தலைவி, அச்சமும் நாணும் அலரா லழிய, அவன் தழையொடு கண்ணிதருவனகொண்டு பெரு மகிழுறுவது பெண்ணியல்பாகும்.

'' மரங்கொல் கானவன் புனந்துளர்ந்து வித்திய
பிறங்குகுரல் இறடி காக்கும் புறந்தாழ்
அஞ்சி லோதி அசையியற் கொடிச்சி
திருந்திழை அல்குற்குப் பெருந்தழை யுதவிச்
செயலை முழுமுத லொழிய, அயல
தாலை மாலை சூட்டி
ஏமுற் றன்றிவ் வழுங்க லூரே'' [குறுந்.214

இதில், தலைவன் உதவிய கையுறைத் தழையைத் தலைவி ஏற்றணிந்துவர, அவள்பொருட்டு அவன் தழைகொய்த அசோகுபட்டதெனப்படுதலால், 'தலைவன் கொடுப்பதும் தலைவன் கொடுப்பதும் தலைவி கோடலும்' கூறப்படுதலறிக. 'நல்லாறெனினும்கொளல்தீ' தாதலின்தானென்றுவேண்டாத் தலைவி, பொருட்பொருட்டன்றி, அன்புக்குறியாய்த் தலைவன் தருவன அவன்பொருட்டேற்பாள் என்பது குறிக்க இங்கு அவள் கொடுப்பன கோடலும் கூறப்பட்டது.

தலைவன் உதவுங் காதற் கையுறைகளை அவன் ஈவன தருவன என்னாது 'கொடுப்பன' என்றார், தருந்தலைவனுணர் வில் பெருந்தலைவியுயர்ந்தவளென்றுஎண்ணுவதியல்பாதலின். 'கொடுப்பன கோடல்' செயலாயினும், கொள்பவளுணர்வை உள்ளவைப்பதால் மற்றவள் உள்ளுணர்வு மூன்றொடும் சேர்த்தெண்ணுதற் குரித்தா மென்றுங்குறிப்பால், ''உளப் படத்தொகைஇ'' என அதனைப் பிரித்துச் சுட்டிக் காட்டினர். இவை கரப்பு விருப்பைக் கடந்தெழுந் திறத்தவாதலின், எடுத்தநான்கெனக் குறிக்கப்பெற்றன.

ஏகாரம்—இசை நிறை, புலவர் எனும் எழுவாய் பொருட் டொடர்பால் அவாய்நிலையாய்க் கொள்ளப்பட்டது.

17. தெரிந்துடம் படுதல், திளைப்புவினை மறுத்தல்,
கரந்திடத் தொழிதல், கண்டவழி யுவத்தலொடு
பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப.

கருத்து :— இது காதலின் ஐந்தாங் கூருவனவற்றை உணர்த்துகிறது.

பொருள் :— தெரிந்துடம்படுதல் முதலிய நான்கும் கூட்டம் பெறுமல் நைந்தழி தலைவியின் ஐந்தாங் காதற் கூரு மென்பர் புலவர்.

குறிப்பு ;— (1) முற்படும் அலரால் இச்செறிவுறினும் தமர்மணமறுப்பினும் தனிமை ஆற்றுத் தலைமகள் தலைவனுடன் போக்குக்கு ஒருப்படவும், அன்றேல் தோழியால் அறத்தொடு நிற்கஒருப்படவும் நேர்வள். இது 'தெரிந்துடம்படுத' லாகும்.

ஆய்ந்து புணர்ச்சிக் குடம்படுதல் இதன் பொருள்என்பர் இளம் பூரணர்;முன் இருகையும் எடுத்தாங்கே கூட்டவுடன்பாடு குறித் தமையால், ஈண்டது மீண்டுங் கூறவேண்டாதாகும்.

(2) இனி, ஆற்ருத் தனிமையிலழியும் தலைமகள் தனிமை தாங்கா உளத்தளாதலின், உவப்பிற்குரியவும்உவர்ப்பாளாகித் திளைப்பு வினைகளை வெறுப்ப தியல்பாம். அதனுல் அந்நிலை குறிக்கப்பெற்றது.

''பாலும் உண்ணுள்'' எனும் கயமஞர் குறும்பாட்டில், ''பந்துடன் மேவாள், விளையாட்டாயமொடு அயர்வோள்'' என, அன்புற்றழிபவள் முன்பு திளைத்தவற்றை வெறுக்குங் குறிப்பு விளக்கப்படுதல் காண்க.

(3) இனி, கரந்திடத் தொழிதலாவது,சுரந்தெழு காதலைக் கரந்தழிதலைவி தனிமையில் வினையெலாம் தவிர்தலைச் சுட்டும்.

''யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல வில்லா குதுமே.'' (குறுந். 290)

''யாவது மறிகிலர் கழறு வோரே ;
தாயின் முட்டை போல வுட்கிடந்து
சாயின் அல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ
யாமைப் பார்ப்பி னன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே.'' (குறுந். 152)

எனவரும செய்யுளடிகளில் கரந்திடத்தொழிதல்கண்டு தெளிக. இனித் தலைவன் தற்காணவும் தான் அவற் காணவும் விரும்பு வதே தண்டாக்காதற் பெண்டிரியல்பாதலின், அவ்வியல்புக்கு மாருகவும் 'ஒழிதற்' சொற்பொருட் கொவ்வாதாகவு மிதற்குப் பிறர் கூறுமுரை பொருந்தாமை தெரிந்து விலக்குக.

(4) இனி, இவ்வாறு தனிப்படரால் மெலிபவள் தான் முயலாது தலைவனைக்காண நேரின் மகிழ்வாள். அதனுல்'கண்ட வழி யுவத்தல்' இங்குக் கூறப்பட்டது. இதிற் கூறியநான்கும் தலைமகளின் கடக்கொணுக் காதலின்அறிகுறியாய்அமைதலின், இவை பொருந்திய நான்கெனக் குறிக்கப் பெற்றன.

'ஒடு', பிரிந்து சென்று முன்னேய ஒவ்வொன்றேடும் ஒன்றும் எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம்—இசைநிறை, முன்னதிற் போலவே 'மொழிப' எனும் வினைக்குப் பொருந்த அவாய்நிலையாற் புலவர் எனும் எழுவாய் கொள்ளப்பட்டது.

18. புறஞ்செயச் சிதைதல், புலம்பித் தோன்றல்,
கலங்கி மொழிதல், கையற வுரைத்தலொடு
புலம்பிய நான்கே ஆறெனு மொழிப.

கருத்து :- இது மாருக்காதலின் ஆருங்கூறுணர்த்துகிறது.

பொருள் :- புறஞ்செயச் சிதைதல் முதலிய நான்கும் மாருக் காதலின் ஆருங்கூருமெனக் கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :- உடன் போக்கும் மணமும் பெருமல் இற்செறிப்புற்ற கற்புடைத் தலைமகள் வளர்ந்தெழுகாதலாற்றளர்ந்தழி நெஞ்சொடு தனிமைதாங்காத்துனியால் வருந்துவள். அந்நிலையிலவள் தன் எண்ணம் அறியாமல் வண்ணமகளிர் பண்ணுங்கோலம் காதலன் காண உதவாமையினுல் ஏதமென முனைந்தும்,அதனைக்கடியவும் களையவுமுடியாமையினுல் இனைந்தும் அழிவாள். அந்நிலை இங்குப் ''புறஞ்செயச் சிதைதல்'' எனக் கூறப்பட்டது.

இனி, களவொழுக்கத்தில் ஆற்ருமையினுல்அழியுந் தலைவி தன் விருப்பம்பெறவும் தான்வெறுப்பன விலக்கவும் வழிகாணுமல் தாங்காத்தனிமையினுல் ஏங்கும்நிலை'புலம்பித் தோன்றல்' எனப்பட்டது. ''புலம்பு தனிமைத்தே'' என்பது தொல்காப்பியருரியியற் சூத்திரம். வருந்துமவளைப் பரிந்து சுற்றம் துனி முதல் வினவ, அதற்கு அவள் சொல்வதறியாமல் குழம்புமுணர்வாற் குழறுநிலையைக் ''கலங்கி மொழிதல்'' எனக்கூறினர் தொல்காப்பியர்.

தனிமை தாங்காத்தலைவி காதல் கைம்மிகத் தெருமருநிலையில் தன் ஆற்ருமை கூறத்துணிவாளாதலின், கையறவுரைத்தல் கடைசியில் கூறப்பட்டது ''பூவிடைப் படினும்'' எனும் சிறைக்குடி ஆந்தையார் குறும்பாட்டில்,

'' பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு
உடனுயிர் போகுக தில்ல, கடனறிந்

திருவே மாகிய வுலகத்
தொருவே மாகிய புன்மைநா முயற்கே. '' [குறுந்.57]

எனக் காப்புமிகுதிக்கண் தலைமகள் தோழிக்குத் தன் கையறவு கூறுவதறிக. இதுபோலவே, ''காலையும் பகலும்'' எனும் குறும்பாட்டில் [32] ''வாழ்தலும் பழியே பிரிவு தலைவரினே'' என அந்நிலையில் தலைவன் தன் கையறவு கூறுதலும் காண்க.

'' இவளோ,
அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇப்
பல்கிளை நாப்ப ணில்கிளை போல,
மொழிவகை யறியாள், பொழிகண் ணீர்துடைத்
தியானே கையற வலம்வரும்;
கூருய் பெருமநிற் றேறு மாறே ''.

எனும் இலக்கண விளக்க மேற்கோட் பழம் பாட்டில் இங்குக் கூறிய மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் நான்கும் ஒருங்கமையத் தோழி கூறினமை காண்க.

இதில், ஒடு - எண்ணிடைச் சொல்; ஏகாரம் - இசை நிறை. எழுவாய்—அவாய்நிலை.

19. அன்ன பிறவு மவற்றெடு சிவணி
மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப.

கருத்து :- இது மேலனவற்றிற்குப் புறனடையாய் அவற்றின் பொதுத் தன்மையுணர்த்துகிறது.

பொருள் :- அன்னபிறவும் அவற்றெடு சிவணி= மேற்கூறிய ஆறு கூருமுணர்வுகளை ஒத்தபிற காதற்குறி மெய்ப் பாடுகளும் அவ்வோருேடுங்கூடி ; மன்னியவினைய நிமித்தம் என்ப = அவையெல்லாம் நிலைத்த காதல் நிமித்தம் எனக் கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :- இங்குக் கூறப்பட்டவும் அவற்றெடு பொருந்தக் குறிக்கப் பட்டவுமாம் உணர்வெல்லாம் நிலைத்த காதற் கூட்டத்திற்கு நிமித்தமாதலால், அவற்றின் பொது வியல்பு நேரே பொருளாகாவிடினும் பொருளொடுபொருந்தி அக்கூட்டவிருப்பின் முதலும் முடிவுமாய்த் தோன்றுமாதலின், அவை அனைத்தும் கூட்டத்தினைக் குறிக்கும் நிமித்தம் எனப்

பெறும். வினைபயன் ஒன்றன் அறிகுறி, விதைமுதல், வினை பயன்,தோற்றுவாய்களை அதன் நிமித்தமென்பது முறையொடு மரபாம். ஆதலின், வியாக்காதலை ஓயாதுணர்த்துமிவை புணர் வொடு பொருந்தும் நிமித்தம் எனப்பட்டன. இதனால் இவற் றின் தன்மை கூறிற்றும். மேலுரைத்த இருபத்துநான்கே புணர்வின் நிமித்தமென நினையாது, அன்னபிறவுள்ளனவும் தள்ளாது கொண்டமைகவெனக் கூறுதலால் புறனடையுமா யிற்று.

களவொழுக்கம், கந்தருவம்போல நேர்ந்தவழிப் புணர்ந்து தீர்ந்தவழி மறக்கும் திறத்ததன்றும்; இருவயினொத்துப், பிரி யாது கூடிவாழ்தல் அன்றேல் தரியாது இறந்து முடிதல் எனும் துணிவுடையார் இருபாலவரும் ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமை யாக் காதலுடையார்க்கே உரியதாகலின், அவர் காதலொழுக் கம் 'மன்னிய வினை' எனப்பட்டது. மன்னுதல் = நிலையுதற் பொருட்டாதல், ''மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை'' எனுங் குறளாலும், ''மன்னுவுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்'' எனவும், ''மன்னுதல் வேண்டின் இசைநடுக'' எனவும் வருஞ் செய்யுளடிகளாலு மறிக. நிலையாக் காமப் பொய்யொழுக்கை விலக்கி, என்றுங்குன்று திருவயினொத்து நிலைத்தகாதற் றினைக்கே இம்மெய்ப்பாடுகளுரிய என்பதை விளக்க, இவை -'மன்னியவினைய நிமித்தம்'' எனச் சுட்டப்பட்ட செவ்வி அறிந்து பாராட்டற் பாற்று.

20. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே.

கருத்து :- இது மேலனவற்றிற்கோர் புறனடை. கை யிகந்த காதல் நலிய ஆற்றாது மெலிபவர்பால் அன்பினைந்தினை நிமித்தமாம் மெய்ப்பாடுகள் மேற்கூறிய முறையில் நிகழாமை யும் உண்டென்பது உணர்த்துகிறது.

பொருள் :- உயிர்மெலிவிடத்து = கழிபெருங் காதலால் ஆற்றாது உயிர் நையுங்கால்; வினை=அன்புத்தினை நிமித்தமாம் மெய்ப்பாட்டு நிகழ்வு; இன்மையும் உரித்து=மேற்கூறியாங்கு நேராமையும் அமையும்.

குறிப்பு :- ஈண்டு'வினை'யென்றது,'முன் மன்னிய வினைய நிமித்தம்' எனச் சுட்டிய மெய்ப்பாட்டுத் தொகுதியையேயாம்.

இனி, 'வினையுயிர்' என்பதை உம்மைத் தொகையாக்கி, ''செயலும் உயிரும் ஒய்ந்து கையறு நிலையில்'' என உரை கொள்ளினும் அமையும். ஈற்றேகாரம் அசை. 'இன்மையும்' என்பதன் உம்மை எதிர்மறைப் பொருட்டு; உண்மையே பெரு வழக்கென்பது 'உம்மை'க் குறிப்பு. மேற்கூறிய மெய்ப்பாட்டு நிகழ்ச்சி பொதுவியலாதலின் அம்முறையில் அவற்றைச்சுட்டி, 'அன்னபிறவும் அவற்றொடு சிவணி மன்னிய வினைய நிமித்த மென்ப' எனவுங்கூறி, அவற்றிற்குப் புறனடையாக அவை ஒரோவழி உயிர் மெலிவிடத்து நிகழாமையும் உளதாம் என்று இதிற் குறிக்கப்பட்டது. கூறிய மெய்ப்பாடுகள் குறித்த முறை யில் நிகழ்வதே காதற் பொதுவியல்பென்பதும், விஞ்சுவேட்கை யால் நெஞ்சறைபோகிய காதலர் ஆற்றுமையாற் கூடுவர், அன்றேல் மெலிந்து உயிர்வாடுவராதலின், அவர் அன்பொழுக் கம் இங்குக்கூறிய மெய்ப்பாட்டுமுறை கடத்தலும் ஒரோவழி உணடென்பதும், முறையே இவ்விரு சூத்திரமுஞ் சுட்டும் கருத் தாகும்.

21. அவையு முளவே அவையலங் கடையே.

கருத்து :- இது மேற்கூறியன தோன்றாவிடத்துங் கீழ்க் குறிக்கும் மெய்ப்பாடுகள் நிகழ்தலு முண்டென்று உணர்த்து கிறது.

பொருள் :- அவையலங்கடையே=முன் கூறிய மெய்ப் பாடுகள் நிகழாவிடத்து; அவையும் உள=பின் சுட்டப்படும் பிறவும் உரியவாம்.

குறிப்பு :- ஈற்றேகாரம் அசை. 'உம்மை' எதிரது தழீஇய எச்சம். இஃது அடுத்த சூத்திரத்தின் முதலில்வைத்து எண்ணத்தக்கது. முன் 'ஆங்கவை யொருபாலாக' எனுஞ் சூத்திரம் சுட்டுவன அதற்குமுன் கூறிய வாராவிடத்துநிகழ்தற் குரிய எனுங் குறிப்புத் தோன்ற, அச்சூத்திர இறுதியில் 'அவையு முளவே அவையலங்கடையே' எனக் கூட்டியுரைத்த குறிப்பும் இங்குக் கருதற்பாற்று. ஆண்டு, 'இவையும் உளவே' என்பது பிந்திய பேராசிரியர்பாடமாயினும், 'அவையும் உளவே' என் பதே அவருக்குக் காலத்தால் முந்திய இளம்பூரணர் கொண்ட

பழையபாடமாகும். அதுவே போல் இதிலும் அக்குறிப் புணர்ந்த இந்நூலார் 'அவையும் உள' எனவே கூறுவதை நோக்க, முன்னதிற் போலவே இதிலும் புதிய பிற மெய்ப் பாடுகள் குறிக்குங்கால், அவை முற்கூறிய நேராவிடத்தே தோன்றுமெனச் சுட்டுதற்குரிய வாய்பாடே 'அவையுமுளவே அவையலங்கடையே' எனும் தொடர், என்பது தேற்றமாகும். ஆகவே, பின் கூறும் புதிய மெய்ப்பாடுகள் முன் குறித்தவற் ரெடு விரவாமல் அவையல்லாவிடத்தே தோன்றற்குரிய எனத் தெளிப்பதே ஈண்டு இந்நூலார் குறிக்கோள்- அக்குறிக்கோள் தெளிக்கும் பொருள் முடியாது இதனைத் தனிச் சூத்திரமாகத் துணித்தெண்ணுவதினும், கீழ்க் கூறும் மெய்ப்பாடுகளுக்கு மேற்குறித்தவற்றின் இயைபு தோன்ற அவற்றைக் கூறும் அடுத்த சூத்திரத்தோடு இதை இணைத்தியைத்து ஒரு சூத்திர மாகக் கொள்ளுவதே அப்பொருள்நோக்கொடு சொற்போக்குக் கும் பொருத்தமாகும்.

இனி, இதனை மேலனவற்றிற்கெல்லாம் புறநடையாக்கி, ''மேற்சொல்லப்பட்ட 'புகுமுகம் புரிதல்' முதலாயின உள நடுவ ணைந்திணையல்லாத கைக்கிளைப் பொருண்மைக்கண்'' எனவும் 'இதன்பிற்கூறுபவை களவுங் கற்புமாகிய ஐந்திணைக்கும் உரிய' எனவும், இளம்பூரணர் பொருள் கூறுவர். ''இச்சூத்திரத்தின் முற்கூறிய 'அவை' என்பன 'புகுமுகம்புரிதல்' முதலாயின, பிற்கூறிய 'அவை' என்பன களவுங் கற்பும்'' எனக் குறிப்புரை யுங் கூறிவைத்தார். இது, 'புகுமுகம்புரிதல்' முதலியவற் றிற்கு இவர் கூறிய பொருட்குறிப்பொடு முற்றும் முரணுவ தாகும். 'வேட்கையொருதலை' என்னும் களவியற்சூத்திரங் கூறும் ஐந்திணை அன்புநிலைகளுள் முதல் ஆறு நிலைகளுக்குரிய மெய்ப்பாடுகளையே 'புகுமுகம் புரிதல்' முதல் 'புறஞ்செயச் சிதைதல்' ஈருக வரும் சூத்திரம் ஆறும் முறையே விளக்குவ தாக அச்சூத்திரக் கீழ்க்குறிப்புகளால் வற்புறுத்தும் இவரே அவ்வுரைக்கோளோடு மாறுபட்டு இங்கு வேறுபொருள் கூறு வது 'மாறுகொளக்கூறுவ' தாகும். அதுவுமன்றி, இங்குச் சூத்திர நிலையும் சொல்லமைதியும் அவ்வுரைக்கு இடந்தராமை யும் தேற்றமாகும்,

22. இன்பத்தை வெறுத்தல், துன்பத்துப் புலம்பல்,
எதிர்பெய்து பரிதல், ஏத மாய்தல்,
பசியட நிற்றல், பசலை பாய்தல்,
உண்டியிற் குறைதல், உடம்புநனி சுருங்கல்,
கண்டுயின் மறுத்தல், கனவொடு மயங்கல்,
பொய்யாக் கோடல், மெய்யே யென்றல்,
ஐயஞ் செய்தல், அவன்றம ருவத்தல்,
அறனழிந் துரைத்தல், ஆங்குநெஞ் சழிதல்,
எம்மெய் யாயினு மொப்புமை கோடல்,
ஒப்புவழி யுவத்தல், உறுபெயர் கேட்டல்,
நலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

கருத்து :- இது முன்கூறியன வாராவிடத்து நேரும் வேறு சில மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்துகிறது.

பொருள் :- இன்பத்தைவெறுத்தல் முதல் கலக்கம் ஈறாக எண்ணப்பட்ட இருபதும் அன்புத்திணையில் தனிப்படர்மெலிவின் துனி நனிவிளக்கும் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

குறிப்பு :- ஈற்றேகாரம் அசை, 'கலக்கமும்' என்பதன் உம்மை முன் ஒவ்வொன்றோடும் பிரிந்து சென்று ஒன்றும் எண்ணிடைச்சொல்; அன்றி, எச்சம் எனினும், சிறப்பெனினும் தவறாகாது.

இனி, இதில் [1] 'இன்பத்தை வெறுத்தலாவது' தனிப்படர்மெலியுங் காதலர், கூட்டத்தின்முன்னும் உடனுறைபொழுதும் தமக்கினிதாயவற்றையே பிரிந்து தனித்தவழி வெறுக்குங் குறிப்பு. நிலவு, தென்றல், ஆரம், ஆயம், மாலை, கண்ணி முதலிய இன்பப் பொருள்கள் பிரிவாற்றாக் காதலர்க்குத் துன்பமாதல் இம்மனவியல் பற்றியதாகும். தனித்த காதலர்இவற்றை வெறுத்துப் பழிக்கும் துறையில்வரும் செய்யுட்கள் பலவாதலின் ஈண்டு ஒன்றைக் குறித்தல் சாலும்.

''பாலு முண்ணாள், பந்துடன் மேவாள்,
விளையா டாயமொ டயர்வோள்''. [குறுந். 396]

இவ்வடிகளில், முன் அவள் விரும்பிய பால் பந்து ஆயம் எல்லாம் கூடப்பெருத்தலைவிக்கு வெறுப்பாயினமை விளக்கப் படுதல் காண்க.

[2] 'துன்பத்துப் புலம்ப'லாவது, தனிமை தாங்காக் காதலர் படர்மெலிந்திரங்கலாகும்.

'' கரத்தலு மாற்றேனிந் நோயை, நோய்செய்தார்க்
குரைத்தலும் நாணுத் தரும் ''. [குறள். 1162]

'' காமக் கடும்புனல் நீந்திக் கரைகாணேன்
யாமத்தும் யானே யுளேன் ''. [குறள், 1167]

எனும் குறள்கள் படர்மெலிந்திரங்கற் பாட்டுக்களாகும்.

[5] 'எதிர்பெய்து பரிதல்' என்பது, உருவெளி கண்டிரங்குதல்.

'' வானம் பாடி வறங்களைந் தானாது
அழிதுளி தலைஇய புறவிற் காண்வர
வானர மகளோ நீயே
மாண்முலை யடைய முயங்கி யோயே ''.
[ஐங்குறுநூறு. 418]

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பேயனார்முல்லைப்பாட்டில் சுரத்திடைத் தலைவன் தலைவியின் உருவெளிகண்டு நயந்ததைப் பின் அவளிடம் கூறுத லறிக.

[4] 'ஏதம், ஆய்தல்' என்பது, கூட்டத்திற்கு இடையூரும் தீமை பலவும் ஆராய்தலாம். ஆற்றிடைத் தலைவன் ஊற்றினுக் கழுங்கல், பிரிந்தவர் மறந்து துறந்தனர்கொல்லெனத் துயரல், ஏதிலர்வரைவின் தீதினையஞ்சல், போல்பவை யெல்லாம் இதன்பாலடங்கும்.

'' ....பாம்பின்
பையுடை இருந்தலை துமிக்கும் ஏற்றொடு
நடுநாள் என்னார் வந்து
நெடுமென் பணைத்தோள் அடைந்திசி னோரே ''.
[குறுந். 268]

எனும் சேரமான் சாத்தன் குறும்பாட்டும்,

'' இரவுநீ வருதலின் ஊறும் அஞ்சுவல் '' [ஷை217]

எனும் தங்கால் முடக்கொல்லனார் குறும்பாட்டடியும் இடையூறுபடுஉம் 'ஏதம் ஆய்த' லாகும்.

" ... ... — அன்னே!
மறந்தனர் கொல்லோ தாமே? களிறுதன்
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்தம் நோனுது
... ...
அழுங்கல் நெஞ்சமொடு முழங்கும்
அத்த நீளிடை அழப்பிரிந் தோரே " [குறுந். 307]

எனும் கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியன் குறும்பாட்டடிகள், பிரிந்தார் மறந்தனர்கொல்லென வருந்துதல் குறிக்கும்.

" பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல்? வயங்கிழாஅய்! வலிப்பல்யான்
கேஎளினி ". [கலி. 11]

எனுங் கலியடியு மதுவேயாம்.

[5] 'பசியட நிறற' லாவது, தனிமை ஆற்ருர் ஊண் உவர்த்துப் பிறரை அடும் பசிப்பிணியை அறவே தாம் அடும் ஆற்றல்.

" இனியான், உண்ணலும் உண்ணேன், வாழலும்
வாழேன்,
தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்
வேணீ ருண்ட குடையோ ரன்னர் ", [கலி. 23]

எனுங் கலியடியும்,

" ... ... நின்மகள்
பாலு முண்ணுள், பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனள்என வினவுதி ". [அகம். 48]

எனும் அகப்பாட்டடிகளும் 'பசியிடும்' காதலியல் குறித்தல் காண்க.

[6] 'பசலைபாய்தல்' என்பது, கூட்டம் பெருது ஆற்ருத் தலைவியர் காதற்நோயால் தம் மாமைக்கவின் இழந்தெய்தும் நிறவேறுபாடு.

" யாக்கு வல்லுநையோ ஓங்கல் வெற்ப!
இரும்பல் கூந்தற் றிருந்திழை யரிவை
திதலை மாமை தேயப்
பசலை பாயப் பிரிவு தெய்யோ". [ஐங்குறு. 231]

''எனக்கு மாகாது, என்னைக்கு முதவாது,
பசலை யுணீஇயர் வேண்டும்
திதலை யல்குலென் மாமைக் கவினே.'' [குறுந். 27]

இவை 'பசலைபாயும்' காதலியல்பு குறிப்பனவாகும்.

[7] 'உண்டியிற் குறைதல்' ஆவது, உற்றார் ஊட்டும் உணவை மறுப்பிற் கடுப்பரென்றஞ்சித் தன வெறுப்பை மறைத்துட்கொண்டதுபோற் சிறிது உண்டுவைத்தல். முன் பசியட நிற்றல், தனிப்படர்மெலிவால் பசிப்பிணியுணராத கைகடந்த காதல்நிலை குறிக்கும்; இது, ஆனுக்காதலால் ஊண் ஒல்லாமையால், பண்டையளவினும் உண்டிசுருங்குதலைச்சுட்டும். ''தீம்பாலூட்டினும் வேம்பினும் கைக்கும்'' [இ. வி. ப. 537] எனும் பழைய பாட்டடி இவ்வியல்பை விளக்குவதறிக.

[8] 'உடம்புநனி சுருங்கல்' என்பது, உணவில்லாமையும் தணப்பொல்லாமையும் நலிய உடல் நாளும் மெலிதல்.

'' யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல வில்லா குதுமே.'' [குறுந். 290]

'' ஒளிறேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொலவென் வருந்திய வுடம்பே.''
[நற்றிணை. 284[

இவற்றுள், படரொல்லா துடல்மெலியும் காதலியல்பு வருதல் காண்க.

[9] 'கண்துயில் மறுத்தல்': இது தண்டாக்காதல்கொண்டார் துயிலாமை.

'' வாராக்காற் றுஞ்சா, வரிற்றுஞ்சா ஆயிடை
ஆரஞர் உற்றன கண்.'' [குறள். 1179]

எனத் திருவள்ளுவரும்,

'' நனந்தலை யுலகமுந் துஞ்சும்,
ஓஒயான் மன்ற துஞ்சா தேனே.'' [குறுந். 6]

எனப் பதுமனாரும்,

'' கோடீ ரிலங்குவளை ஞெகிழ நாடொறும்
பாடில கலிழுங் கண்ணொடு புலம்பி
ஈங்கிவண் உறைதலு முயங்குவம்.'' [குறுந். 11]

என மாமூலனாரும்,

'' பிறங்குமலை அருஞ்சுர மிறந்தவர்ப் படர்ந்து
பயிலிரு ணடுநாள் துயிலரி தாகி.'' [குறுந். 329]

என ஓதலாந்தையாரும்,

'' மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லிதழ் உண்கண் பாடொல் லாவே.'' [குறுந். 5]

என நரிவெரூஉத்தலையாரும்,

'' கோடீ ரிலங்குவளை நெகிழ நாளும்
பாடில கலிழ்ந்து பனியா னாவே
....
பெருங்கல் நாட!நின் நயந்தோள் கண்ணே.''
[குறுந். 365]

என நல்வெள்ளியாரும்,

''பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல பனிமல்க'' [கலி. 16]
எனப் பெருங்கடுங்கோவும், கண்துயில் ஒல்லாக் காதலியல்பு கூறுதல் காண்க.

[10] இனிக் 'கனவொடு மயங்கல்' என்பது, நயந்தோர் பிரிவால் அயர்ந்தகாதலர்,கனவிற்றுணைவரைக் கண்டுகளித்து, விழித்தபின் காணாது வெருளுதலாகும்.

'' ....அல்கற்
பொய்வ லாளன் மெய்யுறன் மரீஇய
வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா மருட்ட ஏற்றெழுந்து
அமளி தைவந் தனனே.'' [குறுந். 30]

என நன்னாகையார் குறும்பாட்டில் தலைவியும்,

'' ....யாழ,நின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுநுதல் நீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்னர் அமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்
ஏற்றேக் கற்ற உலமரல்.'' [அகம். 39]

என மதுரைச் செங்கண்ணனூர் அகப்பாட்டில் தலைவனும், 'கன வொடு மயங்குதல்' காண்க.

'' நனவினால் நல்கா தவரைக் கனவினாற்
காண்டலின் உண்டென் னுயிர்.'' [குறள். 1213]

எனும் குறளும் அது.

[11] 'பொய்யாக் கோட'லாவது, காதல் மிகையால் மெய்யைப் பொய்யாகத் திரித்துக்கோடல்.

'' பெண்ணியலா ரெல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர்
நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு.'' [குறள். 1311]

'' வாயல்லா வெண்மை யுரையாது சென்றீநின்
மாயம் மருள்வார் அகத்து.'' [கலி. 88]

இவற்றுள், தலைவி மெய்திரித்துப் 'பொய்யாக்கோடல்' காண்க.

[12] 'மெய்யே யென்றல்' : இது முன்னதற்கு மாறாகப் பொய்ப்பினும் தலைவன் சொல் மெய்யெனத் துணியும் தலைவி யியல்பு.

'' கானம் காரெனக் கூறினும்
யானோ தேறேனவர் பொய்வழங் கலரே.'' [குறுந். 21]

'' ....பெருங்கல் நாடன்
இனிய னாகலி னினத்தி னியன்ற
இன்னா மையினும் இனிதோ
இனிதெனப் படூஉம் புத்தேள் நாடே.'' [குறுந். 288]

இதில் தலைவன் சொல் மெய்யெனக் கொள்ளும் காதலியல் வருதல் காண்க.

'' கழங்கா டாயத்து அன்றுநம் மருளிய
பழங்க ணோட்டமும் நலிய
அழுங்கினன் அல்லனோ அயர்ந்ததன் மணனே.''
[அகம். 66]

என்பது மது.

[13] 'ஐயம் செய்தல்': இது, காதல்மிகையாற் கடுக்கு மியல்பு.

'' ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர், மற்றவர்
எண்ணுவ தெவன்கொல்? அறியேன், என்னும்.''
(கலி. 4)

'' நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டும் கடுத்துந்தாம்
'அஞ்சிய தாங்கே அணங்காகும்' என்னுஞ்சொல்
இன்தீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற, நின்கேள்
புதுவது பன்னாளும் பாராட்ட, யானும்
இது வொன்றுடைத்தென எண்ணி அதுதேர''
[கலி. 24]

இவற்றில் ஐயுறல் காதற்கியல்பாதல் காண்க.

[14] இனி, 'அவன் தமர் உவத்தலா' வது, தலைவி தலைவன்சுற்றத்தை நயத்தல்.

'' ....தந்தை காமுற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளும்
....
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினள் முத்தினள் நோக்கி நினைந்தே
நினக்குயாம் யாரே மாகுதும் என்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி அணிந்தனள்.''
[கலி. 82]

இதில் தலைவன்புதல்வனை வழிமுறைத்தாய் கண்டு மகிழ்ந்த செவ்வி கூறப்படுதல் காண்க,

[15] 'அறனழிந் துரைத்தலா'வது, அறனழிய வெறுப்பது போல வெறுத்துக் கூறல்.

'' ....பிரிந்தோ ருள்ளா
தீங்குரல் அகவக் கேட்டும் நீங்கிய
ஏதி லாளர் இவண்வரிற் 'போதிற்
பொம்ம லோதியும் புனையல்,
எம்முந் தொடாஅல்,' என்குவெ மன்னே.''
[குறுந். 191]

'' யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்,
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ.''
(குறுந். 25)

"அளித்தஞ்சல் என்றவர் நீப்பிற் றெளித்தசொல்
தேறியார்க் குண்டோ தவறு," (குறள். 1154)

"விளியுமென் இன்னுயிர் வேறல்லம் என்பார்
அளியின்மை யாற்ற நினைந்து" (குறள். 1209)

இவையனைத்தும் காதல்மிகையால் தலைவி அறனழிய வெஞ்சொல் விளம்புங் காதலியல் குறிப்பதறிக. இன்னும்,

"நற்றேள் நயந்து பாராட்டி
எற்கெடுத் திருந்த அறனில் யாய்க்கே."
[ஐங்குறு. 385]

"ஊஉ ரலரெழச் சேரி கல்லென
ஆனா தலைக்கும் அறனில் அன்னை
தானே யிருக்க தன்மனை" (குறுந். 262)

என வருவனவும் அறனழிந்துரைத்தலேயாகும். அறனழிவது போலக் கூறினும், அக்கூற்றுக்கள் காதன்மையால் எழுதலால், மெய்யாக அறனழிக்கும் நோக்குடையனவாகா.

இனி, அறன் அளித்துரைத்தல் எனும் பாடம் சிறவாது. அப்பாடத்திற்கு, அறத்தை அருளொடு கூறல் என்பது பொருளாகும். ஈண்டது பொருந்தாமை வெளிப்படை

[16] 'ஆஞ்குநெஞ்சழிதலா'வது, சொல்லளவில்அறனழிவதுபோலக் கூறிய தலைவி பின் அவ்வளவிற்கு உளம் உளைந்து வருந்துதல்.

"............................ என்னெஞ்சம்
அழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கால் என்னை
ஒழிய விடாதீமோ என்று." [கலி. 143]

"நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅய்
இன்னுயிர் கழியினும் உரையல், அவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ?,' (குறுந். 93)

என்பன இம்மெய்ப்பாடு குறிக்கும். அறனளித்துரைத்தாள், பின் அதற்கு நெஞ்சழிதல் வேண்டாளாதலாலும் அப்பாடம் பொருந்தாமை யறிக.

[17] 'எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமைகோடல்' இதுகாணும் பொருள் எதுவும் தலைவன் வடிவுவண்ணம் பண்பு வினைகளுள்

ஒன்றுக்கு ஒப்பெனக் கருதும் காதலியல்பு.

'' இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமும் தாழ்ந்த கைகளும்
சுந்தர மணிவரைத் தோளு மேயல,
முந்தியென் னுயிரையம் முறுவல் உண்டதே. ''

'' படர்ந்தொளி பரந்துயிர் பருகு மாகமும்
தடந்தரு தாமரைத் தாளு மேயல,
கடந்தரு மதங்கலுழ் களிநல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்ததென் னுள்ள நண்ணியே. ''

[கம்பர். மிதிலைக்காட்சி செய். 56, 57]

இவற்றில், தலைவன் வடிவு, வண்ணம், நடை முதலியவற்றிற் கேற்ப எப்பொருளானும் ஒப்புக்கோடல் காண்க.

இனி, ஏற்புடைப் பொருள்களைத் தலைவன் தலைவிக்கு ஒப்புக்கோடலும் இத்துறையாகும்.

'' நன்னீரை வாழி யனிச்சமே, நின்னினும்
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள். '' [குறள் 1111]

'' மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே! யிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று. '' (குறள் 1112)

'' மதியு மடந்தை முகனும் அறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன். '' [குறள். 1116]

என வருபவையெல்லாம் தலைவன் தலைவிக்குஒப்புமைகோடலைக் குறிப்பன.

[18] 'ஒப்புவழி யுவத்தல்' : இஃது அவ்வாறு ஒப்புமை கண்டவழி மகிழுங் காதலியல்பாம்.

'' பால்கொள லின்றிப் பகல்போன் முறைக்கொல்காக்
கோல்செம்மை ஒத்தி பெரும! '' (கலி 86)

[19] 'உறுபெயர் கேட்டல்' ; இது தலைவன் பீடார் பெரும்புகழ் பிறர்வாய்க்கேட்டு மகிழ்தல்.

அதற்குச் செய்யுள் :—

'' மராமர மிவையென வலிய தோளினன்,
அராவணை அமலனென் றயிர்க்கு மாற்றலான்,
இராமனென பதுபெயர். இளைய கோவொடும்
பராவரு முனியொடும் பதிவந் தெய்தினன். ''

(கம்பர்-பால-கார்முகப்-செய். 59)

"பூனரியன் மொய்ம்பினன் புனித னெய்தவில்
....
....
நாணினி தேற்றினன் நடுங்கிற் றும்பரே."
[டி. செய். 60]

"கோமுனி யுடன்வரு கொண்ட லென்றபின்
தாமரைக் கண்ணினு னென்ற தன்மையால்
ஆமவ னேகொலென் றைய நீங்கினுள்,
வாமமே கலையிற வளர்ந்த தல்குலே."
[டி. செய். 62]

இவற்றில், 'இராமன் சிவன்வில்லை நாணேற்றி முறித்துச் சீதைக்குரிய நாயகனுயினுன்' எனத் தோழி வந்து கூற, சீதை தான் முன் தெருவிற் கண்டு காதலித்து மனத்தால் மணந்த அத்தலைவன் பெயரும் புகழும் அத்தோழிவாய்க் கேட்டு மகிழ்ந்ததைக் கம்பர் விளக்குதலறிக.

"நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்
டிசையும் இனிய செவிக்கு." (குறள். 1199)

"மென்றோள் ஞெகிழ்த்தான் தகையல்லால் யான்காணே
னனறுதீ தென்று பிற." [கலி. 142]

என வருவனவும் 'உறுபெயர் கேட்டு' மகிழும் கூற்றுக்களாதலறிக.

[20] 'நலத்தக நாடிற் கலக்கமும் அதுவே' என்பது, நனருகத் தகுதிநோக்கி யாராயின் மயக்கமென்பதும் மேலது போலவே காதற்றிணை நிமித்தமாகும் மெய்ப்பாடேயாம். முன் குறித்த 19ம் அமையாவழியே, அவற்றினிறுதியில் கலக்கம் எழும் என்னும் அதன் சிறப்பியல் குறித்தற்கு அது இறுதியில் வேறு பிரித்துக் கூறப்பட்டது. அதற்குச் செய்யுள் :—

"யாவது மறிகிலர் கழறு வோரே;
தாயில் முட்டை போலவுட் கிடந்து
சாயி னல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ?
யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே." (குறுந். 152)

இக் கிளிமங்கலங்கிழார் பாட்டில் ஆணுக்காத லாற்றுத் தலைவி கலங்குதல் காண்க.

இவையெல்லாம் பால் பிரியாது பொதுவாகக் கூறப்பட்ட தனுல், பெருவழக்காய்த் தலைவியர்மாட்டே நிகழுமெனினும், ஏற்புழித் தலைவர்க்குரியன கோடலும் கடிவரையின்மை கருதற் பாற்று.

23. முட்டுவயிற் கழறல், முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல்,
அச்சத்தி னகறல், அவன்புணர்வு மறுத்தல்,
தூதுமுனி வின்மை, துஞ்சிச் சேர்தல்,
காதல் கைம்மிகல், கட்டுரை யின்மையென்
றுயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம்.

கருத்து — மேலெல்லாம் களவொழுக்க மெய்ப்பாடுகள் கூறி, இதிற் கற்புக்குரியன கூறுகிறுர்.

பொருள் :— முட்டுவயிற் கழறல்=இற்செறிப்பு முதலிய கூட்டத்திற்கு இடையூறு உற்றுழி வரைவு வற்புறுத்தல்; முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல்=வரையாக்கூட்ட வெறுப்பைத் தலைவி தன் மெய்ப்படு குறிப்பால் வற்புறுத்துணர்த்தல்; அச்சத்தின் அகறல்=அலரும் தலைவன் ஆற்றூறும் அஞ்சி, அவனணுகாது சேட்படுதல்; அவன் புணர்வு மறுத்தல்=வரையாது வந்தொழு குந் தலைவன் கூட்ட மறுத்தல்; தூதுமுனிவின்மை=ஒழியாது உடனுறையும் அழிவில் கற்புக்கூட்டம் கருதிய தூ தி னை வெருமை; அதாவது, வுரைவுகருதி அவனுக்குத் தூதுய்க்கவும், அவன் தூது எதிரவும் விரும்புதல்; துஞ்சிச் சேர்தல்=வரையா தொழுகும் தலைவன்வரவு மகிழாது மாழ்கிக்கூடல்; காதல் கைம் மிகல்=புணர்வு பெருமல் வரைவுநீட்டித்தவழிக் கைமிகந்த காதலால் நையுநிலை; கட்டுரையின்மை=காதல்மிகையால் வாய்வாளாமை; என் றுயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம்=என வரும் எட்டும் வரைந்து பிரியா மனையறவாழ்க்கை விருப்பைக் குறிக்கும் மெய்ப்பாடாகும்.

குறிப்பு :- நான்கே என்பதன் ஏகாரம் தேற்றம். ஆயிடை எனல்போலச் செய்யுளாதலின் ஆயிரு என அகரச்சுட்டு நீண்டது. மேலே ''நகையே அழுகை'' எனும் மூன்ருவது

முதற் ''செல்வம் புலனே'' என்னும் பதினொன்ரும் சூத்திரம் வரையிலும் அகப் புறத் திணைகளிரண்டிற்கும் பொது மெய்ப் பாடுகளை விரித்து, அவற்றின்பின் அகப்பொருளை அகத்திணை களவு கற்பென மூவியலாக வகுத்ததற்கேற்ப அகவொழுக்க நிமித்தமாம் மெய்ப்பாடுகளையும் முத்திறப்படுத்தி, ''ஆங்கவை ஒரு பாலாக'' (சூ. 12) என்பதில் அகப் பகுதிக்குப் பொதுவாய் அமைவனவற்றைத் தொகுத்துக்கூறி, பிறகு ''புகுமுகம் புரிதல்'' (சூ. 13) என்பது முதல் ''இன்பத்தை வெறுத்தல்'' (சூ. 22) என்பதுமுடிய அகத்திற் கரவுக் காதலாம் களவினுக் குரியன தெளிக்கப்பட்டன. இனி, மறையாது உடனுறையும் கற்புக்காதற்குரியன கூறத் தொடங்கி, முதலில் உலகறிய இடையறவின்றி உடனுறையின்ப மனையற வாழ்க்கைவேட்கை யால் வரைவுவற்புறுத்துந் தலைவிக்குரியன இதிற் கூறப்படு கின்றன. இதன் பிற்சூத்திரங்களால் வரைந்துடன் வாழும் திருந்திய கற்புக்குரியன விளக்கப்பெறும். எனவே, முன் களவுக்குரியவற்றிற்கும் பின் களவின் வழித்தாய கற்பிற்குரிய வற்றிற்கும் இடையே, அச் சிறந்த கற்பறவாழ்வுதரும் வரைவு வேட்கைக்குரிய மெய்ப்பாடுகூறும் இச்சூத்திரம் அமைந்த செவ்வி யுணர்ந் துவத்தற்பாற்று. இனி, 'அழிவில் கூட்டம்' என்றது, களவிற்போலப் பிறர்க்கு மறைத்து இடையறவுபடுங் கரவுக்காதலைப்போலாது, உலகறிய ஒளியாது ஒழியாதுட னுறையும் கற்புக்காதற் கூட்ட வேட்கைக்குறிப்பு. 'கூட்டம்' இங்குக் கூட்டம் தரும் வரைவுவேட்கைக் குறிப்பிற்காதலால் ஆகுபெயர்.

இனி, முட்டுவயிற் கழறலுக்குச் செய்யுள் :—

''..................நாரை
அறுகழிச் சிறுமீன் முனையிற் செறுவிற்
கண்ணுறு நெய்தல் கதிரொடு நயக்கும்
தண்ணந் துறைவற் காணின், முன்னின்று
கடிய கழற லோம்புமதி; தொடியோள்
இன்ன ளாகத் துறத்தல்
நும்மிற் றகுமோ வென்றனை துணிந்தே.''

(குறுந். 296)

இதில், சிறப்புறத்தலைவன் வரைவுநீட்டம் கடிந்துகழறற்பாற் றெனத்தலைவி தோழிக்குக் குறிப்பாகச் சுட்டுவதறிக. ''பன்முட் டின்குரல் தோழிநங் களவே'' [அகம். 122] என்னும் அகப்பாட் டடிக்குறிப்பு மிதுவே.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

'' விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்
கடனும் பூணும், கைந்நூல் யாவாம்,
புள்ளும் ஓராம், விரிச்சியும் நில்லாம்,
உள்ளலும் உள்ளா மன்றே, தோழி!
உயிர்க்குயி ரன்ன ராகலிற் றம்மின்
றிமைப்புவரை யமையா நம்வயின்
மறந்தாண் டமைதல் வல்லியோர் மாட்டே.''
[குறுந். 218]

'' நோமென் னெஞ்சே, நோமென் னெஞ்சே,
இமைதீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற் கமைந்தநங் காதலர்
அமைவில ராகுதல் நோமென் னெஞ்சே.'' [குறுந். 4]

இன்னும்,

'' இன்னுயிர் கழிவ தாயினும் நின்மகள்
ஆய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே.'' [அகம். 52]

என்பது மது.

அச்சத்தி னகறற்குச் செய்யுள் :—

'' அலர்யாங் கொழிவ தோழி! பெருங்கடற்
புலவுநா றகன்றுறை வலவன் தாங்கவும்
நில்லாது கழிந்த கல்லென் கடுந்தேர்
யான்கண் டனளோ விலனே, பாணன்
ஓங்கல் வெண்மணற் றாழ்ந்த புன்னைத்
தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும்
ஆய மெல்லாம் உடன்கண் டன்றே.'' [குறுந். 311]

'' ....
இனமீன் இருங்கழி நீந்தி நீநின்
நயனுடை மையின் வருதி, இவடன்

மடனுடை மையின் உயங்கும், யானது
கவைமக நஞ்சுண் டாஅங்
கஞ்சுவல் பெரும!என் னெஞ்சத் தானே.''
[குறுந். 324]

என்பது மது.

'' ... ...
அரும்படர் எவ்வம் இன்றுநாம் உழப்பினும்
வாரற்க தில்ல தோழி! சாரற்
பிடிக்கை யன்ன பெருங்குரல் ஏனல்
உண்கிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே
சிலம்பிற் சிலம்பும் சோலை
இலங்குமலை நாடன் இரவி னானே.'' [குறுந், 360]

என வருவது மது,

அவன் புணர்வுமறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

'' ... ...
பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்
கின்னா திசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல், வாழியர், ஐய!எந் தெருவே.'' [குறுந். 139]
'' ... ...
நல்வரை நாட! நீவரின்
மெல்லிய லோரும் தான்வா ழலளே''. [அகம். 12]

என்பது மது.

தூது முனிவின்மைக்குச் செய்யுள் :—

'' ... ...
காஞ்சி யூரன் கொடுமை
கரந்தன ளாகலின் நாணிய வருமே.'' [குறுந். 10]

'' கைவினை மாக்கள்தம் செய்வினை முடிமார்
சுரும்புண மலர்ந்த வாசங் கீழ்ப்பட
நீடின வரம்பின் வாடிய விடினும்
கொடியரோ நிலம்பெயர்ந் துறைவே மென்னாது
பெயர்த்துங் கடிந்த செறுவிற் பூக்கும்

நின்னூர் நெய்தல் அனையேம், பெரும!
நீயெமக் கின்னா தனபல செய்யினும்
நின்னின் றமைதல் வல்லா மாறே." [குறுந். 309]

இச் செய்யுட்களில் தணந்த தலைவன் தூதைத் தலைவி முனியாமையும்,

"இன்ன ளாயினள் நன்னுதல் என்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழி" [குறுந். 98]

என்னும் செய்யுளில் தணந்துறையும் தலைவனுக்குத் தலைவி தூதுய்ப்பதை முனியாமையும் கண்டு தெளிக.

துஞ்சிச் சேர்தலாவது, வரைவுநீட்டுந் தலைவன் கூட்டம் மகிழாது தலைவி மனமாழ்கல். சோர்தல் என்னாது சேர்தல் என்றதானும், துஞ்சலும் மடிமையு முன் "ஆங்கவை ஒரு பாலாக" எனும் சூத்திரத்துத் தனி வேறு கூறப்படுவதானும், இங்கு இத்தொடர் வாளா மடிந்து மனை வைகுதலைச் சுட்டாமல், வரையாதொழுகுந் தலைவன் வரவு மகிழாது அவன் ஒழுக்கினுக்கு மாழ்கிப் பொலிவழி தலைவியின் மெலிவைக் குறிக்கும். 'துஞ்சல்' மடிமையாகாமை, "நெடுநீர், மறவி, மடி, துயில் நான்கும்" என்று அவை வெவ்வேறு கூறப்பெறுதலானு மறிக. இதுவே பேராசிரியர்க்கும் கருத்தாதல். "வேண்டியவாறு கூட்டம் நிகழப்பெருமையின், தலைமகனொடு புலந்தாள் போல மடிந்தொன்றுமாதலின்" என்னு மவர் உரைக்குறிப்பால் உணர்க.

இனி, "இஃது உரிமைபூண்டமையால் உறக்கம் நிகழ்தலா மாறும்" எனும் இளம்பூரணர்கூற்றுப் பொருந்தாமைதேற்றம். இவ்வாறு துஞ்சிச்சேரு முளநிலையை,

"... ... ...
கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல
ஒரீஇ யொழுகும் என்னைக்குப்
பரியலென் மன்யான் பண்டொரு காலே."
(குறுந். 203)

என்பதில் 'முன் தலைவற்குப் பரிந்தேன்; அது கழிந்தது' எனத் தலைவி கூறுங் குறிப்பானும் காண்க.

காதல் கைம்மிகலுக்குச் செய்யுள் :—

" ... ...
ஆர்கலி வெற்பன் வருதொறும் வருஉம்
அகலினும் அகலா தாகி
இகலுந் தோழிநங் காமத்துப் பகையே."

(குறுந். 257)

" உள்ளின் உள்ளம் வேமே, யுள்ளா
திருப்பினெம் மளவைத் தன்றே, வருத்தி
வான்றோய் வற்றே காமம்,
சான்றோ ரல்லர்யா மரீஇ யோரே." (குறுந். 102)

என்பது மது.

" கெட்டார்க்கு நட்டாரில் லென்பதோ நெஞ்சேநீ
பெட்டாங் கவர்பின் செலல்." (குறள். 1293)

" நிறையுடையே னென்பேன்மன் யானோவென் காம
மறையிறந்து மன்று படும் " [குறள். 1254]

என வரும் பாக்களும் காதல் கைம்மிகல் காட்டி நின்றன.

கட்டுரையின்மை :—

" கையி னாற்சொலக், கண்களிற் கேட்டிடும்
மொய்கொள் சிந்தையின் மூங்கையு மாயினேன்."

[சிந்தா. 997]

எனும் குணமாலைகூற்றில், கழிகாதலால் உரையறுதல் காண்க.

இன்னும்,

" ... ...துறைவன்
குறியா னாயினும் குறிப்பினும் பிறிதொன்
றறியாற் குரைப்பலோ யானே." (குறுந். 318)

எனவும்,

" மெல்லிய விளிய மேவரு தகுந
இவைமொழி யாமெனச் சொல்லினு மவைநீ
மறத்தியோ வாழியென் னெஞ்சே. " (குறுந். 306)

எனவும் வருவனவற்றிலும் தலைவி உரையறும் குறிப்பறிக.

24. தெய்வம் அஞ்சல், புரையறந் தெளிதல்,
இல்லது காய்தல், உள்ள துவர்த்தல்,
புணர்ந்துழி யுண்மைப் பொழுதுமறுப் பாக்கம்,
அருள்மிக வுடைமை, அன்புதொக நிற்றல்,
பிரிவாற் றாமை, மறைந்தவை யுரைத்தல்,
புறஞ்சொன் மாணாக் கிளவியொடு தொகைஇச்
சிறந்த பத்தும் செப்பிய பொருளே.

கருத்து :— இது வரைந்துடன்வாழும் கற்புக் காதலுக் குரிய மெய்ப்பாடுகள் கூறுகின்றது.

பொருள் :— 'தெய்வமஞ்சல்' முதல் 'புறஞ்சொல் மாணாக் கிளவி' வரை கூட்டுக் கூறிய பத்தும் அகத்திணையுட் சிறந்த கற்புக்காதற்குப் பொருந்தும் மெய்ப்பாடுகள் என்றவாறு.

குறிப்பு :- ஈற்றேகாரம் அசை. ஒடு பிரிந்துசென்றொன்றும் எண்ணிடைச்சொல். பத்தும் என்பதன் உம்மை இனைத் தென அறிந்த முற்றும்மை. செப்பிய பத்தும் சிறந்த பொருளே எனச் சொன் மாறுக. அன்றிச் சொற்கள் நின்றாங்கே கொண்டு, மாணாக் கிளவியொடு கூட்டி எண்ணி, "உயர்ந்த கற்புக்குறி யாய சிறந்த பத்து மெய்ப்பாடுகளும் மேல் அழிவில்கூட்ட மெனக் குறித்த கற்பொழுக்கத்திற்குரிய" என்றுரைப்பினும் அமையும். இதில் 'பொருள்' என்பது, ஈற்றடியைச் சொன் மாறிக் கண்ணழிப்பின் மெய்ப்பாடுகளையும், நின்றாங்கே கொள்ளின் கற்பொழுக்கையும் குறிப்பதாகும். பின்னுரைக்குப் பத்தும் என்பதைப் பத்து மெய்ப்பாடும் எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

இனித், 'தெய்வமஞ்ச'லாவது—சூள்பொய்த்தல் பரத்தை யர்கூட்டம் முதலிய தலைவன் தவறுகளுக்குக் கடவுள் அணங்கு மெனத் தலைவி அஞ்சுவதாம். தெய்வம் தொழாது கணவற் றொழுவதே நல்லில்லாட்டியர் தொல்லற மாதலின், தெய்வம் பரவுதல் என்னாது அஞ்சல் என்று அமையக்கூறிய பெற்றியும் கருதற்பாற்று.

"மன்ற மராஅத்த பேஎமுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறூஉம் என்ப; யாவதும்
கொடிய ரல்லர்எம் குன்றுகெழு நாடர்,

பசைஇப் பசந்தன்று நுதலே,
ஞெகிழ ஞெகிழ்ந்தன்று தடமென் றோளே.''

[குறுந். 87]

என்னும் கபிலர்செய்யுளும், தலைவி வழிபாடுகூருது, அணங்கும் கடவுளை அஞ்சுதலளவே குறித்தமை அறிக.

'புரையறந் தெளிதல்'—என்பது உயர்ந்த மனையறம் உணர்ந்தோம்புதல். 'புரை' ஈண்டு உயர்ச்சிப்பொருட்டு.

'' இதுமற் றெவனோ தோழி! துனியிடை
இன்னர் என்னும் இன்னுக் கிளவி
... ... ஊரன்
திருமனைப் பலகடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே ''

(குறுந். 181)

'தற்காத்துத் தற்கொண்டாற்பேணித் தகைசான்ற சொற் காக்கும் சோர்வின்மையே' திண்ணிய கற்பின் பெண்மையற மெனவுணர்ந் தொழுகுபவளே பெண்ணெனக் கூறப்படுதலானு மிவ்வுண்மை யறிக.

'இல்லது காய்தல்'—கணவன்பால் இல்லாதவற்றை ஏறட்டு வெகுளுவது.

'' கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக்
காட்டிய சூடினீர் என்று.'' [குறள். 1313]

'உள்ளது உவர்த்தல்'—இது தலைவன்மெய்யாகச் செய்யும் அன்பினை மறுத்துப் பொய்யென வெறுத்தல.

'' ... ...
... ... இன்று வந்து,
ஆக வனமுலை அரும்பிய சுணங்கின்
மாசில் கற்பின் புதல்வன் தாயென
மாயப் பொய்ம்மொழி சாயினை பயிற்றியெம்
முதுமை எள்ளல்அஃ தமைகுந் தில்ல
... ...
இளமை சென்று தவத்தொல் லஃதே
இனிஎவன் செய்வது பொய்ம்மொழி எமக்கே.''

[அகம். 6]

எனும் பரணர் பாட்டு, பிரிந்து வந்த தலைவன் தன் ஆற்றாமை யால் பரிந்து தலைவியைத் தழுவிப் பாராட்டவும், அவள் அதைப் பொய்யென வெறுப்பது குறிப்பதால், அது உள்ளது உவர்த்த லாகும்.

'புணர்ந்துழி யுண்மைப் பொழுது மறுப் பாக்கம்' என்பது- மணந்துவாழ்வார் கற்புக்காதற்கு இடையுறு காலத்தடை கருதாதொழுகுதலாம்.

"காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்துஞ் சியாமமும் விடியலு மென்றிப்
பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம்"

[குறுந். 32]

என்பதில் கற்புக்காதலில் பொழுதுவரையறையின்மைசுட்டியது காண்க.

இத்தொடரைப் 'புணர்ந்துழியுண்மை', பொழுது மறுப் பாக்கம்' எனப் பிரித்தெண்ணிப் பதினொன்றாக்குவர் பேராசிரி யர். இது 'சிறந்த பத்தும்' எனத் தெளித்துக்கூறிய சூத்திரச் சொற்றொடர்ச் செம்பொருளொடு முரண்படுவதால், அஃதுரை யன்மை அறிக. பதினொன்றைப் பத்தென எண்ணலாமெனுந் தன் கொள்கைக்கு, "ஒன்பதும் குழவியொ டிளமைப்பெயரே" எனு மரபியற் சூத்திர அடியை மேற்கோள் காட்டினர். மர பியற் சூத்திரத்தில், "ஒன்பதும் குழவியொடு" என்பதை "குழவியொடு ஒன்பதும்" என மொழிமாற்றினும் எண், பத்தா காமல் ஒன்பதே யாகும். இங்கு, மொழிமாற்றினும் பேராசிரி யர் கொண்டபடிஎண் பத்தாகாமல்பதினொன்றுகின்றதாதலின், சொல்லொடு பொருள் முரண எண்ணுதற்கு அம் மரபியற் சூத்திரம் மேற்கோளாகாமை வெளிப்படை.

இனி, முதலுரை வகுத்த இளம்பூரணர் இச் சூத்திரத்தில் மெய்ப்பாடு பத்தெனவே எண்ணினர். எனின், அவர் இத் தொடரைப் பிரித் திரண்டாக்கி, மறைந்தவை யுரைத்தல் புறஞ் சொல்மாணுக்கிளவி எனும் வேறுபடும் இரண்டை இணைத்து ஒன்றாக்கிப் பத்தெண்ணி, அமைவுகாட்டுவர். மறைந்தவை யுரைத்தல் தனி மெய்ப்பாடாதலானும், புறஞ்சொல்மாணுக் கிளவிக்கு இவ்வடை வேண்டப்படாமையானும், அவ்விரண்

டையும் இணைத்தல் ஏலாமை அறிக. மேலும் புணர்ந்துழி உண்மையைப்பிரிப்பதால் போதரும் பொருட்சிறப்பின்மையும், அது சூத்திரக் கருத்தன்மையை வலியுறுத்தும். ஆதலின், இத் தொடரை நின்றாங்கே ஒரு தொடராக் கொண்டு, அதன் செம் பொருளுரைப்பதே சூத்திரக் கருத்தாதல் தெளிவாம்.

'அருள்மிகவுடைமை'யாவது—முன் களவில் தலைவனருளை வேண்டிய தலைவி, கற்பில் தா னவனை அருளொடு பேணும் பெற்றி.

'' நெடிய திரண்ட தோள்வளை நெகிழ்த்த
கொடிய னாகிய குன்றுகெழு நாடன்
வருவதோர் காலை இன்முகந் திரியாது
கடவுட் கற்பின் அவனெதிர் பேணி
மடவை யன்ற நீயெனக் கடவுபு
துனியல், வாழி தோழி! சான்றோர்
புகழு முன்னர் நாணுப
பழியாங் கொல்பவோ காணுங் காலே.''

[குறுந். 252]

எனும் பாட்டில், பழிக்குரிய தலைவன் தவறுரைப்பதும் இழுக் கென வெறுக்கும் தலைவியினருள் நயத்தற்குரியது. மனைத்தக்க மாண்புடைய மனைவி இயல்பு, தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணுதல் எனும் வள்ளுவர் கொள்கையு மிவ் வுண்மையை வலியுறுத்தும்.

'அன்புதொகநிற்ற'லாவது—கொழுநன்கொடுமை உளங் கொளாமல், அவன்பாற் காதல் குறையாதொழுகல்.

'' ... ... காதலர்
நல்கார் நயவா ராயினும்
பல்காற் காண்டலும் உள்ளத்துக் கினிதே.''

[குறுந். 60]

'' ... ... பெருங்கல் நாடன்
இனிய னாகலின் இனத்தின் இயன்ற
இன்னா மையினு மினிதோ
இனிதெனப் படூஉம் புத்தேள் நாட்டே.''

[குறுந். 288]

'' நாடன் நயமுடையன் என்பதனுல் நீப்பினும்
வாடன் மறந்தன தோள்.'' [ஐந்திணை எழு.2]

என்பனவு மது.

'பிரிவாற்ருமை'—களவிற்போலக் கற்பிற் றலைவி காதலை மறைத்தல் வேண்டாமையின் தலைவன் பிரிவைத் தாங்கா தழுங்குதல்.

'' ஒளிறேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்லென் வருந்திய வுடம்பே.''
[நற். 284]

'' ஆள்வினைப் பிரிந்த காதலர் நாள்பல
கழியா மையே அழிபடர் அகல
வருவர் மன்னுற் ருேழி! ... ...
... ...வாடை
கடிமனை மாடத்துக் கங்குல் வீசத்
திருந்திழை நெகிழ்ந்து பெருங்கவின் சாய
நிரைவளை யூருந் தோளென
உரையொடு செல்லு மன்பினர்ப் பெறினே.''
[அகம். 255]

'மறைந்தவையுரைத்த'லாவது —முன் ஒளித்த நிகழ்ச்சி பின் உவந்தெடுத் துரைப்பது.

'' ... ...வளங்கே ழூரனைப்
புலத்தல் கூடுமோ தோழி!... ...
... ...மார்பகம் பொருந்தி
முயங்கல் விடாஅல் இவையென மயங்கி
யானேம் என்னவும் ஒல்லார் தாமற்
றிவைபா ராட்டிய பருவமு முளவே, இனியே
... ...
நெஞ்சறை போகிய அறிவி னேற்கே.'' [அகம். 26]

என்னும் பாட்டில் மறைவில் நிகழ்ந்ததை மனைவி பின்னர்த் தோழிக்கு எடுத்துரைக்கும் காதல்மாட்சியைக் கண்டு தெளிக.

'புறஞ்சொல்மாணுக்கிளவி' — தலைவனைப் புறந்தூற்றும் புன்சொற்பொருத தலைவி அதை வெறுத்து மறுப்பது.

"அருவி வேங்கைப் பெருமலை நாடற்கு
யானெவன் செய்கோ என்றி, யானது
நகையென வுணரே னாயின்
என்னா குவைகொல் நன்னுதல் நீயே." [குறுந். 96]

என்னும் பாட்டில் தலைவனைப் புறம்பழித்த தோழியைத் தலைவி வெகுளு மிம்மெய்ப்பாடு விளக்கப்பெறுதலறிக.

புறஞ்சொல் நன்றாகாதென வெறுக்குந் தலைவியின் மறுப்புரை, புறஞ்சொல் மாணாக்கிளவி என்று கூறப்பட்டது.

இனி, முன் களவியலில் 'வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல்' என்னும் சூத்திரத்தில், வேட்கை முதல் சாக்காடீறாகக் கூறிய பத்தும் களவிற்குச் சிறந்தனவாதலின், அவை, "சிறப்புடை மரபினவை களவென மொழிப" எனக் குறிக்கப்பட்டன. அதுவேபோல், இங்குக் கூறிய பத்தும் கற்பிற்குச் சிறந்தன வாதலின், "சிறந்த பத்தும் செப்பிய பொருளே" எனப்பட்டன. இன்னும், கரந்தொழுகலால் காமஞ் சாலாத களவினும், வரைந்து உலகறிய உடன்வாழ்ந்து ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றிக் கிழவனும் கிழத்தியும் வாழ்தலால் காமஞ்சான்ற கற்புச் சிறந்தது. அச்சிறந்த வாழ்வு முன் கழிந்த களவின் பயனெனக் கற்பியலிறுதியில் தெளிக்கப்பட்டிருத்தலால், அன்புத்திணையிற் சிறந்தது கற்புக் காதல், அதற்குச் சிறந்தன இங்குக் கூறப்படும் மெய்ப்பாடு பத்தும், எனும் அமைவு தோன்ற, இப்பத்துமெய்ப்பாடுகளையும் 'சிறந்த பத்தும் செப்பிய பொருளே' எனக்கூறிய பெற்றியும் தேறற்பாலது.

25. பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே.

கருத்து:- இது, தலையாய காதல் நிலையாவதற்குக் காதலரிருபாலார்க்கும் வேண்டப்படும் ஒப்புவகை கூறுகின்றது.

பொருள்:-பிறப்பு=தோன்றிய குடிநிலை; குடிமை=ஒழுக்க நிலை; "ஒழுக்க முடைமை குடிமை" என்பதனாலும், பிறப்பு வேறு கூறுவதாலும், இதில் குடிமை ஒழுக்கம் குறிக்கும். ஆண்மை=ஆளுந்திறம்; இது காதலர்க் கின்றியமையா ஒப்பு வகையுள் ஒன்றெனப் படுதலின், இருபாலவர்க்கும் பொது

வாதல் தேற்றம். மனையாட்டி, அயலில்லாட்டி, பெண்டாட்டி, வினையாட்டி என்பவற்றாலும் பெண்பாலார்க்கு ஆட்சியுண்மை துணியப்படும். ஆண்டு=பருவம்; அதாவது வயது; உருவு= வடிவம்; அதாவது 'முப்போ டிளமைமுரணு'' வனப்பு. நிறுத்த காமவாயில்=நிலைத்த காதல் நிலை; நிறை=அடக்கம்; அருள்= பிறர் வருத்தம்பொறுப் பரிவுடைமை; உணர்வு=அறிவு; உணர்ச்சி எனினும் அமையும்; திரு=செல்வம்; இது பொருள் பற்றியதன்று; உள்ள மலர்ச்சி. ''செல்வமென்பது சிந்தையி னிறைவே'' என்பதனாலும் இப் பொருட்டாதலறிக.என முறை யுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகை=என்று நிரலே கூறிய பத்தும் காதலர்க் கின்றியமையா ஒப்பின் வகையவாம்.

குறிப்பு :- ஈற்றேகாரம் அசை. மற்றைய ஏயும் ஒடுவும் எண்ணிடைச்சொற்கள். முன் களவியலில், ''ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின், ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப'' எனும் சூத்திரத்தில், தலைக் காட்சியில் முளைத்த காதல் நிலைத்து வளர்தற் கின்றியமையாதது தலைமக்களின் ஒப்பு என வாளா சுட்டியதால், இங்கு அவ்வொப்பின் வகை விரித்து விளக்கப் பட்டது. இது, களவியலிலேனும் அன்றித் தகவுபெற அகப் பகுதியிலேனும் கூறின் அமையும். ஆண்டுக் கூறுமையால், ஒத்த காதலை வெளிப்படுத்தும் மெய்ப்பாடுகள் கூறி முடித்து, அவை நிலைத்த மெய்க்காதற்கே யுரியவதாலின், அக் காதல் நிலைக் குரியதென முன்தொகுத்துக் கூறியஒப்பு இங்கு வகுத்து விளக்கப்பட்டது.இவைதாமே மெய்ப்பாடாகாமை இவற்றின் தன்மையால் தெளியப்படும்.

26. நிம்பிரி கொடுமை வியப்பொடு புறமொழி
வன்சொல் பொச்சாப்பு மடிமையொடு குடிமை
இன்புறல் ஏழைமை மறப்போ டொப்புமை
என்றிவை யின்மை என்மனார் புலவர்.

கருத்து :- இஃது இவ்வியலிற் கூறிய மெய்ப்பாடுகள் தோன்றுதற்குரிய காதலுக்காகாத குற்றங்களைக் கூறுகின்றது.

பொருள் :- நிம்பிரி=பிறைபொறுப் பெற்றி; அதாவது சகிப்பின்மை. இஃ தழுக்காறன்று. அழுக்காறு தனித்தார் மட்டும் தவறுமாதலானும், இங்குக்காதலர் வாழ்வுக் காகாதன

கூறுவதே கருத்தாதலானும், 'குற்றம் பார்க்கிற் சுற்றமில்லை' யாமாதலானும்: இற்கிழத்திக்கு இன்றியமையா மடன் என்பது தலைவன்குற்றம் தானறியாமை யாதலானும், தலைவனைக் காணுக்கால் அவன் தவறல்லன காணாத் தலைவி, அவனைக் காணுங்கால் தவருய காணுள் என இல்லாளியல் சொல்லப் பெறுதலானும்ஈண்டு 'நிம்பிரி' அழுக்காறு என்னும் பொருமை சுட்டாது. பிழைபொருப் பெற்றியையே குறிப்பது தெளிவு. அஃதுளதாயின் காதல்வாழ்வுக்கு ஏதமாதலின் விலக்காயிற்று. கொடுமை=அறனழிய நெறிபிறழு மியல்பு. வியப்பு=மருட்கை; இதை அற்புதம் என்பர் வடநூலுடையார். இது ஒத்த காதலுக்கு ஒல்லாக் குற்றமாகும். மருட்கை மதிமை சாலாதாதலானும், அஃதுள்வழித் தலையாய காதல்நிலையாமை யானும்,* அதுவும் விலக்காயிற்று. புறமொழி=பழிதூற்றுதல்; இல்லாட்கு நல்லறம், "புறஞ்சொல் மாணுக்கிளவி" யென முன் கூறியதனுலும், பழிதூற்றும் தவறுடைமை காதல் வாழ்வுக்கு ஏதம்பயக்குமாதலாலும், அது விலக்குதற் குரிய இழுக்காயிற்று. வன்சொல்=வருத்தமுறுத்தும் கடுஞ்சொல்; பொச்சாப்பு=சோர்வு. இஃது உவகை மகிழ்ச்சியிற் பிறப்பதாகலின், காதற்கடனிகந்து ஏதந்தரும் தவருதும்.

மடிமை=சோம்பர்; குடிமையின்புறல்=தலைவி தன குடியுயர்வுள்ளி யுவத்தல்; இது கற்புறுகாதலுக் கொல்லாது. முன்

* வணிகனும் தன்கைப் புக்க மாங்கனி பின்னைக் காணுன்
தணிவரும் பயமேற் கொள்ள உள்ளமுந் தடுமா றெய்தி
அணிகுழ லவரை வேறோர் அணங்கெவக் கருதி நீங்குந்
துணிவுகொண் டெவர்க்குஞ் சொல்லான் தொடர்பின்றி
யொழுகு நாளில்,
மற்றவர் தம்மை நோக்கி மானுட மிவர்தா மல்லர்
நற்பெருந் தெய்வ மாதல் நானறிந் தகன்ற பின்பு
பெற்றவிம் மகவு தன்னைப் பேரிட்டே னுத லாலே
பொற்பதம் பணிந்தேன் நீரும் போற்றுதல் செய்மின் என்றான்.
(காரைக். அ. பு. 31, 47)

கற்பறக்காதல்வாழ்விற் காரைக்காலம்மையாரின் அற்புதச் செயல் கண்டு அவ் வம்மையை அணங்கென மருண்ட பரமதத்தனுக்குக் காதல் நீங்கியதால், வியப்பு காதலுக்கு ஏலாக்குற்றமாதல் காண்க.

களவியலில் இருவர்க்கும் குடிமை ஒப்புமை நன்றும், அன்றேல் தலைவன் மிக்கோனாதல் தவறாகாது எனக் கூறி, எஞ்ஞான்றும் தலைவி உயர்வைத் தவிர்த்தது; அது தலைவனுக்கு இழிவுணர்த்தி ஏதம் விளைக்குமாதலின். அதனால் அது மெய்க் காதலுக்கு இழுக்காயிற்று. 'ஏழைமை' இங்கு எளிமை, அதாவது தணிவுப் பொருட்டு. தணிவுணர்வு மறப்பது அன்பொழுக்கத்திற் காகாத தவறு. இனி, ஏழைமை வெண்மையறிவெனின், தலைவிக்கு வேண்டப்படும் புரையறமறியல் கூடாதாகலின், அது பொருளன்று. அஃகி அகன்ற அறிவுடையளாயினும், பிற பெருமை அனைத்துமுடையளாயினும், தணிவொடு பணிதலும், தாழ்ந்தவனெனினும் தலைவனுயர்வு தன்னுள்ளத்து நிறுத்தலும் காதற்றலைவிக்கு வேண்டும். அதனால், தலைவி தன்தாழ்வு மறத்தல் இல்லறக்காதலுக்கு இழுக்கென விலக்கப்பட்டது. தலைவிக்கு உயர்குடியுவகை விலக்கியதோ டமையாது, தன் பணிவு மறவாது தலைவனுயர்வுள்ளலு மின்றியமையாதென வற்புறுத்துங் குறிப்பால், குடிமை யின்புறல் கூடாதென்பதனோடு ஏழைமை மறப்பும் விதந்து விலக்கப்பட்டது.

இனி ஒப்புமையாவது, தலைவனைப் பிறரொடு ஒப்ப நினைப்பது; அந்நினைவும் கற்பறமழிக்கும் இழுக்காமாதலிற் கடியப்பட்டது. முன் எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோடல் வேண்டப்பட்டதெனின், அது மலர் மதிபோன்ற பொருள்களை அவற்றிற் கேற்கும் தலைவன் உறுப்போ டொப்புமைகோடலே குறித்தலின், அது குற்றமற்ற காதற்குறிப்பு எனக்கொள்ளப்பட்டது. இங்குப் பிறரொடு தலைவனின் ஒப்பு நினைப்பது பெண்மைக் கேலாப் பிழையாதலின், அது கடியப்பட்டது. என்றிவை யின்மை=எனக் குறித்த குற்றங்கள் இல்லாமை (காதலர்க்கு வேண்டும்.) என்மனார் புலவர்=என்று கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :- இதில் ''ஒடு''க்கள் எண் குறிப்பன. குடிமை யின்புறலை இளம்பூரணர் ஒரு தொடராகவே கொண்டு, ஏழைமைமறப்பை இரண்டாக்கிக் குற்றம் பதினொன்று எனக் கொள்வர். பேராசிரியர் குடிமையும், இன்புறலும் என வெவ்வேறு பிரித்துப் பன்னிருகுற்றம் எண்ணிக் காட்டுவர். குடிமை காதலர்க்கு வேண்டப்படும் ஒப்பு வகையுள் ஒன்றெனவும்,

(மெய்ப். சூத். 25) இன்புறல் உண்மைக் காதற் குறிப்பென்றெண்ணப்படும் மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றெனவும் [மெய்ப். சூ. 12] இவ்வியல் முன் சூத்திரங்களிற் குறிப்பதனால் அவற்றைக் காதற் கொல்லாக் குற்றமென் றிங்குத் தொல்காப்பியனார் கடிந்தாரெனக் கோடல் முன்னொடு பின் முரணுவதால் எனைத்தானும் எண்ணற்பாற்றன்று. ஆதலின், குடிமையின் புறலை ஒரேதொடராக் கொண்டு பிறப்பின் பெருமிதம் தலைவிக் கேலாத் தவறெனக் கூறுவதே கருத்தாதல் தேற்றம். அதுவே போல் மறப்பை ஏழைமையின் வேறுகப் பிரித்தலும் பொருந்தாது. மேலே பொச்சாப்பு மெய்க்காதற் குறிகளுள் ஒன்றெனக் கூறப்படுதலின், அதனையே மறப்பெனச் சொன்மாற்றிக் காதற்கேலாக் குற்றமெனக் குறிப்பதாய்க் கருதற்கில்லை. அன்றியும், ஏழைமையுணர்வு நன்ருவதன்றிக் காதல்வாழ்விற் கடிவரையின்று. ஆதலின், அவ்விரண்டையும் ஒருங்கெண்ணி, ஏழைமைமறப்பைக்குற்றமாக்கொள்வதே ஒருதலை. இன்னும் மேலிரு சூத்திரமும் பத்தே கூறுதல் நோக்க, ஈண்டு மவ்வாறு பத்தெனக் கொள்வதே ஏற்புடையதாகும். இனி, ''இன்மை என்மனார்'' என்பதைக் காதலர்க்கு இன்மை வேண்டும் என விரித்தது, பொருள் விளங்கும் பொருட்டும், ''இன்மை வேண்டும்'' என நிற்பிற் பொருள் முடியாமை யானும்என்க.

கூறிய பத்துக்குற்றங்கள் உள்வழி, உண்மைக் காதல் நிலையாதாதலின், காதல் மெய்ப்பாடுகளைக் காணுதல் அவையற்ற இடத்தாமெனச் சுட்டுதற்கு அவை இவ்வியலிறுதியிற் கூறப்பட்டன.

27. கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்க் கல்லது தெரியின்
நன்னயப் பொருள்கோள் எண்ணருங்
குரைத்தே.

கருத்து :- இது மெய்ப்பாடுகளுக்குப் பொதுப் புறனடையாய், அவற்றினியல்பும் குறிப்பும் நுண்ணறிவில்லார்க்கு எண்ணவொண்ணாமையும் கூறுகின்றது.

பொருள் :- கண்ணினும் செவியினும் நுண்ணிதின் உணரும் உணர்வுடைமாந்தர்க்கல்லது=காண்பதும் கேட்பதும் ஆசற ஆயும் நுண்மாண்நுழைபுலனுடையார்க்கன்றி; நன்னயப்

பொருள்கோள்=சிறந்த நயத்தகு மெய்ப்பாடுகளின் இயல்பும் குறிப்பும் உணர்ந்து கோடல்; தெரியின்=ஆராயுங்கால்; என்னாருங் குரைத்து=நினைதற்கரிது.

குறிப்பு :- முதலிருசொல்லி னும்மைகள் எண்குறிப்பன. குரையும், ஈற்றேகாரமும் அசைகள்; மெய்ப்பாடு உள்ளுணர்வைக் கொள்ளுதற்குதவும் குறிப்பாய்ச் சொல்லினும் செயலினும் தோற்றுமாதலின், கண்டதும் கேட்டதும் யாப்புறக் கொண்டு அது விளக்கும் உளக்கிடையளக்கும் நுண்ணுணர்வு அருமைத்தென்பதைத் தெரிப்பது இச்சூத்திர நோக்காம்.

''ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.'' [குறள். 702]

எனும் பொருளுரையில், கூருது நோக்கிக் குறிப்பறிதலின் அருமை கூறப்படுதலறிக.

''செருஅச் சிறுசொல்லும் செற்றார்போ னோக்கும்
உருஅர்போன் றுற்றார் குறிப்பு.'' [குறள். 1097]

என்பதில் தலைவியின் செறுநோக்கின் அன்புண்மையைக் கண்ணினும், சிறுசொல்லின் அன்புண்மையைச் செவியினுமாகத் தலைவன் தன்னுண்ணுணர்வால் திண்ணிதி னுணர்தல் காண்க.

இனி, 'கண்ணிற் சொலிச் செவியினோக்கும்' என வரும் பாட்டால் அகத்திற்போலப் புறத்திலும் மன்னர் உள்ளுணர்வுகளைக் கண்ணினும், செவியினும் நுண்ணிதின் உணருமாறுங் கருதுக.

மெய்ப்பாட்டியலுரை முற்றிற்று.

தொல்காப்பியர் பொருட்படலம்

உள்ளுறைகள்

உள்ளுறை என்பது புதை பொருள். சொற்களின் செம் பொருளன்றிக் 'கூற்றினகத் தடங்கிநின்று உய்த்துணரத் தோன்றும் மறைபொருளை உள்ளுறை என்பர் தமிழ்நூற் சான்றோர். உள்ளுறை என்பது வெளிப்படையின்றிக் கூற்றி னுள்ளே குறிப்பாய்உறைவது [தங்குவது] எனப் பொருள்படும். எனவே, கூறிய சொற்பொருளின் புறத்தே குறிப்பிற் கொள்ளு மாறு கூற்றினுள்ளே எஞ்சி நிற்கும் பிறிதொரு பொருளே உள் ளுறை அல்லது எச்சம் எனப்படும். குறிப்பிற் கொள்ளும் உட் பொருள் சொற்களிலும் சொற்றொடர்களிலும் அமைதல் கூடும். சொல்லெச்சக் குறிப்பியல்களைத் தொல்காப்பியர் சொற்படலத்தில் 'எச்சம்' 'குறிப்பு' எனப் பலவாறு சுட்டி விளக்கினர். சொற்றொடர்களாலமையும் செய்யுளில் புலவர் தங்கருத்தைப் பட்டாங்குக்குக் கூறுவது தவிர, மறைபொரு ளாகத் துறைபல புனைந்து உய்த்துணரவைக்கும் உள்ளுறை களைத் தொகுத்து, அவை [1] தம்மியல்பால் இருதிறப்படு மெனவும், [2] கூறும் புலவர் குறிக்கோளால் ஐந்து வகைப் படுமெனவும் பொருட்படலத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

I. செய்யுளுறுப்பாம் உள்ளுறைகள் தம்மியல்பால் இரு வகையாமாறு :—

[1] சொற்பொருளின் வேருய்க் குறிப்பிற்ருேன்றும் மறை பொருளைக் கூறுஞ்சொற் றுணைகொண்டே நுனித்தாய்வோர் உய்த்துணரத் தோற்றுவிக்கும் கூற்றைச் ''சொல்லொடுமுடிவு கொளியற்கை புல்லிய கிளவி'' எனவும், [2] புலவன் நோக் குணர்த்தக் கூற்றுச்சொல் துணையாகாமல், கூறும் முறை ஒலி முதலிய பிற அடையாளம் அல்ல குறிப்பால் அதனை உய்த் துணர வைக்தும் கூற்றைக்''குறிப்பொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய கிளவி'' எனவும்,தொல்காப்பியர் செய்யுளியல் விளக்கு கிறது.

"சொல்லொடும் குறிப்பொடும் முடிவு கொளியற்கை
புல்லிய கிளவி எச்சமாகும்." [செய்யுளியல் சூ. 198]

என்பது இதுபற்றிய செய்யுளியற் சூத்திரம்.

[1] சொல்லொடு முடிபுகொள் உள்ளுறைக்குச் செய்யுள் :

"பைங்காற் கொக்கின் புன்புறத் தன்ன
குண்டுநீ ராம்பலுங் கூம்பின, இனியே
வந்தன்று வாழியோ மாலே,
ஒருதா னன்றே கங்குலு முடைத்தே."

[குறுந். செய்யுள் 122]

இதில், "வாழியோ" என்ற சொல் குறிப்புமொழியாய், நோய்தரவந்த மாலையைத் தனிமையால் நொந்து வெறுக்கும் தலைவியுணர்வைச் சுட்டி முடிவுகொள்ளுதலறிக. "வெட்சிக் கானத்து" என்னும் [புறம். 202-ஆம்] பாட்டில், பாரிமகளிரைக் கொள்ள மறுத்த இருங்கோவேளை வெறுத்துக் கூறுங் கபிலர் "கைவண்பாரி மகளிரென்ற வென், தேற்ருப்புன்சொல் நோற்றிசிற்பெரும ! விடுத்தனென், வெலீயர் நின்வேலே" என்றதுமிவ்வகைக் குறிப்பு மொழியே என்பர் புறநானூற்றின் பழையவுரைகாரர். "ஒல்லுவதொல்லும்" [புறம். 196] எனும் ஆவூர்மூலங்கிழார் பாட்டில்,

"......... ....
அனைத்தா கியரினி யிதுவே, எனைத்துஞ்
சேய்த்துக் காணது கண்டன மதனல்
நோயில ராகநின் புதல்வர்; யானும்
....
செல்வ லத்தை; சிறக்கநின் னளே."

எனும் வாழ்த்து மித்தகைத்தாதலுங் காண்க.

[2] இனி, குறிப்பொடு முடிவுகொள்ளியற்கைய உள்ளுறை வருமாறு :-

"கருங்கால் வேங்கை வீயுறு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையிற் ரேன்றுங் காட்டிடை
எல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லை யல்லை நெடுவெண் ணிலவே." [குறுந். 47]

இந் நெடுவெண்ணிலவினார் பாட்டு, தோழி தலைவனிரவு வருதல் ஒல்லாதெனச் சொல்லி, குறிப்பால் வரைவுகடாவும் கருத்தொடு முடிவுகொள்ளியல்பிற்றாதல் காண்க.

இச் சூத்திரத்திற்கு. ''பொருள் முடிக்க வேண்டப்படும் பிறிதொரு சொல் எஞ்சி வருவது சொல்லெச்சம்'' எனவும், ''பிறிதொரு சொல் வேண்டாமல் தானே நின்று சொற்பொரு ளன்றிப் பிறிதொரு பொருள் சுட்டுவது குறிப்பெச்சம்'' எனவும் 'இருவகைத் தாம்' எனப் பொருள் கூறுவர் பழையஉரைகாரர். அவ்வெச்சங்கள சொல்லளவில் அமைவன, சொற்படல எச்ச வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இங்குச் சொற்றொடர்ச் செய்யு ளில் கூறப்படும் இவ்வெச்சங்கள் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டும் யாப்பின் வழித்தாய செய்யுளுறுப்பாய் ஓர் கூற்றின் பாற்படும். [கூற்றெனினும் கிளவியெனினும் ஒக்கும்]. இவை சொல்லெச்சங் குறியாமல் கிளவிச் சொற்களின் உள்ளுறை யாம் பொருளெச்சத்தையே குறித்து வரும். சொல்லும் அதன குறிப்புமாய் நிற்கும் சொல்லெச்சங்கள் சொல்லளவில் அமைந்து, ''பிரிநிலை'' முதல் பத்து வகைப்படும் என முன் எச்சவியலிற் கூறப்பட்டன. செய்யுளுறுப்பாம் உள்ளுறைச் சொற்றொடர்ப் பொருளெச்சங்கள், சொல்லோடு முடிவு கொளியற்கைய [1] குறிப்பொடு முடிவு கொளியற்கைய [2] என்றிருவகைத் தாம். சொல்லெச்சங்களை 'அவைதாம் தத்தம் குறிப்பின் எச்சம் சுட் டும்' என முன் எச்சவியலிற் கூறியதன் பிறகு, இங்குச் சொற் றொடர்ப் பொருளெச்சங்களைச் ''சொல்லொடும் குறிப்பொடும் முடிவுகொளியற்கைய'' எனவும், எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிப் பொருட்புறத்ததுவே'' எனவும் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியரே வேறு கூறுதலால், இவ்வீரெச்ச வகைகளும் வெவ்வேறினமென்பதே அவர் கருத்தென்று தெற்றென விளங் கும். இவற்றுள் சொல்லளவிற்றாய முன்னவை பத்தும் சொல் லதிகார எச்சவியலில் ''பிரிநிலை வினையே''என்னும் 34-ஆவது சூத்திர முதல்''சொல்லெனெச்சம்''என்னும் 45-ஆவது சூத்திர மீறாகப் பல சூத்திரங்களால் தெளிக்கப் பெற்றிருப்பதாலும், அவற்றிற் சொற்குறிப்பெச்சம் ''அவை தாம், தத்தம் குறிப்பின் எச்சமாகும்'' எனும் 44-ஆம் சூத்திரத்திலும், சொல்லெச்சம் ''சொல்லெனெச்சம், முன்னும் பின்னும் சொல்லள வல்லது

எஞ்சுதலிலவே'' எனும் 45-ஆம் சூத்திரத்திலும் தனித்தனியே விளக்கப்பட்டிருப்பதாலும், சொல்லிலக்கணத்தின்பாற் பட்ட அவ்வெச்சங்கள் அமைவுபட ஆண்டுச் சொற்படல எச்சவியலில் கூறப்பெற்றவற்றையே ஈண்டுச் செய்யுளியலில் மீண்டும்கூறும் குற்றமுடையர்தொல்காப்பியர் என்பது பொருந்தாமையாலும், இச் செய்யுளியற் சூத்திரத்திற்குப் பழைய உரைகாரர் கூறும் பொருள் பொருந்தாமை அறிக.

II. இனிச் செய்யுளை ஆக்கும் புலவனின் நோக்கங் கொண்டு உள்ளுறை ஐந்து வகைப்படும் என்பதைத் தொல் காப்பியர் ''உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப் பெனக்—கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே'' எனும் பொருளியல் 46-ஆம் சூத்திரத்தால் விளக்கினர்.

[i] இவற்றுள் உடனுறை என்பது இறைச்சியாதம். ஒரு கூற்றில் வரும் சொற்களின் வெளிப்படைச் செம்பொரு ளின் வேருய் அக்கூற்றில் உள்ளுறுத்திறுவது 'இறைச்சி' அல் லது 'உடனுறை' எனப்படும். 'இறுதல்', 'இறைச்சி' என்பன 'தங்குதல்' அதாவது 'அடங்கி நிற்பது' எனும் பொருள் தரும். எனவே, ஒரு கூற்றில் அதன் மொழிப்பொருளின் புறத்தே ''திறத்தியல் மருங்கிற்றெரியுமோர்க்கே'' உய்த்துணரப் புல னுகும் புதைபொருளை இறைச்சி எனவும், உடனுறை எனவும் வழங்குவர் பண்டைப்புலவர் அது, ''இறைச்சிதானேபொருட் புறத்ததுவே'' (சூ.33) ''இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளு மாருளவே'' (சூ.34) ''அன்புறு தகுந''... [சூ.35] எனும் பொருளியற் சூத்திரங்களால் விளக்கப்படும். இறைச்சியா முள் ளுறைக்குச் செய்யுள்:—

''நசைபெரி துடையர், நல்கலு நல்குவர்;
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்
மென்சினை யாஅம் பொளிக்கும்
அன்பின, தோழி! அவர்சென்ற வாறே''.

[குறுந். 37]

இக்கூற்றில் ஒப்புக்குறிப்பின்மையால் உள்ளுறையுவமம் கொள்ளற்கில்லை. எனில், ஆண் யானை தன் பிடியின் பசி தீர்க்க யாமரத்தின் பட்டையுரித்தூட்டும் காதற்காட்சியுடைய வழியிற்

சென்ற தலைவன் அக்காட்சியாற் றலைவியைத் தான் உடன் இருந்து பேணி இன்பம் நுகர்வித்தாற்றும் தன் ஆண்மையறத்தை நினைப்பதும் நினைத்து மீள்வதும் கூடுமென்னும் குறிப்புடைமையா லிஃதிறைச்சியாதல் காண்க.

[ii] உள்ளுறை உவமமாவது ஒப்பும் பொருளும் ஒருங்கு புலப்படவரும் ஏனை உவமம் அல்லது செவ்வொப்பணி போலாது, கூறப்படும் கருப்பொருட் செய்தியினகத் தடங்கி, அச்செய்தியே ஒப்பாய், அது விளக்கும் பொருள் கூருக்குறிப்பாய் உய்த்துணர்வோரால் மட்டும் அறிய நிற்பது.

உள்ளுறை உவமம், அகத்திணை இயலில்

[1] ''உள்ளுறை தெய்வ மொழிந்ததை நிலமெனக்
கொள்ளு மென்ப குறியறிந் தோரே''

[அகத். சூ.50]

[2] ''உள்ளுறுத் திதனோ டொத்துப்பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத் துரைப்பதே உள்ளுறை யுவமம்''.

[அகத். சூ.51]

எனும் சூத்திரங்களால் தெளிக்கப்பட்டது.

உள்ளுறை உவமம் வருமாறு:—

'' கொடிப்பூ வேழம் தீண்டி அயல
வடுக்கொள் மாஅத்து வண்டளிர் நுடங்கும்
மணித்துறை யூரன் மார்பே
பனித்துயில் செய்யு மின்சா யற்றே''. [ஐங். 14]

இதில், கொடிப்பூவேழம் பரத்தையாகவும், மா தலைவியாகவும், வேழம் தீண்டி வடுப்படு மாவின்வண்டளிர் நுடங்கல் பரத்தைநலிய வருந்துந் தலைவியின் மெலிவாகவும், (தெய்வ மொழிந்த) மருதநிலக் கருப்பொருள்களை நிலனுக்கி அவற்றால் ஒப்புப் பொருளை உள்ளுறுத்தமைத்தலால், இஃ துள்ளுறை யுவமமாகும்.

(iii) சுட்டு என்பது ஒரு கூற்றின் வெளிப்படையான சொற்பொருளன்றி அக்கூற்றின் உள்ளுறையாகப் பிறிதொன்றைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதாகும். கருதிய பொருளைக் கூற்றின் சொற்றுணைகொண்டே சுட்டுவதும்,சொற்பொருளின்

புறத்தே குறிப்பாலுணரச் சுட்டுவதும் எனச் சுட்டு இரு வகைத்தாம். இவை முறையே 'சொல்லொடு முடிவு கொள் இயற்கை புல்லிய கிளவி', (1)குறிப்பொடுமுடிவுகொளியற்கை புல்லிய கிளவி, [2] என வகுத்துக் கூறப்பட்டன.

(1) இவற்றுள் முன்னது கூற்றின் சொற்றுணைகொண்டே செய்யுளிற் புலவன் உட்குறிப்பை உணர்த்துவதாகும்.

'' ஒப்பொடுபுணர்ந்தஉவமத்தானும்,தோன்றுவதுகிளந்த துணிவினானும்,'' என்றிருவகைத்தாம் பிசிநிலைகளும் ''சொல் லொடு முடிவு கொளியற்கையவாம் சுட்டி லடங்கும், 'பிறை கௌவி மலை நடக்கும்' என்னும் ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமம், அக்கூற்றின் சொற்றுணை யானே யானையைச் சுட்டுவதாயிற்று. இனி,

'' நீராடான் பார்ப்பான், நிறஞ்செய்யான்,
நீராடின் ஊராடும் நீரிற்காக்கை.''

என்பதில், ஒப்பின்றிக் ''கூறுவோன் உள்ளத்திற் தோன்றுவது கிளந்த துணிவுறு'' கூற்றும் அதன் சொல்லாற்றலாலேயே நெருப்பைக் குறிப்பதாயிற்று. இவ்வாறு இவ்விருதிறப் பிசி நிலை வகையும் 'சொல்லொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய கிளவி' யாதல் கண்கூடு. உற்று நோக்கின், உள்ளுறை உவம மும், 'சொல்லொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய' உள்ளுறை யேயாம். உள்ளுறை யுவமம் யாண்டும் கருப்பொருள்பற்றியே வரும்; சுட்டுக் கவ்வரையறையில்லை.

[2] இனி, ''எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிப் பொருட் புறத்ததுவே குறிப்பு மொழியாகும்'' [செ. சூ. 172] என விளக்கப் பெற்றவை 'குறிப்பொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய' சுட்டு வகையாகும். 'கற்கறிக்க நன்கட்டாய்' என்பது போல்வன இவ்வகைச் சுட்டாகும். உறந்தையைப் 'பறவாக் கோழி' என்பதும், சேரர் பேரூரைப் 'பூவா வஞ்சி' என்பதும் போல்வன இதன்பாற்படும். இவையே போல் இறைச்சி வகையும் ஓரளவு ''குறிப்பொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய'' உள்ளுறையாகும். இவற்றிடை வேற்றுமை பின்னர்க் காட்டுதும.

[iv] சிறப்பென்பது, ''புகழொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன்றாகி,'' வெளிப்பட விரியாது (124), கூற்றானன்றிக் குறிப்பால் உணர்த்தும் 'புகழொடு புணர்ந்த அங்கதச்' செய்யுளும், அன்ன பிறவுமாகும். இது அங்கதத்தின் ஒருவகையாய்ப் ''புகழொடும் பொருளொடும் புனர்ந்தன்றாயிற் செவியுறைச் செய்யுள் என்மனார் புலவர்'' [செ. சூ. 124], எனும் சூத்திரத்தால் தெளிக்கப்பெற்றது.

சிறப்புக்குச் செய்யுள் :-

'' பாரி பாரி என்று பல வேத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப புலவர்;
பாரி ஒருவனு மல்லன்;
மாரியு முண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே.'' [புறம். 107]

இது பழிப்பதுபோலப் புகழ்வதால், சிறப்பென்னு முள்ளுறையாயிற்று.

[v] 'நகை' என்பது பழிகரக்கு மொழிகரந்து, வசையொடு வரும் அங்கதச் செய்யுளும். அது போல்வன பிறவுமாகும். இது செய்யுளியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

''வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயின்
அங்கதச் செய்யுள் என்மனார் புலவர்.'' [செய்.சூ. 129]

'' மொழிகரந்து சொல்லினது பழிகரப் பாகும்.''
[செய். சூ. 126]

பட்டாங்குக் கரவாவசைகூறும் செம்பொருளங்கதம் உள்ளுறையாகாமை வெளிப்படை.

நகை என்னு முள்ளுறைக்குச் செய்யுள் :—

'' இவ்வே, பீலியணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்டிரள் நோன்காழ் திருத்திநெய் யணிந்து
கடியுடை வியனக ரவ்வே; அவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ
....
அண்ணலெங் கோமான் வைந்நுதி வேலே.''
(புறம். 95)

[குற்றில=குறிய குடிசை யுற்றுள.]

இது, தொண்டைமானை ஔவை புகழ்வதுபோலப் பழிப்ப தால், வசைகரந்த அங்கதமாம் 'நகை' என்னும் உள்ளுறை யாதல் காண்க.

இதன் பிற்பகுதி அதிகமானைப் பழிப்பதுபோலப் புகழும் சிறப்பென்னும் உள்ளுறையாதலுமறிக.

III. இனி, உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி, இவை தம்முள் அறியக்கிடக்கும் வேறுபாடுகளும், இவற்றிற்கும் சுட்டு என் னும் உள்ளுறைக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளும்பற்றிப் பல்காலும் பலவாறு மயக்கம் நேருகிறது. அதனால் அவற்றின் இயல்பையும் சிறிதாராய்ந்து தெளிய முயல்வது ஈண்டு வேண்டப்படுவதாம். ஆகவே, இவற்றினியல் விளக்கும் தொல் காப்பியர் சூத்திரங்களால் தேறத்தகுவனவற்றைத் தேர்ந்து தெளிதல் இன்றியமையாதது.

III. [i] (1) 'உள்ளுறை உவம'த்தை அகத்திணை இயலில் மூன்று சூத்திரங்களால் விளக்குவர். [1] ''உள் ளுறை உவமம்'ஏனை உவமமெனத்—தள்ளாதாகும்திணையுணர் வகையே'' [அகத். சூ. 45]

குறிப்பால் வரும் 'உள்ளுறை உவமம்', செவ்வொப்பணி போலாது, யாண்டும் காதலொழுக்கம் உணர்த்துதல் தவிராது என இச்சூத்திரத்திற்கூறி, இவ் வீருவமங்களுள் உள்ளுறை உவமத்தின் இயல்பை அடுத்த சூத்திரத்தாற் கூறுவர்.

[2] ''உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலனெனக்
கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தோரே.''

[அகத்திணை சூ. 46.]

என்பது இரண்டாம் சூத்திரம். இதனால் தெய்வம் தவிரப் பிற கருப்பொருள்களுள் ஒன்றைக் களனாகக் கொண்டே உள் ளுறை உவமம் வரும் என்பது பெறப்படுகின்றது. கூறப்படும் கருப்பொருட் செய்தியே, ஒப்பாய், கூறக் கருதிய பொருள் அவ்வொப்பின் உள்ளுறையாய், புலனன்குணர்வோர்க்கு உய்த்துணரத் தோன்றும் கூருக் குறிப்பாய்க் கருப்பொருளில் மறைந்துதோன்றுவதே உள்ளுறை உவமத்தின் இயலாதலின், கருப்பொருட் டொடர்பு இதற்கு இன்றியமையாததாகும்.

[3] "உள்ளுறுத் திதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென
உள்ளுறுத் திறுவதே உள்ளுறை உவமம்"

(அகத்திணை சூ. 47.)

என்பது இவ் வுவமம் பற்றிய மூன்ரும் சூத்திரம். உள்ளுறை உவமத்துக்குக் கருப்பொருட்சார்பு இன்றியமையாத தென முன் சூத்திரத்திற் கூறி, இதில் 'கூறப்படும் கருப் பொருட்செய்தியே வெளிப்படு பொருளாய் நிற்க, அதனகத் தடங்கி அச்செய்தியே ஒப்பாகி, அதை ஒத்துக் கூறக்கருதும் பொருள் குறிப்பால்உணர நிற்பதே'உள்ளுறை உவமம்'என்று அதனியல் விளக்கப்பட்டது.

எனவே, இம்மூன்று சூத்திரங்களால் முறையே உள்ளுறை உவமம், [1] அகத்திணைவகை உணர்த்தல் தவிராதென்பதும், (2) கருப்பொருட் செய்தியுள் கூறுக் குறிப்பாய் அடங்கி நிற்பதும், [3] அக் கருப்பொருட் செய்தியே ஒப்பாய். அவ் வொப்புக்கேற்ப அதைஉய்த்துணர்வோர்க்குக்கருதியபொருள் புலப்படுமாறு அமைவதும். இவ் வுவம உள்ளுறையின் இயல்க ளெனத் தெளிக்கப்பட்டது. சுருங்கச் சொல்லின். உள்ளுறை உவமம் [1] ஒப்பு அல்லது உவமத்தின் ஒருவகையாய். அக வொழுக்கவகை விளக்கத் தவிராதென்பதும், [2] அது தெய்வம் தவிர யாதானும் ஒரு கருப்பொருளைக் கந்தும் களனுமாய்க் கொண்டே வருமென்பதும், [3] அடைவு படக் கூறப்பட்ட கருப்பொருட் செய்தியினடங்கி அதுவே ஒப்பாக அவ்வொப்புக் கேற்ற பிறிதொரு பொருளாய்க் கூற்றின் புறத்தே குறிப்பால் உணரத் தோன்றும் என்பதும், இம் மூன்று சூத்திரங்களின் கருத்தாகக் காண்கின்ரேம்.

"இருஞ்சா யன்ன செருந்தியொடு வேழம்
கரும்பின் அலமரும் கழனி ஊரன்." [ஐங்.18]

இதில், 'வாட்கோரையொடு கொறுக்கைப்புல்லும் கரும் போடசையும் வயலூரன்' என்றது, பரத்தையர் தம்பாங்கிய ரொடு 'குலமகளிரொப்பச் செம்மாக்க அவர்பால் ஒழுகும் தலைவன்' என்பதைக் குறித்தலால், இது கருப்பொருளை நிலனு கக் கொண்டெழுந்த உள்ளுறை உவமமாயிற்று.

III [i] [2] இனி, 'இறைச்சி'யாவது ஒரு கூற்றின்புறத்தே அதன் மொழிப்பொருளின் வேருய் நுனித்து நோக்குவார்க்கு மட்டும் குறிப்பாலறியத் தோன்றும் மறைபொருளாம். இதனை 'வியங்கியம்' எனவும், 'தொந்யார்த்தம்' எனவும் கூறுவர் வடநூலார். இவ் விறைச்சியியல் [அ] ''இறைச்சிதானே பொருட்புறத்ததுவே'' எனும் பொருளியற் சூத்திரத்தால் பெறப்படுகின்றது. இதில் கூறப்பட்ட 'பொருள்' என்பது கூற்றின் சொற்பொருளேயே குறிக்கும். ''எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிப் — பொருட் புறத்ததுவே குறிப்பு மொழியாகும்'' என்பதனுலும் தொல்காப்பியரின் இக்கருத்து வலியுறுதல் காண்க. இது கருப்பொருளைப் பற்றிவருமென யாண்டும் தொல்காப்பியர் கூற்ருனும் குறிப்பானும் உணர்த் தாமையின், அஃதவர் கருத்தன்மை அறிக. ''இறைச்சிதானே உரிப்புறத்ததுவே'' எனும் பாடம் ஏடு பெயர்த் தெழுதுவோர் பிறழக் கொண்டதாகத் தோற்றுகிறது. உரிப்பொருட்சிறப்பை விளக்கும்அகத்துறைச் செய்யுளில் உள்ளுறை உவமம்போலவே பெருவழக்காய் ஆளப்படுவது இறைச்சி. இறைச்சியால் உணர்த்தப்படுவதுஉரிப்பொருளேயாகும். அதனுல் உரியையே சிறப்பாய் விளக்கும் இறைச்சியை 'உரிப் புறத்தது' எனக் கூறுவது அதனியலுக்கு முரணுவதால், அப்பாடம் பொருந் தாமை அறிக.

இச் சூத்திரத்தின் நேரிய பாடங்கொண்ட நச்சினுர்க்கினியர் 'உவமம் சுட்டாக் கருப்பொருள் தன்னுள்ளே தோன்றும் பிறிதொரு பொருளைக் குறிப்பது இறைச்சி' என இச் சூத்திரத் திற்குப் பொருள் கூறுவர். கருப்பொருளின் சார்பு உள்ளுறை உவமத்துக்குப் போல இறைச்சிக்கும் வேண்டப்படுவதான குறிப்பே இறைச்சி பற்றிய தொல்காப்பியர் சூத்திரங்கள் ஒன்றிலேனுமில்லாதது கருதற்பாலது. கருப்பொருட் சார்பு இறைச்சிக்கும் இன்றியமையாததாக நச்சினுர்க்கினியர் கொண்டதினுலேயே, கருப்பொருளையே பற்றுக் கோடாய்க் கொண்டுவரும் உள்ளுறை உவமத்துக்கும் அதை வேண்டாத இறைச்சிக்கும் வேறுபாடு விளங்காமல் மயங்க நேர்ந்தது.

[ஆ] ''இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா றுளவே
திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே.''
[பொருளியல் சூ. 34]

எனும் பொருளியற் சூத்திரத்தையும்,இறைச்சியினியல்பே கூறுவதாகக் கொண்டு அதற்கு வேறுபொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். இவர், இறைச்சி கருப்பொருளைச்சார்ந்தே வருமெனக் கருதினராதலின், இச் சூத்திரம் கருப்பொருட் டொடர்புடைய உள்ளுறை உவமத்தினின்றும் இறைச்சியை வேறுபடுத்திக் கூறவந்தது போலக் கொண்டு, இதற்குப் பொருந்தாப் பொருள் கூறுவாராயினர். அது சூத்திரச் சொற் போக்குக்கும் நூல்நோக்குக்கும்ஒவ்வாது. ''முன்னைச் சூத்திரத் திற் கூறியாங்கு,ஒரு கூற்றில் அதன்சொற்பொருளின் வேறாய் இறைச்சி எனும் உள்ளுறை அதாவது மறைபொருள் தோன்று வதும் தவிர, அவ்விறைச்சி அல்லது மறைபொருளினின்றும் நுணுகி ஆராயும் திறனுடையார்க்குப் புலனாகும் மற்றொரு மறைபொருட்குறிப்புத் தோன்றுவதும் உண்டு,'' என்பதே இச்சூத்திரத்திற்குரிய நேரிய பொருளாகும். இதற்கு இளம் பூரணர் தரும் உரையும் இக்கருத்தையே வலியுறுத்தும். ''இறைச்சிப்பொருள்வயிற் றோன்றும் [பிறிதுமோர்] பொருளும் உள, பொருட்டிறத்தியலும் பக்கத் தாராய்வார்க்கு'' என்பது இதற்கு அவர் கூறும் உரையாகும். எனவே, [1] ஒரு கூற்றின் சொற்பொருளின் வேறாய், அதன் புறத்தே குறிப்பிற் றோன்றும் பிறிதொரு பொருளே உடனுறை அல்லது இறைச்சி என்பதும், [2] அவ்விறைச்சியினின்றும் உய்த்துணர்வோர் அறியக் கிடக்கும் உட்கருத்து இன்னும் வேறுவதுமுண்டு என்ப தும், முறையே இவ்விரு பொருளியற் சூத்திரங்களானும் விளக் கப்படும் பொருள்களாகும்.

''அம்ம வாழி தோழி! இன்றவர்
வாரா ராயினோ நன்றே. சாரற்
சிறு தினை விளைந்து வியன்க ணிரும்புனத்து
இரவரி வாரிற் றொண்டகச் சிறுபறை
பானாள் யாமத்தும் கறங்கும்,
யாமங் காவல ரவியா மாறே.'' [குறுந். 375]

இதில் 'இரவுக்குறிபெற்று வரையாது வந்தொழுகும் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, அவன் கேட்கத் தலைவிக்குக் கூறுவாள்போலத் தோழி, 'யாமங் காவலர் உறங்காவாறு தினைக்கதிர் அரிவோரின் பறை யாமத்தும் கறங்குதலால் இன்றிரவுவருதல் நன்றன்'றென அவனுக்கறிவுறுத்துவது, இச் செய்யுட் கூற்றின் சொற்பொருளாகும்.

இனி, ''சிறுதினை விளைந்து முதிர்ந்ததால் அதனை அரியப் பகல் போதாமல் இரவுமரிவாரின் பறை யாமத்தும் கறங்க, அதனால் காவலர் அவியார்[அதாவது உறங்கார்]; அதனால் பகலுமவன் வருதல் ஒல்லாது; இனித் தினையரிந்து முடிந்ததும் தலைவி புனங்காவலொழிந்து இற்செறிக்கப்படுவாளாகவே இனி அவன் இராப்பகலிரு போதும் வாரற்க,'' எனும் குறிபபு இக் கூற்றின் சொற்புறத்தே தோன்றும் இறைச்சியாகும்.

இனி, அதன்மேலும் இதில், ''இவ்வாறு களவொழுக்கம் தடைப்படும்; இனி நீ இவணலம் நுகர விரும்புவையேல் தாழாது விரைந்து வரைந்தெய்துக'' என வரைவுகடாவுங் குறிப்பு, இக்கூற்றின் இறைச்சியில் உய்த்துணரத் தோன்றும் பிறிதொரு பொருளாம் உட்கருத்தாகும்.

III. [i] [3] இறைச்சி உள்ளுறை உவமம், இவற்றுள் வேறுபாடுகளாவன:—

[1] கடவுள் ஒழிந்த கருப்பொருளொன்றைக் களனாகக் கொண்டு, அக் கருப்பொருட் செய்தியையேஒப்பாக்கிக் கருதிய பொருளை அவ்வாறன்றிக் குறிப்பாலுணர்த்துவது உள்ளுறை உவமம்; அவ்வாறன்றிக் கருப்பொருட் சார்பே வேண்டாமல், சொற்களின் செம்பொருளின் புறத்தே ஒரு கூற்றில் புலனன்குணரும் புலவர்க்குக்குறிப்பாற்றோன்ற,செய்யுளில்புலவன் கருதியவைக்கும் மறைபொருளே இறைச்சியாகும். உள்ளுறையுவமம் கருப்பொருள்பற்றியன்றி வாராது: இறைச்சிக்கது வேண்டா.

[2] கருப்பொருட் சார்பு வேண்டாதாகவே, இறைச்சிக்கு எவ்வகை ஒப்பு அல்லது உவமக் குறிப்பும் இன்றாகும். இது இவற்றிடையுள்ள மற்றொரு வேற்றுமை.

[3] இன்னும் ஒரு வேறுபாடும்இவற்றிடைக் காணலாம். உள்ளுறை உவமம், கூறிய கருப்பொருட் செய்தியையே ஒப்பு அல்லது உவமையாகக்கொண்டு, தானதன் உட்பொருளாக [உபமேயமாகக்] குறிப்பிற் புலப்படுவ தாகலானி, உள்ளுறை உவமம் கருப்பொருட் செய்தி கூறும் "சொல்லொடு முடிவு கொளியற்கைப் புல்லிய" கிளவியாகும். இறைச்சியோ, கருப்பொருட் சார்பும ஒப்பும் வேண்டாது, ஒரு கூற்றின் சொற் பொருளின் வேருய் அதன் புறந்தே குறிப்பிற்ரேன்றுமாதலின், அது "குறிப்பொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய" கிளவி யாகும். [கிளவி எனினும, கூற்றெனினும் ஒக்கும்.]

"வார்கோட்டு வயத்தகர் வாராது மாறினும்
குருமயிர்ப் புருவை ஆசையின் அல்கும்
மாஅல் அருவித் தண்பெருஞ் சிலம்ப !
நீயிவண் வருஉங் காலை
மேவரு மாதோ இவணலனே தெய்யோ."

[ஐங். 238]

இச், செய்யுளில், முதன் மூன்றடியும் உள்ளுறை உவமம்; பின்னிரண்டும் இறைச்சி. முதன் மூன்றடிகளில், நீண்ட கொம்புடைய விறுகொள் பொருதகரான யாட்டுக்கடா தன்னை விரும்பி வாராமல் வேறுபட்டாலும், மென்மயிர்ப் பெட்டை யாடு 'கடாவரும்' என்னும் நசையால் தங்கும் கருநீரருவி குளிர்விக்கும் 'பெருமலை யுடையோனே!' எனக் கூறப்பட்டது. அதனல், "தலைவன் தலைவிபால் வாராமல் தவறிழைக்கும் தறுகண்மையன் ஆயினன்; எனினும் தன் மலையருவிபோல் தட்பமுடையனுகலின், தலைவி அவன் இன்னும் தன்னைத் தலை யளிக்க வருவனென நம்பி உயிர்வாழாநின்ருள்" எனக் குறிப் பாற்ரேன்றும் உள்ளுறை உவமம் இச்செய்யுட் கூற்றினுள் ளடங்கியதாய், அக்கூற்றின் செய்தியோடொத்துப் பொருள் முடிவதாயிற்று, எனவே, இஃது உள்ளுறை உவமமாதல் காண்க.

இதன் பின்னிரண்டடியில், தலைவன் வரையா தொழுகும் வன்கண்மையைச் சுட்டி, விரைவில் தலைவியை அவன் வரையு மாறு தூண்ட விரும்பும் தோழி, "நீ வருங்கால் தலைவி

உன்னைக் காணும்மகிழ்ச்சியினால், பிரிவாலிழந்த அவள்பொலிவு உன்னுடன் வரும்'' எனக் கூறி, ''உன்பொருட்டே உயிர் வாழும் தலைவிபால் வந்துநீ காணுவது அவள் பொலிவென்றே; நீ வாராமையால் இவள் நலனழிந்து மெலிவது நீ அறியாய்; அவள் நலன் அழியாமற் பேண விரும்புவையேல், விரைவில் இவளை வரைவாயாக'' எனக் குறிக்கின்றாள். இக்கருத்து அத்தோழி கூறிய சொற்பொருளின் வேறாய், ஒப்பொன்றுமின்றிக் குறிப்பாகத் தோன்றுதலால், இஃது இறைச்சியாயிற்று.

இதில் கருப்பொருட் சார்பும் ஒப்புமின்மை கண்கூடு.

III. [i] [4] இவ்வாறு தம்முட் பல வேறுபாடுடைய வேனும், இவற்றிடையுள்ள சில ஒற்றுமைகளும் கருதற்குரிய வாம். அவையாவன:-

[1] இவ்விரண்டும் உள்ளுறை வகைகளாதல் ஒன்று.

[2] இன்னும், இவை இரண்டும் அகவகைக்கே பெரு வழக்காய் வழங்கிவரும் சிறந்த செய்யுளுறுப்புக்க ளாதல் மற்றொன்று.

III. [ii] (1) இனி, ''எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிப்—பொருட்புறத் ததுவே குறிப்பு மொழி என்ப'' என விளக்கப்பெற்ற ''சுட்டு'' என்னும் உள்ளுறையும் இரு வகைத்தாம். [1] ஒன்று, உள்ளுறை உவமம் போல, ஒப் பொடு புணர்ந்த உவமத்தாய் வரும் பிசி போல்வன ''சொல் லொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய கிளவி''மேற்றாம் [2] மற் றொன்று, இறைச்சி போலத் ''தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னால் வரும் பிசி'' போல்வனவும், ''கூற்றிடை வைத்த குறிப் பாம்'' அங்கதம் போல்வனவும், ''குறிப்பொடு முடிவு கொளியற்கை புல்லிய கிளவி''மேற்றாம்.

iii. ii. [2] சுட்டுக்கும், இறைச்சி உள்ளுறையுவமங்கட்கு முள்ள வேற்றுமையாதெனின், [அ] உள்ளுறை உவமமும் இறைச்சியும் 'எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுள் வகையில்' பெரு வழக்காய் அடிவரை கொள்ளும் பாட்டிற் பயில்வது. குறிப்பாய் வரும் சுட்டு அவ்வாறன்றி உரை பிசி அங்கதம் முதலியவற்றி லும் வருவதாகும்.

[ஆ] உள்ளுறையுவமம் கருப்பொருள் பற்றியே வரும். சுட்டுக்கது வேண்டுவதன்று.

[இ] இறைச்சியும் உள்ளுறை உவமமும் புறத்துறையில் விலக்கில்லை எனினும், அகத்துறைகளுக்கே சிறப்புரிமை கொண்டு வழங்கும்; சுட்டு, புறத்தும் அகத்தும் ஓராங்கு ஒத்தியலும்.

மெய்ப்பாட்டியற் புத்துரைச் சிறப்பு

பேராசிரியர். திரு. ச. சாம்பசிவனார். எம். ஏ.,
செந்தமிழ்க் கல்லூரி, மதுரை.
[செயலர், ச. சோ. பாரதியார் கல்வி அறப்பணிக்குழு.]

ஆற்றல்சேர் ஆய்வாளர் :

'வடவேங்கடந் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்'தைப் பொறுத்த மட்டில், ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முனைனர் வாழ்ந்த தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரைத் 'திறனாய்வாளர்களின் முன்னோடி' எனலாம்!

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" *

என்ற குறட்பா வாயிலாகத் திறனாய்வின் இன்றியமையாமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் வள்ளுவர் எனலாம்! இவருக்குப் பின், இடைக்காலத்தே வாழ்ந்த உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், கல்லாடர், தெய்வச் சிலையார் போன்றோர் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைகண்டதன் வாயிலாகத் திறனாய்வுத் துறையினை ஓரளவு வளர்த்துள்ளனர் எனலாம். மணக்குடவர், பரிமேலழகர் முதலானோரும் திருக்குறளுக்கு உரைவிளக்கம் கூறுமுகத்தான் இத்துறைக்கு ஆக்கமளித்தனர்! இவர்கட்குப்பின்னர், நெடும பல்லாண்டுகளாகத் திறனாய்வுத்துறை, வளர்ச்சி பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தே தோன்றிய மாதவச் சிவஞான முனிவர், தொல்காப்பியப் பாயிரத்திற்கும், முதல் நூற்பாவுக்கும் விரிவுரை எழுதியுள்ளார். 'இலக்கணக் கடல்' எனப் போற்றப்படும் அரசஞ்சண்முகனாரும் 'தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி' எழுதியுள்ளார். 'செந்தமிழ்', 'தமிழ்ப் பொழில்', 'செந்தமிழ்ச் செல்வி' முதலான இதழ்களில், இலக்கண-

* திருக்குறள். 423.

இலக்கியங்களைப்பற்றிஅவ்வப்போதுஅறிஞர் சிலர், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதிவந்துள்ளனர். 'உரையில் ஐயம்', 'உரையில் மறுப்பு', 'மறுப்புக்கு மறுப்பு' என 'இலக்கிய-இலக்கண மோதல்கள்' பல, அறிஞர் பலரிடையே எழுந்தன! எனினும் இவையெல்லாம், திறனாய்வின்பாற்பட்டனவே! இன்று நம்மிடையே பல திறனாய்வாளர்கள் தோன்றித் தமிழன்னையை அணிசெய்து வருகின்றனர். இவர்கட்கெல்லாம் வழிகாட்டுநராக, முன்னோடியாக -ஆற்றல்சேர் ஆய்வாளராக விளங்கியவர் நாவலர் - கணக்காயர்-டாக்டர் ச. சோமசுந்தரபாரதியார் ஆவார்!

புத்துரைப் பொலிவு :

பண்டை உரையாசிரியர்களைப் போன்றே நாவலர் பாரதியாரும், தொல்காப்பியத்திற்குப் புத்துரை கண்டுள்ளார். "எழுத்தினும், சொல்லினும் விடப் பொருட்பகுதியில் உரைகாரர், தொல்காப்பியர் நூற்கருத்தைப் பல்காலும் பிறழக் கொண்டு மயங்கினர்" என உணர்ந்த நாவலர் பாரதியார், பொருளதிகாரத்தின் அகத்திணை, புறத்திணை, மெய்ப்பாடு என்னும் மூன்று இயல்கட்கும் முழுமையாகவும் முறையாகவும் உரை வழங்கியுள்ளார். இடையீடுபட்ட நெடும பல்லாண்டுகட்குப் பின்பு, இங்ஙனம் இயல்கள் வாரியாக உரைகண்ட பெருமை நாவலர் பாரதியார் ஒருவரையே சாரும்! ஆதலின், 'தொல்காப்பிய உரைகாரர் வரிசையில் இவரும் ஒருவர்' எனும் உரை சாலவும் பொருந்தும்!

இம்மெய்ப்பாட்டியலுக்கு நாவலர் பாரதியார் காணும் புத்துரைகள் பலவாகும். அவற்றுள், ஒருசிலமட்டும் ஈண்டு எடுத்துக் காட்டுதல் சாலும்!

(1) 'மெய்ப்பாடு' என்பதற்கு விளக்கம் கூறவந்த இளம்பூரணர், "அச்சமுற்றான்மாட்டு நிகழும் அச்சம் அவன்மாடடுச் சத்துவத்தினாற் புறப்பட்டுக்காண்போர்க்குப் புலனாகும் தன்மை மெய்ப்பாடென்று கொள்ளப்படும். மெய்யின்கண் தோன்றுதலின் மெய்ப்பாடாயிற்று. அஃதேல், இவ்விலக்கணங் கூத்தினுட் பயன்படல் உண்டாதலின் ஈண்டு வேண்டாவெனின்,

ஈண்டுஞ் செய்யுட் செய்யுங்காற் சுவைபடச் செய்யவேண்டு தலின் ஈண்டுங் கூறவேண்டு மென்க!'' என்பர்.

பேராசிரியர், ''மெய்ப்பாடென்பது பொருட்பாடு. அஃ தாவது, உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர் ஆற்ருன் வெளிப்படுதல்'' என்பர்.

நாவலர் பாரதியாரோ, மேற்காட்டிய உரைகளைப் பின் வருமாறு மறுத்துப் புத்துரைகாண்கின்ருர்:-

(அ) செய்யுள் உறுப்புக்களுள் பொருட்சிறப்பிற்கு மிக்கு உரிமையுடையது மெய்ப்பாடு. (ஆ) எனவே, செய்யுளுறுப்பை விளக்குவதே 'மெய்ப்பாடு'. [இ] 'மெய்ப்பாடு' என்பது ''அகவுணர்வுகளை ஆழ்ந்து ஆராயாமலே யாரும் இனிதறியப் புலப்படுத்தும் இயற்புறவுடற்குறியாம்! இயற்றமிழ்ச் செய்யுளில் இயற்குறியன்றிச்செற்கைக் குறி புணர்க்கும் வழக்காறில்லை! உணர்வோடு உள்ளக் கருத்தையுரைக்கப் பல செயற்கைக்குறி வகுத்துக் கோடல் கூத்துநூற் கொள்கை யாகும்! பட்டாங்கு மெய்ப்படத் தோன்றும் உள்ளுணர்வை மெய்ப்பாடென்றது ஆகுபெயர். உள்ளுணர்வை உரிய இயற்புறக் குறியால் புலவர் செய்யுளில் புலப்பட அமைத்தல் வேண்டுமாதலின், செய்யுளுறுப்புக்களுள் மெய்ப்பாடு சிறப்பிடம் பெற்றது. அதனை விளக்கும் பகுதி மெய்ப்பாட்டியல்!'' என்பது இவர் விளக்க மாகும்.

''தொல்காப்பியர் இவ்வியலில் விளக்குவது இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பே தவிரக் கூத்து உறுப்பு அன்று! பேராசிரியர், 'நாடக நூலாசிரியர்க்கு' எனக் கொண்டு, 'சுவை' என்றும் 'விறல்' என்றும் கூத்தியற் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்ருர். ஆனல் தொல்காப்பியரோ, 'மெய்ப்பாடு' என்ற சொல்லையே ஆள்கின்ருரன்றிச் சுவை, விறல் என்பவற்றை யாண்டும் ஆளவில்லை!' என்பது நாவலர் பாரதியார் கூற்ருகும்.

'பண்ணை' என்பதற்கு ''விளையாட்டு ஆயம்' என இளம்பூரணரும், ''முடியுடைவேந்தரும் குறுநில மன்னரும் முதலாயி

ஞோர் நாடகமகளிர் ஆடலும் பாடலுங் கண்டுங் கேட்டுங் காமநுகரும் இன்ப விளையாட்டு'' எனப் பேராசிரியரும் உரை கூற, நாவலர் பாரதியாரோ, ''பண்ணை என்பது, தனிநிலை கருதாமல் ஒருபுறக் குறியால் புலப்படும் இனத் தொகுதி'' என்று புத்துரை கூறியதோடு, ''இஃது இப் பொருட்டாதல், 'ஏலத்தன முரசின் பண்ணை' என்னும் கம்பரின் செய்யுளடியாற் றெளிக'' எனச் சான்றும் காட்டுகின்றார்.

உரையாசிரியரும் பேராசிரியரும் 'வடமொழிக் கூத்தியற் குறிப்புக்களையே தொல்காப்பியர் கூறினார்' என்னும் பொருள்பட உரை எழுதிப் போந்தனர். ''இவர்கள் கூற்று மெய் யெனக் கொள்வோமாயின, தொல்காப்பியரே இதனை வெளிப் படையாகக் கூறியிருப்பாரன்றோ? சூத்திரமாவது, ஆடி நிழல் போல, நாடுதலன்றப் பொருள் நனிவிளங்க அமையவேண்டும்'. என இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியரே, படிப்பவர்மருளு மாறு சூத்திரம் அமைப்பாரோ? எனவே, இவ்வுரைகாரர்கள் கூறும் 'பிறமொழிக் கூத்து நூற்சத்துவங்கள் 'தொல்காப்பியர் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுக்குக் கூறும் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் ஆகா!'' என நாவலர் பாரதியார் விளக்கம் கூறுவது அறிவி னுக்கு விருந்தாக அமைகின்றது!

(2) 'பண்ணை ... நானான் கென்ப' எனும் நூற்பாவில், 'நானான் கென்ப' என்பதற்கு உரைகாரர்கள் 'பதினாறு' எனப் பொருள்கொள்வர். 'சுவை எட்டு; குறிப்பு எட்டு ஆகப் பதினாறு' என்பது இளம்பூரணர் விளக்கம். ''அச்சத்திற்கேதுவாகிய புலியும் பேயும் சுவைப்படு பொருள்; அவற்றைக்கண்ட காலந் தொட்டு நீங்காது நின்ற அச்சம் சுவை; அதன்கண் மயக்கமும் கரத்தலும் குறிப்பு; நடுக்கமும் வியர்ப்புஞ் சத்துவம்''—என் பது இவர் உரை. பேராசிரியர், ''முப்பத்திரண்டு பொருளும், அவைகருதிய பொருட்பகுதி பதினாறாகி அடங்கும் நாடக நூலா சிரியர்க்கு'' என்று உரைப்பர்.

இதற்கு நாவலர் பாரதியார் கூறும் புத்துரை வருமாறு :- ''இதில் பொருள் முப்பத்திரண்டென ஒருங்கு எண்ணியபிறகு 'அவைகருதிய பொருட் பகுதி' எனப் பிரித்துப் பதினாறு எனச் சுட்டுமாறு என்னை? 'பொருள்கள் கருதிய பொருட்பகுதி'

என்பது பொருளில் வெற்றுரையாகும்!'' எனப் பேராசிரியர்தம் கூற்றை மறுப்பர்.

'நானூன் கென்ப' என்பதனை உரையாசிரியர்கள் 'பதினாறு எனப் பொருள் சொல்ள, இவரோ, நாலுநாலாய்த் தொகுத் தெண்ணப்படும்'' என்று கூறி'' நான்கு என்பதன்முன் வரும் நான்கு, 'நானூன்கு' ஆவதனறி. 'நந்நான்கு' ஆவது, பிற் காலப் பேச்சுவழக்கு'' என விளக்கமும் தந்து, ''முப்பத்தி ரண்டு பொருளும், புறத்தே மெய்ப்பாடாய்ப் புலனாதல் கொண்டே அறியப்படுதலானும், அவ்வாறு புலனாங்கால் அவை தனித்தனியே எள்ளற்குறி இளமைக்குறி பேதைமைக் குறி மடமைக் குறி என்று ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறாய்த்தனக்குரிய தனிக்குறியால் தோன்றாமல், நானூன்காய்ப்பண்ணோ கூடி நகை-அழுகை-இளிவரல்-மருட்கை - அச்சம் - பெருமிதம் - வெகுளி-உவகை எனும் மெய்ப்பாடு எட்டுவகையால் மட்டும் தோன்று தலானும், இவ்வியல்நெறி குறித்தல் வேண்டி இவ்வாறு கூறப் பட்டதென்க!!' என நயமும் தெளிக்கின்றார் நாவலர்!

''சுவைப்படுபொருள், சுவை, குறிப்பு, சத்துவம்'' எனப் பகுத்துரைக்கும் இளம்பூரணர்தம் கருத்தையும் இனிதாய் மறுத்துரைக்கின்றார் இவர்! ''எண்ணான்கு பொருளும் ஒராங்கே ஒருங்கெண்ணப்படுதலின், அவை ஒருதரப் பொருளாதல் ஒருதலை. அதற்கு மாறாக, அவற்றைச் சுவையூட்டும் புலி முதலிய புறப்பொருள் வேறு ...தம்முள் ஒவ்வா நால்வகையாய் உறழப் பிரித்தல் இங்குத் தொல்காப்பியர் கருத்தாமாறில்லை!.. எண்வகை மெய்ப்பாடுகளை எனைத்து வகைப் புறப் பொருள்க ளொடும் கூட்டவும் பெருக்கவும் வேண்டா!'' *

-இங்ஙனம் இவர் உரைக்கும்உரைஏற்புடைத்தென்பதனை, அடுத்து வரும் ''எள்ளல் இள்மை பேதைமை மடனென், றுள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப'; முதலான எண்வகை மெய்ப்பாடுகளை விளக்கும் நூற்பாக்கள், 'நான்கு நான்கு' எனத் தொகுத் தெண்ணப் படுவனவற்றால் தெளியலாம்!

[3] 'நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே' - என்ற நூற் பாவுக்கு, ''மேற்சொல்லப்பட்ட பதினாறு பொருளும் எட்டென

---

* இந்நூல் பக்கம் 24இல், விளக்கம் காண்க

வரும் பக்கமுமுண்டு; அவையாவன குறிப்புப் பதினெட்டனையுந் சுவையுள் அடக்கிச் சுவையெட்டுமாக்கி நிகழ்தல்'' என இளம் பூரணரும், ''முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடும் பதினாறாதலேயன்றி எட்டாதலும் உண்டு; அவை வீரம், அச்சம், வியப்பு, இழிபு, காமம், அவலம், நகை, நடுவுநிலை யென்பன'' எனப் பேராசிரியரும் உரை கூறினர்.

நாவலரோ, ''செய்யுள் உறுப்பாம் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள், மேற்கூறியாங்கு நந்நான்காய் எண்வகை இயனெறி பிழையாது வருவனவேயன்றி, எவ்வெட்டாய்ந் நொக்கு வகைப் பட வரும் தன்மைய பிறவும் உள'' என்று கூறுவர். இதற்குச் சான்றாக 'ஆங்கவை யொருபா லாக வொருபால்' எனும் நூற் பாவைக் காட்டி 'உடைமை, இன்புறல், நடுவுநிலை, அருளல், தன்மை, அடக்கம், வரைதல், அன்பு' என எவ்வெட்டாய் முப்பத்திரண்டு எண்ணி முடித்துக் காட்டப்படுதலையும் விளக்கு வர்.

''பண்ணைத் ...... நான்கென்ப'' —என்பது தொகைச் சூத்திரம்

''நகையே...... டென்ப'' —என்பது வகைச் சூத்திரம்.

''எள்ளல் ...... சென்ப''—முதலாயின விரிச்சூத்திரங்கள். இவ்வாறே, ''நாலிரண்டாகும் பாலுமா ருண்டே'' - என்பது தொகைச் சூத்திரம். ''ஆங்கவை யொருபா லாக ... கடையே''- என்பது விரிச் சூத்திரம்-எனப் புத்துரைகாணும் நாவலர் திறம் அறிந்து இன்புறத் தக்கது!

இனி, இதே நூற்பாவுக்கு நாவலர், மற்றொரு நயவுரையும் நவில்கின்றார்: ''உய்த்துக்கொண்டுணர்தல் இரட்டுற மொழி தல் எனும் உத்திகளால் இச்சூத்திரத்திற்குப் பிறிதும் ஒரு பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். இதில் 'நாலிரண்டு' என்பதை உம்மை தொக்க கூட்டெண்ணாக்கி, நாலும் இரண்டும் எனக் கூட்டி, அறுவகைப்படும் இயல்புடைய அகத்துறை மெய்ப்பாடுகளும் உளவெனப் பொருள் கூறி, அவ்வாறும் முறையே 'புகுமுகம் புரிதல் ... மொழிப' என்று தொடங்கிப், 'புலம்பிய நான்கே ஆறெனமொழிப' என எண்ணிமுடிக்கும் மெய்ப்பாட்டுத் தொகை ஆறுமாமென அமைத்துக் கோடலும் தவறாகாது!''

நாவலர் நயவுரை :

இனி, நூற்பாக்களுக்கு நாவலர் காணும் நயவுரைகளும் பலவாகும். அவற்றுட் சில:

(1) ''எள்ளல் ... ... கென்ப'' — என்ற நூற்பாவுக்கு, ''எள்ளல்—நகைமொழி அஃதாவது கேலி; இளமை — பழவு, அஃதாவது பிள்ளைத்தன்மை, அறிவு முதிராப் பிள்ளைமை; பேதைமை—அறிவின்மை. [Stupidity]; மடன்— ஏழைமை, அஃதாவது தேராது எளிதில் நம்பு மியல்பு. [Simplicity or innocence]. பேதைமை, உவர்ப்பிக்கும்; மடம், உவப்புதவும். எள்ளல் முதல் நான்கும் மகிழ்வொடு மருவும் பெற்றிய''— என்பது இவருரை.

[2] அழுகையின் வகையுள் ''இழிவு' என்பதும் ஒன்று. பேராசிரியர் இதனை 'இளிவே' எனப் பாடபேதமாகக் கொண்டு உரை எழுதுவர். 'பிறர் தன்னை எளியனாக்குதலாற் பிறபபது இழிவு' என்பர் இளம்பூரணர்; 'பிறரால் இகழப்பட்டு எளியனாதல் இளிவு' என்பர் பேராசிரியர். ஆனால், மெய்ப்பாடு எட்டனுள் 'மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை' என நால்வகைப் படும் 'இளிவரலும்' ஒன்றாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆனால், முதற்கண் கூறிய இளிவு அல்லது இழிவுக்கும், பின்னர்க் கூறிய இளிவரலுக்கும்உள்ள வேறுபாடு யாது எனத்தெளிவான உரைவிளக்கம் காணவியலவில்லை. நாவலர் பாரதியார்,பின்வருமாறு உரைநயம் காண்பர்: ''இளிவு - இழுதகவு: பிறர் இகழ்வாற் பிறக்கும் அவலம்; பழிபிறங்கும் பான்மைத் தாம் இளிவரலன்று!'' எனறு 'இளிவு'க்கு விளக்கம் கூறி 'இளிவரல்' என்பதற்கு, 'மானம் குன்ற வருவது' ;இளிவரின் வாழாத மானமுடையார் எனவும், 'இடுக்கண்வரினும் இளிவந்த செய்யார் எனவும் வருதலான் இளிவரல் இப்பொருட்டாதல் தெளிக'' என விளக்கம் கூறுவர். ''முன் அழுகை வகையுள் ஒன்றாகச் சுட்டப்பட்ட இளிவு, அவலிக்கும் அவமதிப்பைக் குறிக்கும். அது பழிபடு குற்ற மின்றியும் பிறரிகழ்வாற் பிறக்கும் பெற்றியது;எனவே, இளிவு, தன்னெஞ்சுசுடுதலின்மையால் வாழ்வில் வெறுப்பு விளையாது ... இச்சூத்திரம் காட்டும் இளிவரல், உயிர்வாழ ஒல்லாமல் மானம் குன்ற

வரும் பழிநிலையைக் குறிக்கும்!'' என இளிவுக்கும், இளிவரலுக்கும் உள்ள நுட்பமான வேறுபாட்டைக் காட்டுவர் நாவலர்!

(3) ''ஆங்கவை யொருபா லாக'' என்ற நூற்பாவுக்கு, ''உடைமை முதல் நடுக்கு வரை எவ்வெட்டாய் எண்ணப்படும் உணர்வுகளும் செய்யுட் பொருள் சிறக்க வருவனவுள'' என்று கூறி, ''இவற்றிடை இன்னுமொரு தன்மை வேறுபாடு முளது. மெய்ப்பாட்டு வகை எண்ணான்கும் அகப்புறப் பொருட் பகுதிக ளிரண்டிற்கு மொப்ப வருபவை. இதிற் குறிக்கும் உணர்வு வகை நாலெட்டும் அகத்துறைக்குச் சிறப்புரிமை பெறுவன. இவை எவ்வெட்டாய், முறையே இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் பாங்கொடு தழாஅலும் தோழியற் புணர்வு மென்னுங் கந்நால்வகையினு மடைந்த சார்பொடு; கன்னிய நால்வகைக் கேற்பத் தொகுக்கப்பட்டுள'' என நயவுரையுங் காட்டுவர் நாவலர்.

(4) 'உடை பெயர்த்துடுத்தல்' [நூற்பா. 14] என்பதற்கு இளம்பூரணர் 'ஆடையைக் குலைத்துடுத்தல்' என்றும், பேராசிரியர் 'உடுத்த உடையினைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல்' என்றும் உரைகூறிப் போந்தனர். நாவலரோ, ''அழியும் உணர்வால் குழையும் உடலில் குலையும் கலையின் நிலையைத் திருத்தி அணிதல்' என்று கூறியதனேடமையாது. 'பெயர்த்து என்பது மீட்டும் என்பதைக் குறிக்கும்; அழித்து எனக் கொள்ளுதல் அமைவுடைத்தன்று. முன் கட்டியுள்ள ஆடை நெகிழ்வதை மீட்டும் இறுக்குதல் என்பதேபொருந்திய பொருளாகும்; அவ்வாறன்றி ஆடையைத் தலைவனெதிரில் தலைவிதானே அழித்துடுத்தல் பெண்ணீர்மையன்றாதலின் அது பொருளன்மை தேற்றம்!'' (பக்: 50-51) என விளக்குவது எத்துணை இன்பம் பயப்பதாக வுள்ளது!

(5) இவ்வாறே 'அல்குல் தைவரல்' என்பதற்கு, ''மேலது உடை பெயர்த்துடுத்தலாகலான் அதன் வழித் தோன்றுவது உடை பெரிதும் நெகிழ்ந்து காட்டுதலாயிற்று; அதனைப் பாதுகாத்தலின் அவ்வற்றம் மறைக்கும் கையினை 'அல்குல் தைவரல்' என்றானென்பது பேராசிரியர் உரை. இளம்பூரணரும் 'அவையல் கிளவி' யாகக் கொண்டு உரைகூறுவர். இவ்

வுரை பொருந்தாது எனக் கருதிய நாவலர், ''கலையின் மேலணி மேகலை தன்னொடு, தழையின் ஆகிய மேலுடை தொடுவது இருப்பிடம் [ஆசனம்] ஆவதன்றி, இடக்கர்ப் பொருள் குறிப்பதன்று என்பது தேற்றம் ... ... பொன்னொடு மணிமிடைந்த மேகலை இழைகளும், கலையின் மேலணி தழையுடை வகைகளும் அசைந்தாடும் உறுப்பெனக் குறிப்பதாலும், இடக்கரென அடக்காமல் அல்குலெனச் செய்யுளில் பல்காலும் வருதலானும் 'அல்குல்' அவையல்கிளவி யாகாமையும், இருப்பு உறுப்பையே சுட்டுதலும் தெளிவாகும்.......எனினும் அல்குலை அவையல்கிளவி யாக்கி அவிழ்த்து உடை நெகிழ்த்தவன் தன் அற்றம் மறைப்பதே அல்குல் தைவரல்' என்பர் பேராசிரியர். கற்பிறவாக்குலமகள் மணவாத் தலைவன்முன் மறந்தும் அது செய்ய ஒல்லாள். குலையும்கலை நிலையைத் திருத்துவதியல்பு. தலைவன் எதிரில் தலைவி உடை அவிழ்த்துத் திருத்தாளாதலின், அற்றம் மறைப்பதும் அதற்கு அல்குல் தைவரலும் அவள் எதிரில் அவள் எஞ்ஞான்றும் எண்ணவும் ஒல்லாள், அதனால் அஃதுரையன்மை அறிக!'' (பக். 52 - 53) எனப் புத்துரை காண்பது பொருத்தமாயுள்ளதன்றோ?

'தெய்வமஞ்சல்' என்பதற்கு, ''சூள் பொய்த்தல் பரத்தையர் கூட்டம் முதலிய தலைவன் தவறுகளுக்குக்கடவுள் அணங்குமெனத் தலைவி அஞ்சுவதாம். தெய்வம் தொழாது கணவற்றொழுவதே நல்லில்லாட்டியர் தொல்லறமாதலின், தெய்வம் பரவுதல் என்னுது அஞ்சல் என்று அமையக் கூறிய பெற்றியும் கருதற்பாற்று'' (பக். 79) என இவர் கூறுவது சிந்தனைக்கு விருந்தாயுள்ளது.

— இங்ஙனமே இவர் காட்டும் நயவுரைகள் பலகண்டு நமதுள்ளம் மகிழ்கின்றது!

முன்னோர் மொழிந்த மொழிபொருள் :

நாவலர் பாரதியார் நூற்பாத் தொறும் புத்துரை கண்டாலும், முன்னைய உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், பேராசிரியர் போன்றோர் மொழிந்த கருத்துக்களில், ஏற்பனவற்றை எடுத்துரைக்கவும் தவறினரல்லர். சான்றாகச் சில காட்டலாம்.

[1] "இச்சூத்திரப் பொருள் இதுவே யென்பது இதன்கீழ் இளம்பூரணர் தரும் குறிப்பானும் தெளிவாகும்!" (பக்: 23) [2] 'நகையே' எனும் நூற்பாவின் கீழ்ப் பேராசிரியர் சுட்டும் குறிப்பினை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகின்றார் நாவலர். 'இது பிறர் வேண்டு மாற்றானன்றி இந்நூலுள் இவ்வாறு வேண்டப் படும் மெய்ப்பாடு என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று எனப் பேராசிரியரே கூறுதலாலும் விளங்கும்,' என்று காட்டுகின்றார். [பக்:28] [3] "முன் சூத்திரத்திலிதை இளிவென்னாது இழி வென்றே இளம்பூரணர் கொண்ட பாடத்தானும் இவ்வுண்மை வலியுறும்" [பக்: 33]. [4] "இஃது இப்பொருட்டாதல் இளம் பூரணருக்கும் கருத்தென்பது அவர் உரைக் குறிப்பால் அறிக." [பக்:52] [5] 'இவையும் உளவே' என்பது பிந்திய பேராசிரி யர் பாடமாயினும் 'அவையும் உளவே' என்பதே அவருக்குக் காலத்தால் முந்திய இளம்பூரணர் கொண்ட பழைய பாடமா கும்!" [பக்: 61-62]. [6] "இது பேராசிரியர்க்கும் கருத்தா தல், 'வேண்டியவாறு கூட்டம் நிகழப் பெறாமையின், தலைமக ளொடு புலந்தாள் போல மடிந்தொன்றுமாதலின்' என்னுமவர் உரைக் குறிப்பால் உணர்க!" [பக்: 77].

இயற்றமிழ் ஏற்றம் இயம்பல் :

நாவலர் பாரதியார், தம் புத்துரையில் இயற்றமிழின் ஏற்றத்தை இனிது எடுத்து இயல்பும் திறமும் காணலாம். ஒல்லும் வகையான், தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், தமிழர்தம் பண்டை மரபையும் செல்லும்வாயெல்லாம் சிந்தைமகிழ்வுடன் எத்துவது இவர்தம் இயல்பு.

"இச்சூத்திரத்தின் செம்பொருள் இதுவாகவும், பேராசிரி யரும் பிறரும் ஆன்றதமிழ்மரபும்தெளிசொற் குறிப்பும் முரண உரைகூறி மயங்க வைப்பர். "(பக்: 23). "... அதனாற் பிறமொழிக் கூத்தியற் கொள்கைகளை இதிற்புகுத்தி இடர்ப் படலாயினர்" (பக்: 24); "இவையெல்லாம் ஆரியக் கூத்து நூலார் கோள்களாதலின் அவை இயற்றமிழ் நூலில் இடம் பெறற்கில்லை! ... இதுவுமன்றி, இவ்வுரைகாரர் கூறும் ஆரிய

நாடக நூற் சத்துவங்கள் தொல்காப்பியர் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுக்குக் கூறும் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் ஆகா! (பக்: 25). ''இம் மெய்ப்பாட்டு முறை பிற ஆரியக் கூத்து நூல் வழக்கொடு படாமல் என்றும் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பாய்த் தொன்று தொட்டு நின்று நிலவும் மரபிற்குரும் ... அன்றியும் ஆரிய நூலார் கூறும் நவரசங்கள், இம் மெய்ப்பாடுகளின் வேறாய் நடன நாட்டியச் சத்துவங்களாம். அவை முறையே சிருங்காரம், ஆசியம், கருணை, ரௌத்திரம், வீரம், பயம, குற்சை, அற்புதம், சாந்தம் என்பனவாம ...... 'குற்சை' என்பது அருவருப்பு. இதனை எனைத்து வகையானும் தமிழ்ச் சான்றோர் செய்யுளில் என்ஞான்றும் உயர்ந்த சுவைதரும் மெய்ப்பாட்டுப் பொருளாகக் கொண்டிலர்!'' [பக் 28—29]

—இங்ஙனம், இவர் ஏத்துமிடங்கள் இந்நூலிற் காணலாம்.

நுண்மாண் நுழைபுலம் :-

நூற்பாக்களை விளக்குமிடத்து, உரையாசிரியர்கள் காட்டும் செய்யுட்களை அப்படியே, மீட்டும் காட்டாமல், சங்க இலக்கியங்களினின்றும், பிறவற்றினின்றும் வேறு பல செய்யுட்களைச் சான்ருகக் காட்டுவது, நாவலர் பாரதியாரின் இயல்பாகும். இஃது இவரது நுண்மாண் நுழைபுலத்தையும், பன்னூற் பயிற்சியையும் அறியத் துணைபுரியும்!

'எள்ளல்' என்பதற்கு இளம்பூரணர், 'நகையா கின்றே தோழி' எனும் நெடுந்தொகைப் பாடலையும்; பேராசிரியர், 'எள்ளி நகினும் வருஉம்' [கலித். 61], 'நல்லை மன்னென நகூஉப்பெயர்ந் தோளே' [அகம் 248] என்ற பாடல்களையும் சான்ருகக் காட்டுவர். நாவலரோ, 'ஊரன் ...... தாய்க்கே' எனக் குறுந்தொகைப் பாடலை [எண் 8] க் காட்டுவர். இவ்வாறே, நூற்பாத் தோறும் பெரும்பாலும், புதிய பல எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காட்டிச் செல்வர்! இவர் எடுத்தாண்டுள்ள நூற்பட்டியலைக் காணுமிடத்து, இவர்தம் புலமைத்திறத்தைஒருவாற்ருன் அறியக்கூடும்!

இலக்கண நடை :-

நூலுக்கு உரைகாண வந்த உரையாசிரியரனைவரும், இலக்கண நடை காட்டி எழுதுவது மரபு. "பண்ணைத் தோன்றிய கண்ணிய புறன் எனப் பெயரெச்ச அடுக்காகக் கூட்டுக. அன்றியும், எண்ணான்கு பொருளுங் கண்ணிய புறன் என ஒரு சொல் நடையாக ஒட்டித், தோன்றிய என்னும் பெயரெச்சத்திற்கு முடிபாக்கினும் அமையும். புறன் என்றும் எழுவாய் நானான்கென்னும் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது!"-இஃது இளம்பூரணர் காட்டும இலக்கண நடை. [மெய்ப்: நூற்பா 1.]

"எண்ணு நிலைவகையால் தொகைபெற்ற நான்கென்னும் எழுவாய்க்கு மூன்றென்பது பெயர்ப்பயனிலையாய் வந்தது"— இது, பேராசிரியர் காட்டும் இலக்கண நடை [மெய்ப்: நூற்பா: 15]. "இனி, வினையுயிர் என்பதை உம்மைத் தொகையாககி, "செயலும் உயிரும் ஒய்ந்து கையறு நிலையில்" என உரை கொள்ளினும் அமையும். ஈற்றேகாரம் அசை. 'இனமையும்' என்பதன் உம்மை எதிர்மறைப் பொருட்டு; உண்மையே பெரு வழக்கென்பது 'உம்மை'க் குறிப்பு".

—இது, நாவலர், பாரதியார் காடடும் இலக்கண நடை. (பக்: 60)

இனி, நாவலர்,நூற்பாவுக்குஉரைகூறுங்கால், [1] கருத்து (2) பொருள் [3] குறிப்பு என மூவகையாகப் பகுதது்க்கொள்வார். 'நூற்பா நுவலும் கருத்து இஃது, எனக் 'கருத்து' என்ற பகுதியிலும்; 'பதவுரை' யினைப்'பொருள்' என்ற பகுதியிலும்; 'விளக்கவுரை, மேற்கோள்,சான்று' முதலானவற்றைக் 'குறிப்பு' எனும் பகுதியிலும் விளக்குவது, படிப்போர்க்குப் பெரு விருந்தாய் அமைவன.

இவ்வாறே நூல் முழுமையும் நாவலர் பாரதியார் அரிய பல நயவுரைகளை அள்ளி வழங்குகின்றார். இவற்றைப்படிக்கும் போது, தொல்காப்பியநூல் முழுமைக்குமே இவர் உரை எழுதியிருந்தால், எத்துணைப் பெரும்பயன் கிட்டியிருக்கும் என்ற உணர்வு தோன்றாமற் போகாது. எனினும் இவர் எழுதிய

'மூவிப் புத்துரை' தமிழகம் உள்ளளவும் நின்று நிலவத் தக்கது! இத்தகு உரையினைப் படித்து, ஆராய்வதும், மேலும் புத்தம் புதிய பொருளுரைகளைக் காண்பதும் தமிழ் ஆய்வாளர்களின் கடனாகும்! இவ்வகையில் நாவலர் ச. சோ. பாரதியாரவர்கட்குத் தமிழ்ப் பெருமக்கள்என்றும்கடப்பாடுடையராவர்!

வாழ்க தொல்காப்பியர்! வாழ்க நாவலர் பாரதியார்!

இம்மெய்ப்பாட்டியற் புத்துரையில் நாவலர் பாரதியார் மேற்கோளாகக் கா.

நூற்பட்டியல்

[தொகுப்பு : பேராசிரியர் ச. சாம்பசிவனார், எம்

[எண் : பக்க எண்]

